J245
Gun

Salomons

Lof-Qvædi

Sem er andlegur Elsku Saungur
Brwdgumans JEsu Christi og hanns
Brwdur Christnennar;

Hverin fylger

Andlegt Vikuverk,

Innehalldande Fioortan Morgun- og
Kvølld- samt jafnmarga
Ydrunar-Psalma
med fleiru hier ad lwtande;
Hvad allt i Ljodmæle sett hefur

Sr. Gunnlaugur Snorrason
Sooknar Prestur til Helgafells og
Biarnarhafnar Safnada.

Selst innbunded 8. Fiskum

Prentad a Hoolum i Hialltadal,
Af Petri Joons Syne
Anno 1778.

Goodfwse Lesare!

SO sem ad Gud, epter Fyrerheite sijnu vid David, giorde hañs Son, hinn Nafnfræga Konung Salomon, odrum yppar legre ad Tigneñi, þar hañ gaf honum eitt lofslegt Kongs-Rijke, þvilijkt ad eingeñ fyrer hañ hafde haft i Jsrael, 1. Paralip. 29. v. 25. So jook hañ og Tign hañs, ecke eingasta med Audæfum og Rijkdoome, so eingeñ medal Kongaña var hañs lijke ad Metordum

i hañs Tijd, helldur og med yfir-burde Vijsdoomsins og Spekeñ-ar, so ad i peirre Gafu skylde ecki vera neiñ hañs lijke fyrer hañ, og ei helldur koma epter hañ, 1. Reg. 3. v. 12. Par fyrer er ei undra-verdt, þott Rikted af honum hafe matt gaunga uñ Austurahlfuna, og naalæg Lond, sem sian mun af Dæme Drottningareñar wr Ara-bia Rijke, sem giorde sier Ferd til ad komast ad Rauneñi, uñ þad er hun heyrde af honum sagt, og frei-stade hañs med diwpum Spurn-ingum, wr hverium hañ ollum le-yste, so hun hlaut ad jatta berlega, ad heñe hefde ecke Helmingureñ sagdur vered, helldur være hañs Vijsdoomur og Audæfi miklu meiri, eñ su Fregn, sem hun hafde heyrt af honum., 1. Kong. B. 10.

v. 7.

v. 7. Og hefur þo einasta þeirra Samtal og Examen i þad Siñ, nand til þeirra Hluta, sem voru af Rijki Natturuñar i physiskum, philosophiskum, juridiskum, og ymislegum Statz-Sokum, i hverium Gud hafde lagt hian honum hiñ stærsta Grundvoll, þar hann ecki einasta talade (þad er raisonerade) umñ Tren, fra Cedrus i Libanon, iñ til Hyssops, sem ver vr Veggium, umñ Fe og Fugla, Skridkvikinde og Fiska, helldur og var Guds Speke med honum, til ad hallda Dooma og Riettvijse, 1. Koug. B. 3. v. 23. framar eñ nockur añar Potentat; Eñ i ollu þessu matte þo maklega segiast, ad hin heidna Drottning hafe ecke Halfparteñ heyrt af Fræði hañs, þvi so hatt sem hañs Vijsdoomur nade

i Rijki Natturuñar, so diupa Panka hefur sa vijse Madur eiñ-iñ haft, fyrir gudlega iñgiefna Speki, uñ þa Hlute, er heyrdu til Rijki Nadariñar, eptir hverium Drottningiñ mun ei stoorum grenslast hafa, og ei giort sier stærre Panka uñ Salomon, helldur eñ ad hann væri eiñ vijs og megtugur Konungur, freuri odrum i siñi Tijd; eñ hitt hefur ecki heñar Vitska kuñad ad i-grunda, ad hann væri þar ecki allur, sem hañ være stedur, helldur ein huliñ Fyrermyndan uppa hiñ saña Davids Son, vorn himneska Salomon og Fridarins Hofdingia Jesum Christum, hvad hañ sialfur an alls Esa skiniad hefur eptir siñi Vitsku, er hañ þeged hafde af Gude, og ecki einasta sieft af þeim Vhs-

hooms

dooms-rijku Skrifum, sem hann hefur oss eptirlated, nefnilega hans Ordskvidum og Predikunar-Book, sem fullar eru af theologiskre, Philosophiskre og dogmatiskre Speke, helldur og eina hellst af hine Pridiu hans Book, sem kallast a vora Twngu Lof-Kvæde, hvor ad sonu er hin styttsta af greindum hans Canoniskú Bookum, -en hefur hún diwpasta Leindardoom i sier foolgen, sem Postulen Paull kallar hún Mikla Leindardoom, 1. Tim. 3. Eph. 5. Pad er andlegt Elskunar og Nadareinar Sambánd millum Brwdgumans Christi, og hans Brwdar Christneinar, skied fyrir hans blessada Holldgan og Naudooms-Tekningu, sem af Gude fyrerheitinn var, ad koma skylde i Tijmans

Uppfyllingu, ollum Heime til Endurlausnar; Hvort hans Skrif að er eitt Spadooms-rikt Fræði, af honum samed meir en 900. Árum, adur en Christur kom i Heimen; Hvar af rada mar, ad hann hefur i Anda fyrersied þa nakvæmu Naadarinar Trwlofun millum Guds og Manna, fyrer JEsum Christum afrekada.

Petta hans Skrif nefnest epter Hofud Textanum i Biblinu e, (Schirhaschirim) það er, SAUNGUR SAUNGVANNA, sem epter þeim Hebreska Tals-Manta merkir hin ædsta Saung; Hvert Orda Til-tæke so kunugt er i vorre Twngu, ad hverium einum til Vits og Ara kommum er það alpeckt; Til Dæmes: D Rotte en D Rottnana og Kon-

ungur

ungur Konunga ña, og ad þar med skiliest hiñ æðste DRotteñ og æðste Kongur, þecker hvor eiñ Heilvita; Þvi kallast þetta Lof-Kvæde, i hinum odrum þessarra Nordurlanda Tungu-Malum, HA-SAUNGUR edur HAEDSTU LJODD, so vel epter sinu eigennlega Hebreska Nafne, sem þess vigtuglega og mikillsverda Jñehalde, hvort Salomon hier trañsetur, so sem i einu Samtale millum vissra Persona, sierdeilislega eins Brwdguma, og eiñar Brwdar, jafnvel þott þar siñest fleire getid so sem Vidkomenda, eins og Vaktara, Jerusalems Dætra, etc. Hver Brwdgumeñ sie, er allareidu sagt, þad er vor Endurlausnare JESUS CHRISTUS,

af Gude fyrerheiteñ, eñ þa ecke eñ nu i Holldenu auglijstur; Eñ Brwdurenn hans christeleg Kyrkia, sem a þeim Dogum var Abrahams Sæde, edur Born Fyrerheitesins, sierdeiles þeir trwudu af Gydingaña Samkundu, sem væntu og bidu uñ laungañ Alldur Endurlausnarennar i Jsrael; Eñ nu a vorum Dogum allur Hooppur Guds Barna, sovel af Gydingum, sem Heidingium samansafnadur i Trwareñar Einingu, og fullu Trauste til Forpienustuñar JEsu Christi, sem i Tijmans Uppfyllingu komeñ er i Heimeñ, ofs til Endurlausnar; Og sierdeilislega man hier med skiliast, hver ein riett trwud Sal, sem under sijnu, og Christneñar almeñelgu Brwdar-Nafne, talar og talad hefr i Hiart-

anu,

ann, vid sin trw-lofada Uñusta JEsum, an fyrre Dogunum preyande epter hañs Komu, eñ nu fagnande af hañs Komu i Hollded.

Petta Salomonis Lof-Kvæde, kiemur pier nu, vinsamlege Lesare, fyrer Siooner, af mier saved i Jslendsk Psalma Liood, epter pess Jñehalldi, og nockud Fiolordara wtfært, til greinelegre Skilnings, og nakvæmare Eftertektar fyrer pa, sem lanta pad vera sijna Listing, ad hugleida DRottens Dansemder, og færa sier i Nyt, so vel petta Gudlega Fræde, sem sierhvern añan frañfærdañ Vijsdoom i Guds Orde og Ritninguñe, Brwdgumanum JEsu til Vegsemdar, eñ Brwdeñe, hañs christelegre Kyrkiu til Eflingar. Ut af hverre Mat-

eria, edur Efne, eg hefe ecke ſied neitt kveded edur ſkrifad vered i Lande voru, helldur undañ fram-ande lærdra Manna Hondum, medal hverra eru: Mag. Georg Urſin, ſem yfir Lof-Kvæded, ajſa-mt odrum Bibliuñar Bookum Commenterad hefur; Mag. Lauritz Pederſen, og M. Jwar Brink, ſem bader hafa a Donſku Lof-Kvæded i Lioodmæle ſett, hvers hi-ns ſijdara Methodo eg meſt fylgt hefe i peſſu mijnu litla Verke, er eg oſka af Alhuga, Gude prij-einum meige til Dijrdar verda, eñ hanns trwudum Bornum til andlegra og eilijfra Salar Nota, peſs bid-ur af Hiarta, peirra

Helgafelle
pañ 6. Januarii
Anno 1760.

Pienare og ſkilldugur
Fyrirbidiari
til Guds.

Guñl. Snorra S.

Lof-Kvæde Salomonis.

Fyrsti Capituli.

Vers. 2. 3. 4.

HAñ kysse mig med Kosse sijns Muñs, þviad þijn Brioost eru lystelegre eñ Vijn.

So ad Meñ lukte þitt gooda Salve, þitt Nafn er eitt wthellt Salve, þar fyrer elska þig Yngis-Meyarnar.

Drag mig epter þier, þa hlaupum vid. Kongurinñ færde mig i sitt Herberge: Vier kiætumst og gledjumst yfer þier; Vier þenkium meir til þinar miklu Elsku helldur eñ til Vijns, þeir hiner Goodu elska þig.

I. Psalmur.

Ton, Hver sem ad reysir hæga Bygd,

JEsu blijdaste Brwdgumiñ, Brunur Myskumariñar, kom þu og biood mier Kosiñ þiñ, Kiærleiks Teikn

Aſtariñar, Nædar og Andans Minning meſt, mig i Guds Orde huggar beſt, Sær græder Sælarinnar.

Kyſs þu bleſsadur Brwde þijn, bid eg Guds Ande kieñe, þa ſoñu Pecking Sælu mijn, hvad ſætur ertu henne, aptur vil eg þig elſka af Root, audmiwkuſt ſijna Kiærleiks Hoot, ſo Ormunum uñ þig ſpenne.

Þo Vijned Mañſins verme Gied, virdiſt mier beyſkt ad ſmacka; Elſkuñar þinnar Ætlæted, ollu framar eg þacka, þad er i Voku og Svefne ſætt, ſijdſt fær mig jardneſk Glede kiætt, ſem Holldid giorir til hlacka.

Hiælpræðis Smyrſliñ, Herra trwr, at Höfud mitt driwpa lætur, Syndaña Flijkum færir wr, finnſt mier þa Drottiñ ſætur: Sæla mijn Dæd og Dugnad fær, Dygdanna Balſams Ilmur kiær, dreifiſt wt Daga og Nætur.

Þitt Nafn, O Chriſte, Herra hær, heiter Smurdur i Anda, Renta fylger þvi riett og klar, ræanglætum oſs til Handa, ſem andlegt Sálvewthelleſt, Unun Nædar oſs meddeileſt, kann eckert Chriſtnum granda.

Mey-

Meyarnar ungu meiga þvi, mikla þitt Nafn og prijsa, sem endurfæddar eru aa nij, Elskuna þier framvijsa, Forsmeckiñ Naudar siña og siaa, frelsadar Saaler Jordu aa, i Andanum upp þvi rijsa.

Af Hiarta leita þessar þijn, þeim vil eg fylgia gladur; O! Hversu veik er Orkañ mijn, O, Eg syndugur Madur! drage mig Ord og Andi þinn, eiñiñ Kross-Skola Vonduriñ, so flijte eg mier füllhugadur.

Þijnum Kiærleika þreifa eg aa, þu ert mitt Saalar Ynde, þig maa eg Kong minn þeckia og siaa, i þijdu Liwfleiks Hvoglynde, sem færir mig i Fadmeñ þiñ, og saugar mijns Hiarta Bwstadiñ, af-þvær Illsku Saurinde.

O! Sætann Forsmeck Fagnadar, sem fyllist i Eilijfdinne, himneskr Engla Haa-Saungvar, hlioma fyrer Ondu minne, elska eg þig, sem elskar mia, O! JEsu, Gyrnd mijn hiartañlig, aa hanger Elsku þiñe.

I þier er Gledi og Unun frijd i þier Huggunar Kæte, O! miñ JEsu hvers Blessan blijd, burtrijmer allt Mootlæte;

Brwdurinn fagnar þar af þijn, þvi ad uñsneriſt Hrygd og Pijn, i andlegt Epterlæte.

Eg reikna dijra Elſku þijn, og hana fremur kiose, helldur eñ kriddad Veralldar-Vijn, veglegann Smeck þo bere, Scaler Trwadra allar enn, aller riett-christner loſi Menn, þitt Nafn og Þacker giore. Amen.

Loſkvædiſins 1. Capitule.

Vers. 5. 6. 7.

(S:G er Døck, eñ þo miog Lyſteleg, þier Dætur Jeruſalem, ſo ſem Tiallda-Bwdernar Kedar, og ſo ſem Vefnadar-Tiolld Salomonis.

Herfed ecke a mig ad er ſo Døck, þvi Sooleñ hefur breñt mig ſo, Børn minar Moodur eru mier reid, Menn hafa ſett mig, ad eg ſkylde verda Geimſlu-Kona Vijngardſins, eñ eg geimde ecke miñ Vijngard, þañ eg hafde.

Laat mig vita, þu, ſem mijn Saala elſkar, hrar þu ſæder, hvar þu lætur

(Hiord-

Hiørdina) hvijla um̃ Middegid, so eg gaunge ecke hijngad og þaungad, hiaa Hiørdum þiña Stallbrædra.

2. Psalmur.

Ton, Himin, Lopt, Hafed, Jørd,

IG Christi Brwdur blijd, Bol og Hrellingar lijd, þvi vonder Menn mier mija, mig i Offooknum lija, ytre þad Asynd spiller, so alla vid mier hrille-er.

Hneixlest þier ei þar a̅, þoott eg sie deck ad sia̅, Jñvortis ad mier Giætur, O! Jerusalems Dætur, (a) giefed, þvi Blooded blijda, Brwdgumans gierer mig prijda.

Eymder eg ytra ber, Jnnvortis daudæner, lijk Kedars-Bwda (b) Blijdu, blands-

 ast,

(a) Jerusalems Dætur, þad eru andleg Børn christelegrar Kyrkiu, og heñar sañer Limer, sem under þvi blessada Høfduñ Christo eiga daglega ad keppast epter frekare og styrkare Peckingu Guds, og hañs Naadarstioornunar yfir siñe Brwde Christniñe.

(b) Kedars Bwda, þetta Ord: Kedar merk-

aſt Gledin med Strijdu; i Hiartanu ſieſt minn Soome, ſem Salomons Tiallda-Bloome.

Horfid ei hier a thad, tho Bragd ſie afmyndad, Soolbrunen ſaart mig ſkiemde, Sorgana Hiten klemde, thad er mijn andleg Æra, eg mun Tolgiæde læra.

Moodur-Born mijn Ogood, mitt eigid Hollð og Blood, Saal mijna Fleckium fylla, falſker Brædur mier ſpilla, Hatur og Hrecke ſijna, ef Heilſu-Giof ſtunda eg mijna.

Peir laata liwſt ad mier, leggia tho Snorur hier, ſin Gard vilia eg vakte, Vellyſtug Holldſins agte, enn thad eikur mier Pijnu, og aptrar Gagne mijnu.

Opt

Merker a Ebreſka Twngu, Dinur eda Sorglegur; So hiet ein Sonur Iſmaels, af hverium Nafn took ſa Lauds-Partur i Arabia, hvar Afkomendur Ambattarin'r Agar naunu Stadar, og verda Arabiſker thvi ſo kallader. Eg hlijt ad biwa medal Tialldbwda Kedar, ſeger David, Pſ. 120. v. 5. thad er i Sorgar og Myrkur Hijbijlum. Vidlijka ſtendſt opt a fyrer Chriſtne Gud hier i Heime.

Opt þeirra Viela Vijn, vel smackast Twngu mijn, eñ Brwdgumans vel uñvendur, Vijngardur audur stendur, fyrer Mold Gulled giefa, giore eg tijdt aan Efa.

Nu sie eg fyrst mitt Feil, finst ei Samvitskañ heil; Veg añañ vil þvi gaanga, og varast Athsfn raanga, miñ einka Broodur bidia, i Bylgium Heims mig stidia

Þu Virdta Vinur miñ, veglege Brwdgumiñ, Hyrdereñ Herra Christe, Hiælpariñ beste og fyrste, eg bid, seig Saalu miñi, hvar Sadning giefst Hiordu þinni?

Hvar fæder þijn Lomb þu, þad vil eg heyra nu, hvar er þeim Hvijld tilbwinn? Hvar eidest Sorgar-Lwinn? Þess Hæli vil eg vitia, og vært i þvi Skioole sitia.

Mid-Dags Hitanum moot, mier veitist Svolun flioot, i Skaute og Skugga þijnum, skyle eg Anda mijnum, Krossburdar Klemu Pijna, Krapta þa misser sijna.

Þán heilog Hvijldar Grid, hef eg mier wtvalid, Fals-Brædra Flock ei sinne, sem finnast i Kyrkiu þinne, enn goodum Guds aa Vege, gaanga þo Reindar eige.

La

Lag mitt leggia vid þaa, laangt bid eg sie mier frœa, Guds Orda grœnañ Haga, gief þu mier alla Daga, so Rauſt þijna eg rœki eina, og Reglu Chriſtiñdooms hreina, Aañ.

Lof-Kvædiſins 1. Capitule.

Vers. 8. 9. 10. 11.

Þ Ecker þu þad ecke þu hin fegurſta aa medal Kveñaña, ſo gacktu aa Saudaña Foot-Spor, og fæd þijna Hafra hiaa Hwſum Hiardaña.

Eg jafna þier, mijn Kiæraſta, viþ mijn Reyſu-Tye aa Pharaonis Vøgnum.

Þijn Kiñ-Bein ſtanda lyſtilega i Spaungunum, og piñ Hals i Rediunum.

Vier vilium giøra þier gylltar Spaanger, med Silfur-Doppum.

3. Pſalmur.

Ton, Oviñañleg Borg er vor Gud,

Rwdgumeñ JEſus eingvañ einn, ſem epter honum leinger, foragtar edur fyrter neinn, þa Freyſtne og

Kvøl

Kvol ad þreinger: ansar hann, eg em hier, Elsku-Brwdur hiia þier, ef Þu Gied audmiwkt þitt, vid Astar Hiartad mitt, samañ i Trygdum teinger.

Veitstu ei hver minn Vegur er, sem vijst skallt dijrann meta, þeim vondu mættu hvergi hier, Hofrunum epter feta, Spor miña Sauda siia, somu Leid gæcktu æ, eptirfylg ollum þeim, sem agta lijtid Heim, so muntu sied mig gieta.

Settu grant fyrer Siooner þier, sanna Hyrdara mijna, sem dijrust giefa Dæme af sier, i Dygdunum fagurt skijna, þeir lijsa Lamba Hiord, Lifendra inn æ Jord, þier hallt vid þeirra Trw, þijn Kid skallt ala nu, vid Mañkosta Foodred fijna.

Eins sem miñ roskur Reidskioote, med Reisu-Plogg Pharaonis, iklædd heilogu Alvæpne, andlegrar Guds Zionis, framñ skalltu hlaupa hier, heite eg Sigre þier, i Fylgi fa skallt mig, fvs vil eg styrkia þig, so gænger Veg Gedeonis. (c)

(c) Veg Gedeonis. DRotteñ er med þier

Þijn eru Kiñ-Bein fogur og frijd, fœgud i Mioolk og Bloode, klœru Guds Orde og Kvolldmœltijd, Kiarneñ sœt wt af floode, Gull-Speingur gudligar, Geislar Nœdarinnar, upplijsa Andlit biart, eru þitt Hofud-Skart, og Sœlar Glansinn goode.

Hvijtur sem Lijn þiñ Hœlsinn er, Hofdinu lijkur nœrsta, heilagur Skijrnar Þvottur þier, þa Fegurd veitte glœrsta, Festar og Krans i krijng, med klœra Forgylling, Dygdernar riett i Rod, sem Roosa fegurst Blod, Hiœlprœdis Stœtzed stœrsta.

Eg, miñ Fader og Andeñ skijr, auka vilium þañ Blooma, þegar vor Nœlœgd helg og hijr, Hiartad giorer upplioma, Skart þad skeinkium vier þier, sem Skart allt yfergnœfer, ecki neiñ utañ þu, wtvaleñ Brwdur trw, odlast skal soddañ Sooma.

Gylline Speingur goodar þier, giefur vort

þu Strijds-Kappe, sagde Engilliñ vid hañ, Dom. B. 6. V. 12. So vill Christur vera med siñe Brwde, og styrkia hana œ moote-ollum sijnum Oviunum, eins og hañ giorde vid Gedeonem.

vort Orded frijda, Silfur-bvnar vel sooma sier, settar Gimsteinum vijda, glansar bort gudlegt Maal, sem Gull-Eple i Silfur-Skaal, dæsagurt Dygda-Val, og dijrust Nadinn skal, Ond þijna uñ Eilijfd prijda. Amen.

Los-Kvædesins 1. Capitule.

V. 12. 13. 14. 15. 16. 17.

Þa Kongureñ sneре sier hijngad, gaf mijn Nardus sín Ylm.

Mín Vin er mier eitt Myrru Bindine, hangande a millum mína Briosta.

Mín Vin er mier ein Þrwgna Chopher i Vijngardinum til Engeddi.

Sia mijn Kiæraста, þu ert føgur, føgur ertu, þijn Augu eru sem Dwfu Augu.

Sia, mín Vin! þu ert fagur og dægilegur, vor Sæng er græn.

Vorer Hwss-Bitar eru af Cedrus, og vorar Sperrur af Cypressus.

4. Psalmur.

Ton, Giædskurijkaste Grædare miñ,

Þegar Konguriñ kom mier nær, i Krapte sijnum miog fræbær, Elsku-Brwdgumiñ biarte, wtgaf mijn Nardus (d) Ylm af sier, Averte Trwenn bar hiia mier, med dijrstu Dygda Skarte, mitt Lijf, mijn Hlijf, hañs er Hondiñ, Heims uñ Londinn, hun kañ veita, allt þad sem Guds Born epter leita.

Miñ Hiartans Astar Uñuste, er sem eitt Myrru-Bindine, i klærum Krapte og Anda, miña Briooste i mille hier, hvert myrk Noott eda Dagur er, mier kañ ei Bol ad blanda, Tæara-Bæra, Eymda-Naud, nie dapur Daude, Þ Rottenn leysser

(d) Nardus, Er ein Jurt, af hverre tilbwed er þægelegt Smurningar Oleum edur Salve, hid sama og Kviñañ i Bethania hellte yfir Hofud JEsu, og epter þeim Griska Texta þijder, Omeingad Nardus Salve, Marc. 14. Hier setur Brwdureñ þad i Andlegre Meiningu, uñ þægelega Averte siñar Trwar, med hverium hun kappkostar ad þocknast sijnum himneska Brwdguma.

ser, Sæl mijna af Fære og fallna reyser.

Eitt Prwgna Copher þu ert mier, med þægt smackande sæt Vijn-Ber, i Engeddi Vijngarde(e), lijfgande Hug og Hiartans Root, hier þo mier tijdum blæse a mpot, Bols-Hrijda Bilureñ harde, hræriſt, næriſt, Sæl og Siñe, af Sadning þiñe, sw uppvekur, Elſkuñar Lysting sem yfir tekur.

Hier til Brwdgumiñ svarar sætt, Sælina fæ þau Ordeñ kiætt, þu ert mijn Brwdur blijda, prwd og all-fegúr Asyndar,

(e) Engeddi Vijngarde. Engeddi var ein Borg edur Kastale, Vestañverdt vid Dauda-Hafed. Par i grend hiellt David sig, þegar hañ sneid Lafed af Sauls Skyckiu i Hellenum, 1. Sam. 24. Hefur verid miog lysielegt og friooffsamt Plætz, bæde af Palma-Vide og odrum Avextum, sem rœda mœ, so vel af þessu Nafne Engedi, sem Lærder wtleggia Farsældar-Brunñ; Sem og hinu sdru þvi same Stadur kallast, 2. Cron. 20. og Gen. 14. Hazezon Thamar, þad er Palma-Vidar Steiñ; Samlijker þvi Brwdureñ Elſku og Nædar Sætleika sijns Brwdguma vid bestu Vijn-Klasa, so sem Cyprus Vidar (Copher) wr einu þvilijku friosf-sendar Plœtze.

eckert finst þier til Vansemdar, mijn Forþienustañ frijda, Blooma, Sooma, þig œbreider Blygdan eider, Brioosted nærer, og eilijfa Gladværd hid innra færer.

Þu ert skijrlijfis skiœra Roos, skijnande fagurt riett sem Liods, blijdaste Bloomenn Meya, Hiartad mitt fagnar hellst af þvi, Huganum geimer þu mig i, mier lifa munt og deya, Dwfann, liwfa, Auga-Steinum, œlits hreinum, ad mier renner, elskunnar Hond mijn þvi uñ þig spenner.

Æ! hvad skal eg þa þenkia uñ þig, þijn Brwdur, Giædskann œstwdlig, hinn fegurste medal Manna, Nœrturu Giæde og Guddooms Art, glooer œ þier sem Himna-Skart, hærste Heidur Englanna, Sæng þijn, Sæmd mijn, fagurt glansar, glœrster Kransar, Gull sem þrijder, Guds eru Barna Flockar frijder.

Vors Hwss bloomlegu Bialkarner, bwner af Cedrus Vide hier, fast og vel stodugt standa, Postula liooser Lærdoomar, lijka Spœmanna Rœdurnar, inngefnar Guds af Anda, Sterkar, Merkar,

best grundvalla, Borg þar alla, og Bygging vallda, Hwsenu uppe um Eilijfd hallda, A M E N.

Lof-Kvædisins Aðar Capitule.

Vers. 1. 2. 3. 4. 5. 6.

EG er eitt Bloomstur i Saron, og ein Lilia i Dalnum.

So sem ein Roos a medal Þyrnaña, so er mijn Kiæraſta a medal Dætraña.

Lijka sem eitt Eplis-Trie a mille Ville-Triaña, so er min Vin a medal Sonaña; Eg gyrnest ad vera under hans Skugga, og sitia þar under, og hanns Avøxtur er sætur mijnum Barka.

Hañ leider mig i Vijn-Kiallarañ, og Kiærleikureñ er hans Merke yfir mier.

Hañ lijfgar mig med Fløskum, og nærer mig med Eplum, þvi eg er siwk af Elskuñe.

Hañs vinstre Hønd liggur under

mijnu

mijnu Høfde, og hanns hægre Hønd umfadmar mig.

5. Pfalmur.

Ton, Bleſſadur ad eilijfu ſe,

IEſus ſem Gud af Gude er, gietiñ fyrer Allder allar, hvern Meyann bar i Heimenn hier, vid hijra Brwde ſo ſpiallar, ſiælf-plontud eg, Roos rietteleg, reiknaſt i Sarons (f) Haga, æa Jord ei nein, ſo helg og hrein, hier ſpratt uñ alla Daga.

Eg er lijka ein liwf og ſæt, Lilia i Dalverpunum, af eigenn Vilia (vel þeſs giæt) veik eg burt af Hædunum, mijn Pijna hier, ſem ein Roos er, Uppriſann Liliu fegre,

Dramb-

(f) Saron, Hefur epter Nafnenu vered eitt Vøkvafullt Sliettlende, og þeſs vegna lyſtelegt og Avaxtarſamt af allſkins Jurtum og Bloomſtrum; Synaſt leiged hafa fræa Fiallenu Thabor, allt ad þvi Galilæiſka Hafe, edur Siovonum Tiberiás, ecke laangt fræa Capernaum. Þar liet David gaanga ſijn Hagbeitar Naut, 1. Par. 28. V. 29. Eñ Saron, hvers Lands-Platz gieted verdur Act. 9. V. 35. Læa nælægt Borgunum Joppe og Lydda leingſt Veſtur i Samaria.

Drambsemd eg flij, dæme eg þvi, Dalena þægelegre.

Eins og Lilia a Eide-Grund, umkrijngd med Þyrne-Runne, er mijn Brwdur a alla Lund, umvafen Hormungune, Satans Born lioot, med Svika-Hoot, Zions Doottur careita, mijn Lilia þo, ver fogur og frivo, i Flock Ovina Sveita.

All-gott er þad miin Elskuge, eg þo Kross med þier bere, midt i Offookna Mootblæstre, med mier þin Kraptur vere, Þyrnarner hier, þo þreinge ad mier, þijn er eg Brwdur kiæra, mijna Fiandmenn, þvi muntu sen, med Brœde i Heliu færa.

Sem Avaxtarsamt Epla-tre, eitt i bland Ville-Greina, ertu min Hiartans Unuste, a medal Heimsins Sveina, Lijfs Avexte, allt lijfgande, lifande af þier giefur, a Jordune, finst eckert Tre, sem Ylm þvilijkan hefur.

O! Ad eg mætte ugglaus hier, i JEsu Skugga sitia, sem hans utvallder Astvinner, þess andlegs Hælis vitia, afbergiande, þeim Avexte, epter hverium mig langar,

Skiool

Skiool hef eg þaa, Skort eingu aa, skelfest ei Rauner straangar.

Giædsku Brwdgumeñ giefur mier, Gledeñar Vijn ad smacka, Andans Fognud eg hreppe hier, hañ skal taka til Packa, i Sældar Hws, fraa Sorgar Krws, sialfur hañ mig iñleider, Fridar-Teikn mætt, mig fær vel kiætt, þa Fadmenn uñ mig breider.

Græderen beste Gud og Mañ, Gleseñ Lækninga bijdur, þvi sitt Ord klaart mier keñer hañ, þaa Kaumed Andar svijdur, Huggunar Sæng, hañs under Væng, hef eg og Værdar Dijnu, Alldine i krijng, Endurnæring, aangrudu Hiarta mijnu.

Siaa af elskuñe siwk eg er, særd af Kiærleikans Blossa, Brwdgumeñ þegar bijdur mier, blessada Sætleiks Kossa, sialfur mz Hrad, Saar græder þad, sem hañ Ordsakad hefur, Ununar Nægd, og allskins Hægd, Ondu fridkeiptre giefur.

Verg mun þa hañs Vinstre Hond, vijst under Hofde mijnu, sw kañ afleisa Sorgar-Bond, og Siwkdooms eida Pijnu, eñ

Hægre

Hægre hañs Hondeñ til sanns, hiſrt mig uñfadmad gietur, so dvijne Fær, og Eymdar-Ar, uñ eilijfd gaange betur, Amen.

Lof-Kvædesins Aññar Capitule.

Vers. 7. 8. 9.

Eg sære ydur þier Dætur Jerusalem, vid Raadyr, edur Hindur a Mørkenne, ad þier hverke uppveked nie hræred vid mijna Kiærustu, þangad til hun sialf vill.

Þar er Rødd mijns Vinar, sia þu, hañ kiemur, og støckur a Fiøllunum, og stediar a Hædunum.

Miñ Vin er lijka sem Raadyr eda ungur Hiørtur; Sia hañ stendur a bak vid vorn Vegg, og sier i giegnum Gluggañ, og giægest i giegnum Grindurnar.

6. Psalmur.

Ton, Vor HErra JEsus visse þad. &c

Christi

HRisti Brwdur af Kiærleika, kraunk er i Heime daglega, Elskañ þvi allmiog særer, kenner i Briooste uñ blijda Frw, blessadur Gud, hvers Lyknenn trw, cangrada endurnærer, Huggunariñar Horpu slær, heyrest hañs Raustenn fiær og nær, mest þegar Mædann beiger, Engla-Raust fegre Ordenn hañs, eru i Hiarta syndugs Mañs, uñ Christnena so hann segier.

Higged og giefed Giætur ad, sem Guds vors bigged Helgañ Stad, diggvar Jorsala (g) Dætur, Unnustu miñe eingar hier Onœder giora skulud þier, uñ Dag eda diñar Nætur, Villu-Lærdooma Vinde med, so veikt ei sturlest Brwdar Gied, nie vantrwad verda meige, lœted ei saurgast frijda Frw, ad fleckud alldrei verde sw, af Syndaña swru Deige.

Hardt sære eg ydur, hlijded þui, vid Hindur og Rœdyr Morkum ja, og allt hvad

(g). Jorsala-Dætur. Sama og Jerusalems Dætur, sia Ps. 2. Og Utlegging yfer Orded Salem i Psalm. 16.

hvad elska giored, lœtid i Fride værum vijst
væna Brwde, so hindrest sijst, hlijfnar og
hægar vered, vil eg hana ei veked þier, Væ-
rdar ca medañ Tijmeñ er, Hvijldar so nœe
ad niota, þangad til sialf hun vaknar
vel, og vakande mitt Astar-Þel, fær ad
finna og hliota.

Brwdureñ hoogvær, hlijder ca, hennar
Unnusta Rædu þa, skundar sem Hiortur
hradur, af þvi ad þyrst hun ordeñ er, til
Uppsprettunnar flijter sier, Muñureñ mæl-
er gladur; Heyre eg ad Tal þitt hlioomiar
nu, Hiarta Brwdgumeñ sæll JEsu, þijna
Raust þecke eg hreina, hun fyrer Scalar
Hlustum mier, Horpusaung ollum fegre
er, Huggunar Ynded eina.

Æ! Hversu kiætast Augun mijn, eg sie
hvar Morgun-Rodeñ skyn, liwfur Astar
Elskuge, frambrunar yfir Fiolleñ ha, med
Flijte skundar Hædum ca, hradur sem Fu-
gl ca Fluge, einga Hrelling og einga Neyd,
eingañ Mootblœstur, Kvol nie Deyd,
HErrañ sig hindra lœtur, mig so hañ frel-
sa meige best, og mijn afplœna Lijteñ vest,

æa Brotunum viña Bætur.

Samkiykia mæa med sonnu þier, Sæl-ar Uñusteñ virdest mier, Nædyre æa Velle vijdum, sem Hiortur Ungur hradfara, hleipur til ferskru Bruñaña, eins þu til Lausnar Lijdum, viliugur Kvala Vegeñ æa, Vegsemdar Sæte þijnu fræa, fwslega feta næder, epter Christneñar Velferd varst Voda þyrstur, so Brioosted skarst, Synd-aña Sekt afnæader.

Sael mijn Okvijdeñ siertu þvi, þo sijn-est Hugskots Paunkum i, Brwdgumenn burtu geingeñ; æa hina Sijdu Veggeñ vid, ad vijsu mun hañ hafa Bid, vakta so Vodeñ engeñ, Heimkyñe voru hvarsle ad, helldur i Gridum stande þad, skiær Augu signast lætur, giegnum Vind-Augu og Grindurnar, grandar hanns Bornum ecke par, ad þeim giefur hañ Giætur, Amen.

Lof-Kvædesins Aña Capitule.

Vers. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17.

Minn

Miñ Vinur svarar og segier til mijn, statt upp mijn Kiæraſta, mijn hin dæelega, og kom hingad.

Þvi, Siaa þu, Veturen er lidenn, Regned er af og i burt.

Bloomſturen eru uppkomiñ i Landenu, Vored er komed, og Turtildwfañ lætur ſig heyra i voru Lande.

Fijkiu-Tred hefur Knappana feinged, Vijn-Tren standa i Bloomſtre, og giefa ſiñ Ylm; Stattu upp mijn Kiæraſta, og kom mijn hin prijdelega; kom hijngad.

Mijn Dwfa i Steinholunum, i Biargſkorunum, ſyn mier þijna Aſynd, laat mig heyra þijna Rauſt, þvi þijn Rødd er ſæt, og þitt Auglit er lyſtelegt.

Naed fyrer oſs Refunum, þeim Smaa-Refum, sem fordiarfa Vijngardana, þvi vorer Vijn jardar bloomgaſt.

Miñ Vinur er miñ, og eg em hañs, hañ hver ed til Haga helldur medal

Roos-

Roosaña.

Þar til Dagureñ kolnar, og Skuggeñ burt lijdur; Snwþu aptur, og vert so sem eitt Raadyr, edur sem Ungur Hiortur aa Bethers Biarge.

7. Pſalmur.

Ton; Hvad ſkal oſs aungra i Heime hier.

Eyrdu nijn Saal, hvad hijrt til þijn, HErrañ af Elſku talar, ſtatt upp Kiæraſta og kom til mijn, jaa, kom þu ſnart aan Dvalar, ef þig Sorgaña ſærer Þijn, og Syndeñ aflar Kvalar, Evangelii Audlegt Vijn, i Eymdunum þier hugſvalar.

Siaadu ad lokſins lideñ er, laangur Betur Sorgaña, Typtunar Regned riena fer, reñur upp Sool Himnaña, Reide Guds hef eg reint aa nuier, ſo Roosemd hliter ſaña, feinged þier Saatt og fullgiort hier, Frid millum Guds og Maña.

Christeña Maña Kyrkiu i, Kranſar af Bloomſtrum ſkijna, Saungliſtar Vored Sorga frij, Saudena gledur mijna, Tur-

til.

til=Dwfuñar nu aa ny, noog hlioomar Rauſteñ fijna, Evangelium oller þvi, oll Hrygda=Læte dvijna.

Forn og Groodalaus Fijkiu=Tre, fær nu Knappana ſkiæra, Ande Guds Lijde lijfg=ande, lætur þau Avext færa, Vijn=Tren ſem fooru viſnande, Vokvanum Sætleiks tæra, þvi Otta Guds med Elſkuñe, aller ſañ=chriſtner læra.

Statt þvi upp bleſſud Brwdur mijn, beſt þig velkomna ſegie, ſo ad endurkeypt Saaleñ þijn, Sætleik Guds ſmacka meige, Hormunga Neyd og hætta Þijn, hrædaſt þarftu nu eige, Myſkunar Sool þier ſkr=autleg ſkijn, aa ſkiærum Naadar=Deige.

Saar mijn og Beniar bloodugar, Bia=rgſkorur meiga kallaſt, Athvarf hefur þu iñe þar, ad þegar Sorgeñ hallaſt, hlioo=mar þier betſt til Huggunar, mitt Hænu=Kvaked ſniallaſt, aa Hellu=ſteine Hyrning=ar, Hiaalpræde þitt grundvallaſt.

Sijndu mier Brwdur mætuſt mijn, þiñ miwkañ Andlits Blooma, Saunglyſteñ fiñſt mier falleg þijn, fagurt i Eyrum hlioo=

ma, riettskickud Bænar Roddeñ sijn, med Rœdvendne Hiartans frooma, i Augsyn miñe skiærast skijn, sem Skrwde med hvijtañ Liooma.

Vered kiæner Guds Veide-Meñ, vonda Refa burt drijfa, sem ad vorn Edla Vijngardeñ, med Vielabrogdum yfa, og hin Barn-ungu Bloomstureñ, bera sig upp ad rijfa, Villu-Mañana Vijsendeñ, Vijnprwgunum ei hlijfa.

Eiñ er Hyrder miñ Uñustiñ, eg vil hañs Brwdur heita, Synda burttekur Saurindiñ, Sorg kañ i Fognud breita, þegar ad Andañ þyrster miñ, þægustu Svolun veita, uñ Guds Orda fogur Gras-Londiñ, giefur mier Fœdu ad neita.

Þad heilnœmt Foodur mettar mig, Myrkred þar til burt lijdur, og Gledeñar Dagur sijner sig, Sœluñe nœrsta blijdur, sem Footfim Dijr uñ Fialla-Stig, Frelsareñ Giœdskuþijdr, kom þu hradfara eg kalla œ þig, Christneñ epter þier bijdur, Añ.

* * *
* *

Lof-

Lof-Kvædesins Pridie Capitule.

Vers. 1. 2. 3. 4.

Eg leitade uñ Noottena i miñe Sæng, epter hønum, sem mijna Saal elskar; eg leitade, enn eg fañ hann ecke (eg sagde :)

Eg vil standa upp og gaanga uñ krijng i Stadnum, aa Gøtunum og Strætunum, og leita epter peim, sem mijn Saal elskar. Eg leitade, eñ eg fañ hañ ecke.

Vaktararnir, sem gengu uñ krijng i Stadnum, fundu mig, (til hverra eg sagde :) hafed pier ecke sied hann, sem mijn Saala elskar?

Paa eg var skamt framhiaa komeñ, pa fañ eg pañ, sem mijn Saal elskar; Eg hiellt hønum, og villde ecke sleppa hønum, par til ad eg leidde hañ i miñar Moodur Hws, i minar Moodur Herberge.

8. Psalmur.

Ton, Bid eg Fodur Frelsarans eilijfa.

Nauda Myrkre um Nætur Tijd mitt Hiarta, nælægiast giorde Sorgar Strijded svarta, a Sængur Bed, med grætted Gled, Gledeñ var burt eg sakna ried, og kvarta.

Eg bioo mig til med Bæn og Von ad leita; bad, eg finde Guds einka Son Ast-heita, og sialfur hañ, i Higgiu-Rañ, Huggunar villde Styrkleikañ, mier veita.

Eg giorde leita langt og vijdt, um Svæde, Lambed Guds so fiña blijdt, eg næde, enn gloggt ei fañ, hañ Gud og Mañ, Græatur hes vegna um Augun rañ, miju bæde.

Sagde eg ha med sialfre mier grætande: sia! eg vil leita har og hier i Lande, hia sann-helgum Guds Sofnudum, sælum eyter hanns Fundenum, hreyande.

Hiarta mitt bitur, hesse Praut ried staanga, hviad forgiefens eg so hlaut ad gaanga, minn Harm bar hlioott, eñ hradt eg skioott, hlioop til Onijtes; Æ! ha Noott, oslaanga.

Gaade eg vel um Gaturnar, og Stræte, hvert Grædareñ ei findest har, agiæte, eñ hverge

hvorge vañ, ad hitta hañ, heim med Blygdun eg aptur rann, svipt Kiæte

Vora Stadarens Voku-Meñ a Lande, vandlega þar ad spyria señ eg nade, hvert hefde sied, þañ Hiartans Gied, heilagre Epterlaangan med, so þrade?

Eñ þa Vandrædenn villdu mig so græta, vonum bradar liet finna sig, aagiæta, mijn Elskañ blijd, og Angurs Tijd, afliette vel, eñ Harma Strijd, ried bæta.

Þa leingra komeñ vijst eg var, leitande, til vors Guds riettu Peckingar i Lande, minn Elskugañ, eg feigeñ fann, fadmade blijdt, og kyste hann fagnande.

Med Trwar Hende honum fast eg villde, hallda sijdañ so burt missast ei skyllde, þangad til hann, minn Hiartans Rann, hreinañ giorde og packnæmañ, med Millde.

I minnar eg hann Modur Hws inn leidde, og mæta Christne Hiartans fws uñ beidde, ad Herbergeñ og Hijbijlenn, HErranum þæg og velkomeñ, tilreidde.

Feigenn og gladvær took vid mier mijn Moder, mællte kiærkomeñ, skyllde sier,

minn Brooder, sem Christne ver, og velgeymer, Veralldarennar hvar sem fer uñ Slooder, Amen.

Lof-Kvædesins Pridie Capitule.

Vers. 5. 6.

Eg sære ydur, þier Dætur Jerusalem, vid Raadyreñ edur Hindurnar a Mørkiñe, ad þier hvørke uppveked nie onæded mijna Uñustu, þar til hana sialfa lyster.

Hvør er hun sem uppgeingur af Eidemørkuñe, sem einn Reikiar-Stolpe, so sem Jlmur af Myrru-Reykelse, og allra handa Pulvere Apotekarans.

II. Psalmur.

Ton, Ef Gud er oss ei sialfur hiæ.

Heyred mijn Ord og athuged, O! Jerusalems Dætur, sañra Guds Barna Samkvæmed, Sofnudur Christs dijrmætur, þier sem i Verolld vilied hier, ad Vegum D Rottens kostgiæfner

æfner daglega giefa Giætur.

Ydur sære eg, sem ædur, eñ, vid oll Hrein-Dyrenn Landa, æ hverium hafa Mætur Meñ, med Skiemtun allra Handa, Onæded þier ei Unga Frw, nie Unnustu mijna veked nu, Bol skal ei Brwde granda.

Hun veit sinn Tijma hæg og hijr, sem Himen-Tunglenn frijdu, nær Riettlætes Soolenn reñur skijr, rijs hun upp skioott med Blijdu, og sijns Brwdguma fer æ Fund, þo freste hanns Komu nockra Stund, þreiger af þa Astrijdu.

Hennar þvi ecke hindra ber, Hvijld edur Nædar Stunder, siæed uñ ydur siælfa þier, sem Satans Merkium under, veked upp Strijd og Villurnar, Værdum spillande Christneñar, arger æ allar Lunder.

Skvalldur Veralldar skal ei hler, nie Skarkale vondra Þiooda, vekia þa Sael sem vill i mier, Værd hafa og Roosemd gooda, hana þa lyster, hun mæ frij, hvijlast og standa upp æ nij, mier liwfast Lof ad biooda.

Medañ i Heime mædest nu, mætust Guds Christnenn hreina, Harmkvæle og þwngar Sorger sw, sijfelldt hlijtur ad reina, ea ymsu velltur illt eda gott, upp og nidur, sem þurt og vott, hver kann þad gloggt ad greina?

Yfir þvi mættum undrast vier, epter holldlegu Sinne, hugleidande vel hver hun er, sem Heims i Utlegdiñe, af Eydemorku uppstijgur, þo eadur sijndest langt nidur, liggia lidenn wr Minne.

Eñ þott hun hlioote einntana, a Eidemorku byggia, og under Krosens optlega, Onædis-Pressu liggia, i Lopted upp hun lietter sier, lijka sem Reikiar-Stoolparner, Hvijld vill ea Himnum þiggia.

Eins og Þsalm-vidur vapeñ hier, i vijdum Skoogar-Runne, og Marmara sterker Stoolparner, standa i Byggingunne, Christneñ Guds nya Krapta fær, þa Krosens hana Svipainn slær, geingur alldrei ad Grunne.

Ecke sem Reykiar illur Daun, upp i Lopted sig færer, helldur Gude i riettre

Raun,

Raun, Reykelse Bænar tærer, Sætleikans Ylmeñ þægañ þañ, sem þratt til Himens stijga vann, Trw og Von traustast nærer.

Sig adreift hreinne Myrru med, mætust Christs Brwdur hefur, hanns Roosum fegra Riettlæted, Reykelsis Ylman giefur, Guds Kyrkiu Skraut og Skrwde er þad, skartande vel i hverium Stad, sem engenn Odaun kiefur.

Þo Smyrslenn hafe klærañ Krapt, af Kunnattu riett tilbweñ, med velluktande Sætleiks-Saft, samt er Bæn, Von og Trweñ, Gude miklu giedfelldare, gott medtekur i Dijrdeñe, Scalenn fra Syndum snwenn, Amen.

Los-Kvædesins Pridie Capitule.

Vers. 7. 8. 9. 10. 11.

SJa i krijngum Salomonis Sæng, standa Sextyger sterker, af þeim sterku i Jsrael.

Þeir hafa aller Sverd, og eru skick-

ader til Bardaga, hver hefur sitt Sverd a siñe Sijdu, søkum Nætur Ottans.

Salomon Kongur liet giøra sier eiñ Brwdar-Sal af Libanus Vide.

Hañs Stoolpar voru af Sylfre, eñ Boolfed af Gulle, Sparløkeñ af Purpura, og i Midiuñe var lystelega lagt, med Steinum, fyrer saker Dætra Jerusalem.

Þier Zions Dætur ganged wt og siaed Salomon Kong med peirre Coronu, sem hañs Mooder krijnde hañ med a hañs Heidurs Deige, og a Gladværdar Deige hañs Hiarta.

10. Psalmur.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug og Sal.

Kwdgumans Sæng er vendud vel, volldugur Gud Jmmanuel, Christnenne Hvijlld hia sialfum sier, i sijnu Skaute tilreider, so Satans Viel og Myrkra Mein, mæta Brwdur ei snerte nein, verkar þad JEsu Elskann ein.

Eins og Salomons Sæng i krijng,

Sex-

Sextiju Kappa Herfilking, umgirdte vel so ecke neitt, yrde Mootkast nie Hrelling veitt, Englar Guds Barna giæta enn, og gooder DRottens Boku-Menn, wtbryniader med Alvæpnunn.

Hafa þeir Andans Herskrwda, hraustver til Bijgs og Bardaga, med Sverde gyrda sijna Hlid, Scalar Ovinum bwast vid, Nætur Hræskanum forda fra, Foolke DRottens sem hvijlast a, Kappa JEsu þvi kalla maa.

Christnennar sañur Salomon, siaalfur JEsus vor Hiaalpar Von, siñe Drottningu Sal til biso, af Cedrus Vid fra Libano, Hvijlu væra so hafe þar, Hresing og Naader roolegar, hana þvi angrar ecke par.

Brwdar Salurenn sa kallast, Sannleiksins Ord hvert predikast, Evangelium Naadar nytt, nidurbrijtur ei Vedred strijdt, Veralldar Magt sijst vinna maa, veglega ad fella Stoolpa þa, sem Hwsed stodugt stendur a.

Af Sylfre steipter standa fast, sterker so

alldrei kollkastast, af betsta Gulle Goolsed er, Gudlega Merking þetta ber, HErrans Þioona med helgañ Sid, Hwsed DRottens skal stidiast vid, eins og Stoolpa, sem standa i Mid.

Gullegur þessa Guds vors Hwss, Grundvollur sialfur er JEsus, andlegar Dætur Unnustans, wtbreida Tiolldenn Kiærleikans, Elskann Frelsarans allra mest, eikur Purpura Skarted betst, allt i krijng hun þar auglijsest.

O! Þier Guds Dætur af Zion, yfirlijted Kong Salomon, og þann skrautlega Cronu Krans, sem krijnt hefur hann med Mooder hanns, a Glede-Deige Hiartans hier, þa helga Brwde feste sier, sijna Christne, sem Utvolld er.

Heidur og Æran eilijfa, er sw Corona veglega, sem Fader sette Frelsarans, fagra a Hofud Guds og Mañs, þa endad hafde alla Neyd, Angistar Kvol og samañ Deyd, enn trwlofast sijnum Lijd um̃ leid, Amen.

Lof-

Lof-Kvædesins Fiorde Capitule.

Vers. 1. 2. 3. 4. 5. 6.

SJa þu mijn Uñusta, þu ert føgur; Sia føgur ertu! þijn Augu eru sem Dwfu Augu at millum þiña Locka; þitt Hær er lijka sem Geita-Hiardar, sw sem klippt er at Fialle Gilead.

Þijnar Teñur eru sem ein Hiørd med klipptre Ullu, komande fra Sund-Laugeñe, verande allar samañ Tvijlembdar, og þar er engeñ Ofrioofsøm at medal þeirra.

Þijnar Varer eru sem dreir-raudur Dreigill, og þitt Maal er lystelegt. Þijnar Riñur eru sem Risþur at Granata-Eple, at millum þiña Locka.

Þiñ Hals er so sem Davids Turn, bweñ med Vijgskørdum, at hverium ad hanga Þusund Skyllder, og allskins Vopn þeirra sterku.

Þijn tvø Briost eru þvi likast, sem tveir Unger Raadyrs Tvijburar, sem fædast medal Roosa-a.

Allt þar til ad Dagureſi kooInar, og Skuggeſi burt lijdur, vil eg fara til Myrru-Fiallſins, og til Reykelſis Hædaña.

9. Pſalmur.

Ton, In dulci Jubilo, etc.

MIN Brwdur mier aaſtkiær, miog ertu frijd og ſkiær, Fegurdar Rooſenn riooda, Riettlætis Klæde ſkrijdd, med Trwar Glanſañ gooda, gudlegum Dygdum prijdd, þu ert harla hijr, hrein, flecklaus og ſkijr.

Þijn Augu, Elſkañ kiær, eru ſem Soolenn ſkiær, eins og Dwfunnar danſa, med dæfrijdt Tillitid, Gyllene Lockar glanſa, glæſter aa hveria Hlid, ſlijkt Skart blijdri ber, Brwde ad ſijna mier.

Þitt dwkaſt Hofud-Hær, uñ Herdar fraña aa Bræar, Gull-Reifed og Gudvefur, Glanſe Chriſtinndooms ſkiær, Gileads (h) Hiord ei hefur, Hair-Giærde ſo fræbær,

(h) Gilead, var eitt Fiall, til Auſturs frá Jor-

bær, kom Brwdur, kom mier nær, christiñ Sæl heyr og lær.

Sem nij-klippt Sauda Hiord, sitt Reife Foolke æ Jord, laugad med Litenn hvijtann, lienar til Þarfa hier, eins færer Avoxt nijtañ, Efterdæmed hiæ þier, sem Fe þad friooffamt er, fædir tvo Lomb af sier.

Flockurenn Sauda fæ, Sundinu komiñ fræ, lijkur er, liwfa Brwdur, Lit-fogrum Toñum þijn, Muñuriñ Mælsku-prwdur, med þeirre Fegurd skijn, bloomlegt Skart þad hiæ þier, Þijding andlega ber.

Hvijtfæagud Hiordeñ mijn, himneska Fædu sijn, ecke med ytre Toñum, etur nie hagnijter, helldur Hreinleika soñum, hana til Muñs sier ber, Guds Ord tijdt talar uñ, trwer i Þænkanum.

Pur-

Jordan, misg Avaxtarsamt og gott til Hagbeitar; Þar nædde Laban Jacob, þegar hañ veitte honum Eftirførina til ad leita Skwrgodaña, og þar gisrdu þeir Sættmælañ, til Vitnisburdar sin æ mille, vid þæ Grioot-Hrwguna, er Jacob let uppreysa, hvar af Plæzed tekur Nafned Gilead, þad er: Vitnisburdar-Hrwga, Gen. 31.

Purpura rauda Roos, og rioodast tendrad Lioos, vijst meiga Varir þijnar, vidlijkiast fyrr og sijd, blijdar fram Bænir sijnar, berande a riettri Tijd, sw er Foorniñ fræg, færd mier, Hiarta þæg.

Granata Eplid eitt, efi tvo Hlute er sneidt, lijkt maa kiær Brwdur kalla, Kinna Bloomanum þijn, þær kañ ei Fol a falla, Fegurdeñ ytra skijn, enn þo Iñvortis meir, auglijsast Geislar þeir.

Nær Hiarta og Muñsins Maal, med reidubwna Saal, sem tveñar Hagleiks Hendur, hiaalpast ad bædi senn, betst þa i Blooma stendur, Brwdar Lijfs-Hagurenn, þañ Vænleik vil eg sia, vera ei laangt þar fraa.

Turn (i) saa med Kosta Kior, Kong David bygdi sier, Vijg-Skerdum vel umgyrdtur og Verium allshaattar, a allar Hlidar hyrdtur, til hæglegrar Mootvarnar, Skyllderner Þusund þa, þar hiengu vijst

(i) Turn saa hefur ad vijsu verid i Zions Borg, hvar David hafdi Adsetur, 2. Sam. 5. v. 7

vijst uppaa.

Hañ lijkest, Meyann mijn, mætum Hælsinum þijn, Veralldar Vopnum eige, eñ verium Andans med, aa Strijds og Stygdar Dege, styrkia muntu þitt Gied, væntande af Gude Goods, eñ glijmande allt til Bloods.

Þijn Briooſt Brwdurenn kiær, bera Lijking so nær, Raadyrs Tvijbura tveggia, sem tijngast Lilium hiaa, þeirra Lijfs-Bruñum beggia, Borneñ ung næraſt aa, veiter Styrk veikum Lijd, Vatns-Skijrn og Kvolldmaaltijd.

Far vel mijn fagra Roos, fegurſta Dagſins Lioos, Skuggann sem gierer græta

v. 7. 9. til hverrar Byggingar Hiram, Kongureñ af Tyro, ſendi hønum Cedrus-Vid, Tric-Smide og Stein-Hoggvara, ibid. Cap. 6. v. 11. Eñ hvert Skyllderner, er þar hiengu, haſe vered þeir Gull-Skyllderuer, er hañ took af Þienurum Hadadezers Kongs og flutte til Jeruſalem, edur ad þeir ſømu haſa þienad til Guds Hvſs, aſamt odru, er David bioo i Hendur ſijnum Syne Salomon, þad er Oliooſt, 2. Sam. 8. v. 7. 2. Chron. 19. v. 7.

æta, greida mun burt med sier, þijn skal eg giorla giæta, þo gænge leingra hier, hafa þier Auga ca, allann þinn Hag uñsica.

Þu spyr hvert fari fliott, þinn frijde Vinur uñ Noott, til Myrru-Biargsins breida, burt so til Hædaña, þig skal eg þangad leida, fraa Þraut til Giædanna, þar er Seſs Samvista, sialfs mijns og Trwadra. Amen.

Lof-Kvædisins 4. Capitule.

Vers. 7. 8. 9. 10. 11.

Mijn Uñusta, þu ert dægileg i allañ Mæta, og þar er eingiñ Fleckur a þier.

Kom, mijn Brwdur, af Libanon; Kom af Libanon; Gack hier iñ, stijg hijngad af Amana Hædum; Af Hædum Senir og Hermon, fraa Bwstad Leonaña, fraa Pardus-Fiøllunum.

Þu hefur faangad mitt Hiarta, mijn Syster, elskuleg Brwdur! Med einu þijnu Auga, og med eiñe þiñe Hals-

Kediu.

Rediu.

Hversu føgur eru þijn Briooſt, mijn Syſter, Elſku Brwdur! Þijn Briooſt eru elſkulegre eñ Vijn, og þiñ Smyrſla Ylmur yfergeingur allar Jurter.

Þijnar Varer, mijn Brwdur, eru ſem driwpande Hunangs Seimur, Hunang og Mioolk eru under þiñe Twngu, og Ylmur af Klædum þijnum, er ſo ſem Ylmur Libanon.

12. Pſalmur.

Con, Bæn mijna heyr þu Herra kiær,

HJartans Uñuſtan heyr til mijn, (Herrañ Jeſus vid Christni tier), furdanleg miog er Fegurd þijn, Frijdleikinn ſca vel giediaſt mier.

Þitt andlegt Skraut og Elſku Bloom, eingiñ Hlutur fær jafnaſt vid, þiñ Dygda-Geiſle, Dwfann froom, daglega prijder Framferdid.

Fleckurinn eingiñ finnſt a þier, fangud ert mijnu Bloodi i, ſem floodi wt wr Æduum mier, ſo allt gott mætter fca af þvi.

Synda

Synda Lijte og saurug Mein, Satans, Hollds edur Veralldar, a Sealu þinne siaast ei nein, fyrer sælañ Þvotteñ Vatns-Skijrnar.

Kom mijn Brwdur, eg kalla a þig, kom burt fra Heimsins Libano, og þeim svikula Synda Stig, sem synest Lioos (k) enn viller þo.

Fra Hædum Senir fliott þier flijt, og Flocknum Sealar Ovina (l), Heimsins Ama-

(k) Sem synest Lioos: Hier er lusus in vocula, þad er, andlega spilad uppa Merkingu Ordsins Libanon, sem þijder hid lioosa edur hvijta Fiall; So eru Heimsins Villu-Stigar angliooser og audsærer ad rata, eñ lenda þo i Myrkrum Glotunariñar. Añars var Libanon einn laungur Fiallgardur, er la fra Midjardar Hafinu i Austur, allt til Hermons Fialla, og adgreinde hid fyrerheitna Landed, fra Phænicia og Syria; I þessum Fiollum hafde Aeñ Jordan sijn fyrstu Upptok.

(l) Sealar Ovina; Hier er (eins og i þvi undañfarna, sem og hinum eptefylgiande) alluderad til Merkingar Ordsins Senir, sem þijder Græðilegañ Ovin: Þessu Nafne kalladist af Amo-

Amana ei efter lijt, alldrei trwdu (m) þvi fallvallta.

Fraa Hermons Biarge bañada (n), hvar bwa Lioon og Pardus Dyr, efterfylg þijnum Elſkuga, er ſaa Vegureñ beiñ og ſkijr.

Til Himins liggur Leidinn ſw, og Liooſsins Barna Samvíſtar, Oarga-Dijr, ſem angra nu, ecki ſkulu þier granda þar.

Þu hefur fængad Hiarta mitt, Heilla Syſter og Brwdur frijd, allt hvad eg hefi einnin þitt, ætijd ſkal vera fyrr og ſijd.

Þvi eg þinn blijdur Broodir er, Brwdgume

Amoritunum Fiallid Hermon, Devt. 3. v. 9.

(m) Alldrei trwdu; Nafned Amana wtleggſt Trw; Pad var eitt Fiall millum Syriam og Ciliciam, þadañ laa Dalur og Elfa ſama Nafns, 2. Reg. 5. v. 12.

(n) Bañada; Hermon wtleggſt Bañfærdur: Pad Fiall var til Auſturs fraa Upptokum Jordanar, og gieck fraa þvi eiñ Fiallgardur i Veſtur til Antilibanum, edur Dragaña af Libanovs Fialle, ad Nordañverdu vid Gydinga Land.

gume lijka skiær og hreinn, ockar Trygda-Band alldrei þver, uppleiser þad ei nockur einn.

Ef þu spyr hvad mig upphvetie, til Elsku slijkrar fast vid þig? þijn Trwar-Sioon, þad segie eg sie, su hefur vijst inntekid mig.

Þijn Elsku-Kedia yndisleg, umspenner mijna Sœlu fast, af því kann eg œa eingañ Veg, œgiœta Brwdur vidskiliast.

Syster og Brwdur blessud mijn, bundenn i Astar-Trygdum mier, hversu œgiœt er Elskañ þijn, iñra foolgeñ i Briosti þier?

Nær Synda Lyst og Heimsins Hatt, hatar þu mest enn stundar mig, med Dœd og Rœd umm Dag og Nœtt, Dygdanna Bloom eg kalla þig.

Því Elsku þœ eg virde vijst, Vijne hveriu œgiœtare, sem med Kunnœttu best tilbijst, og brwkast œ Kongsins Hœ-Borde.

Sem dœvæn Smyrsle Dygdernar, dijrdlegann Ymenn giefa af sier, og Jardar fogru Jurternar, jeg vid þetta samlijke þier.

Þijn

Þijn er Mealsnillenn þægileg, þar med Lofgiordar Roddeñ skiær, sætare eñ Hunang sege eg, signud Uñustañ Hiarta kiær.

Sem Twngu-Rootum undañ ein, uppsprette Miolkur-Lindeñ klaar, Sikre blondud og harla hrein, hun er mier giedfelld Sijd og Ar.

Ylmur Sætleikans uppstijgur, af þijnu Bænar-Reikelse, betur lugtar þinn Bwningur, enn betst Libanons Alldin-Trie.

Þier til Agiætis allt eg tel, þvi Elskann fagurt skartar þijn, oa ollum DRottenns Vegum vel, vardveita skal þig Giædskann mijn. Amen.

Lof-Kvædesins 4. Capitule.

Vers 12. 13. 14. 15. 16.

Mijn Syster, kiæra Brwdur, þu ert eiñ læstur Alldingardur, ein tillukt Uppspretta, eiñ insigladur Bruñur.

Þiñ Avextur er lijka sem lystugur Alldingardur af Granata Eplum, med

med gǿfugum Avǿxtum Cyperen med Nardus.

Nardus med Saffran, Kalmus og Kaneel, og allra Handa Reikelsis Trie af Myrru og Aloe, med ǿllum betstu Jurtum.

Sem eiñ Alldingards Bruñur, sem eiñ Bruñur lifanda Vatns, sa er flijtur af Libanon.

Rijs upp Nordañ-Vindur, og kom Suñañ-Vindur, og blaastu i giegnum miñ Alldingard, so ad af hañs Jurtum driwpe: Miñ Vin, kome hañ i siñ Alldingard, og neyte af hañs Edla Avǿxtum.

13. Psalmur.

Ton, Allt mitt Rad til Guds eg set,

SEta Brwdur og Syster mijn, (seger Uñusteñ hijrt til pijn, Christneñ Guds kostulega), Alldingard fagrañ eg pig tel, a allar Sijdur læstañ vel, med Dygdum marga Vega.

Puert tillukt Uppsprettann eiñ, i hverri

geynd

geymd er Svolun hrein, sem þreitta Sæ-lu nærer, það Lijfsins Vatn skal frijdur fa, Flockur Guds Barna Jordu a, nær Hrygd og Hrelling særer.

Evangelium Elskugans, andleger Na-dar Straumar hanns, þijna Sælu vel sedia, (þyrst og sar-hwngrud þoott hun sie, þreyande epter Niettlæte), enn Andañ hid innra gledia.

Christniñar Limum soñum sw, Svol-un Huggunar opnast nu, eñ Vantrwud-um skal vera, læst og til-lukt uñ Æfi-Ar, utann stunde Guds Bodord klar, og læri gott ad giora.

Einn sa Vatns-Bruñur ertu þvi, iñ-sigladur og geimdur frij, hvern Manna Magt og Hreiste, an mijns Vilia sijst op-na ma, ellegar þar af Svolun fa, þo upp-a sig allmiog treyste.

Ein Paradijs, sem Aldin-Tre, avaxt-arsom a Jordunne, ber med Blodunum frijdum, ertu fegurst Uñustann mijn, upp-foostrande i Skaute þijn, Mergd af Guds Bornum blijdum.

Þeir Kvister af sier giefa greidt, Granata Eple og sierhvad eirt, ægiætum Ylm sem tærer, kostulegt Saffran Kalmus hrein, Kåneel, Nardus æ samu Grein; Allt þetta Avoxt færer.

Fæst þar Reikelsis fogur Tre, full af Myrru og Aloe, med Jardar Jurtum hreinum, christileg Dygda Bloom (*) og Blod, best eru nidur sett i Rod, æ vors Guds Vidar-Greinum.

Alldin vegleg sem vaxa i þier, vijst hafa sijna Root hiæ mier, Avoxt þvi goodann gefa, æ vissre Tijd, sem Vidur sæ, Vatna-Bockunum stendur æ, fripoffanur æn alls

(*) Fyrer þessar ymsar Jurta Tegunder, vill sæ vijse Salomon skiliast læta ymsar Dygder, i Samburde vid beggia Eigiñlegleika. Til Dæmis: Fyrer Nardus og Saffran, Poliñmæde, Kiærleika, Audmiikt; Fyrer Calmus, Hiartans Anægiu, Von og Fognud; Fyrer Reikelse og Myrru, Bæurækne, Hoogværd og Sialfs-Afneitan; Fyrer Aloe, Stoduglynde, Hreinskilne og Hoofseme. Hier uñ frumar mæ leſa Scheuchz; Phyſ. S. T. 4. og J. G. Starkes Auszug der Ausleg. über A. T. 4. Theil.

alls Esa.

Vijst ertu frioosfsom Christnenn kiær, kallast þvi Jurta-Gardur skiær, þo skalltu þar ad hyggia, ef eg þig rækta ecke nu, unn Esi lanuga hlijtur þu, Avaxtarlaus ad liggia.

Jurtagards-Madur eiñ eg er, andlegañ Grooda veite þier, og Naudar Næring sæta, værne enn Libanons Vatns-Strauma, sem vokva Landed nælæga, þar skaltu grant adgiæta.

Jea, minn Brwdgume JEsu Christ, jeg er þijn andleg Kyrkia vijst, Hofud mitt ertu eina, allt hvad eg hef og hafa kañ, hef eg af þier, minn Gud og Mann, fleira enn frea mea greina.

Eñ fyrst þijn Naudiñ nakvæmlig, nægist med þad ad kalla mig, þiñ Jurta-Gardiñ gooda, misvird ecki þo þore eg þea, þier minn Uñustinn Himnum a, til mijn i Trwnne biooda.

Rijs þvi upp Nordann-Vindur vel, med Vandlætingar Prumu-Jel, og Logmals Letred straunga, sijdann kom hægur

Saalu i Vil, Suñañ-Vindur med Naud-ar Il, og leat mig Fognud faanga.

Straffs og Huggunar Andeñ einn, ofañ blaase so verde hreinn, JEsu, þiñ Jurta-Gardur, þvi hañs blessadur Blæreñ hijr, Bolvan Logmaals i Glede snijr, stilleſt þaa Stormur hardur.

Vid þeñañ Blaastur best eg kañ, bloom-gast og Avoxt færa þann, sem þier sie þægi-legur, heilagra Dygda Hunaang þa, af hverium Kviste driwpa maa, þad er Vel-ferdar Vegur.

O! Ad minn blijdur Elskugiñ, iñgaanga villde i Gardinn sinn, Avoxtum af ad neita, sem hann plantade sialfur þar, sier til Dijrdar og Vegsemdar, þad mun hann vijst mier veita. Amen.

Lof-Kvædisins 5 Capitule.

Vers 1. 2. 3.

EG kom mijn Syster, kiæra Brud-ur i miñ Alldingard, eg hefi safnad miñe Myrru, med mijnum Jurtum, eg

Eg hefi etid miñ Hunaangs Seim med mijnu Hunaange, eg hefi drucked mitt Vijn, med miñe Mioolk. Eted mijner Elſkuleger; Drecked mijner Viner, og verded druckner.

Eg ſef, eñ mitt Hiarta vaker (ſeger hun) par er mijns Vinar Rauſt ſem par ber (og ſeger:) Lat upp fyrer mier mijn allra Kiæraſta: Mijn Syſter, mijn Dwfa: Mijn iñilega! Þviad mitt Høfud er fullt af Døgg, og mijner Lockar eru fuller af Nætt-Dropum.

Eg hefi fært mig (ſeger hun) af mijnum Kyrtle, hverniñ ſkal eg færa mig i hañ aptur? Eg hefi þveiged mijna Fætur, hverniñ ſkal eg giøra þat Oklaara aptur?

14. Pſalmur.

Ton, Einn Herra eg beſt ætte.

EG hef i Gardinn geingid, og giort ad ſkignaſt uñ, mijna Fullnægiu feingid, af frijdum Avoxtum, Jurtaña ſafnad Sæde, Syſter bleſſud, hia þi-

er, þijn Ord og Athøfn bædi, æ allann Hætt þocknaſt mier.

Trw þijna i Trygda-Bande, tek eg til Packa vel, ſem Himna-Braud ſætt ſmackande, ſoddann Rietti eg tel, Mioolk og Vijn mitt eg þecki, ſem midlad hefi eg þier, þad ſama enn annad ecki, aptur giefur þu mier.

Komed þvi Vinir valder, vered til Bords hiæ mier, ſañ-chriſtner ſamanntalder, til Sætis iñbodner, drecked af dijru Floode, D Rottiñs Braud eted nu, Hollð mitt med helgu Bloode, himneſk er Fædañ ſiw.

Drecked og gioreſt glader, gleimande Eorgunum, i Andanum olvader, af Guds Hvoſs Nægtunum, til Reidu allt er ydur, oll Sælar Fæda i Tie, ſannur Fognudur, Fridur, og fagurt Riettlæte.

Miog var eg ſvæfd i Svefne, (ſvarar Brwdurenn þa), giætti ei ad Gledi-Efni, Gleimſkann fannſt ſtoor mier hiæ, Sæliñ þo vijſt vied vaka, veitte Nad D Rottiñs þad, ſo epter hañs Ordum taka, eg mætte

i ſogd-

ísogdum Stad.

Þvi eg sofandi sæla, Sonar Guds heyrde Raust, hjirt vied hans Rumnur mæla, mier gaf Huggunar Traust; Rijs upp Syster, af Svefne, Salnum uppliwktu brædt, bijdst nu Blessunar Efne, biart Lioos skijn þier um Nætt

Liwk upp, mijn Brwdur blijda, og blessud Dyrfann trw, ei læt mig wti bijda, að Dyrnar klappa eg nu, þvi nærnur Kuldenn Nætur, noogu bitur og sær, Daggar-Dropana lætur, driwpa að mitt Hofud-Hær.

Æ! Hversu dauf og dofinn, af Draum-Drum Holldsins ærd, læ eg liggiande og sofin, i liootre Synda Værd, Lausnaran liet opt kalla, leinge vid Hwss-Dyrnar, hans Pijnu og Angist alla, ædleit ei so sem bar.

Giorde eg um sijder svara, i Syndana Saleyse, mijnum liwfa Lausnara, (liott var mitt Toomlæte), hef eg snart Hvijlu feinged, Hollds Værd ad taka að mig, til Dyra giet ei geinged, greidt ad inleida þig.

Eg hef lagt af mier Klæde, og allañ Bwningiñ, gior mier ei nu Onæde, nælgast Svefn-Hofgenn miñ, Kyrtlinum klædast aptur, kann eg ei þessa Stund, añars er Tijmenn taptur, tesst eg fræa værum Blund.

Fæturnar fyrst eg þvode, fyrr eñ afklædde mig, ecke er Von ad eg trode, aptur Mootlætis Stig, þvi velkia vil þæa eige, ea Vegum Sorgaña, helldur so hafa meige, Hvijlder Vellystinga.

O! Mitt Andvaraleyse, O! Mitt farsæinga Hial, eg læa i Holldsins Hreyse, og Heimsins Gledi-Sal, andlega ecke villde, upprijsa hier i Trw, alldrei so opt sem skylde, ydrar nig Heimskann sw, Amen.

Lof-Kyædisins 5. Capitule.

Vers. 4. 5. 6. 7. 8.

Eñ miñ Vin stack siñe Hende i gieginum eitt Hol, og miñ Lijkame skalf þar vid.

Þa stood eg upp ad liwka upp fyrer

mijn

mijnum Vin, Myrrañ draup af mijnum Høndum, og Myrrañ flaut uñ mijna Fijngur a Las-Lokunne.

Og þa eg hafde upplaated fyrer mijnum Vin, var hann i burtu, og af Stad geingeñ; Þa gieck mijn Sala ut epter hañs Ordum, eg leitade ad hønum, eñ fann hann ecke, eg kallade, enn hann svarade mier ecke.

Vaktararner, sem geingu um Stadeñ, þeir fundu mig, og sloou mig Sarum: Vaktararner a Mwrnum, tooku mijna Yfirhøfn fraa mier.

Eg sære ydur, þier Dætur Jerusalem ef þier finned minn Vin, þa segied hønum, ad eg sie sivk af Elsku.

15. Psalmur.

Ton, Hærste Gud HErra millde,

Synda-Svefne skiædum, socked mitt Hiarta laa, Frelsarans Fridar-Rædum, frestade ad geana baa, hañ vid Hwss-Dyrnar praade; Med heilagt Þolgiædid, vænte og vel þess gaade,

hvert vakna Sal mijn naade, ætti oflanga Bid.

Hiar Hurdu Hond innrietti, hægt mig uppvekia ried, Lasta-Svefni aflietti, liiste upp Hugskoted, Synd mijna snart eg þeckte, so sem vøknud af Draum, Sælenn hiellt vel hun vekte, enn Villañ hana bleckte, vard þvi ængrud og aum.

Lijkame og Hollded hræddest, hugsande uñ Verknad sinn, sær i Samvitsku innlæddist, Synda Tilfinninginn, Augunn tærud af Trega, tooku ad uppliwkast, Glæp þañ gretu beisklega, giordu ad yfirvega, þad eg svaf allt of-fast.

Sælenn ried mig æminna, hvad misgiort hafde þar, Boot villdi æ Brote viña, og bæta þad æfætt var, reys eg þvi fliott æ Fætur, ad finna Brwdgumann, i Myrkre midrar Nætur, mætti hañ Fridar-sætur, inngænga i opinn Rann.

Guds Ande vellte wr Vege, Vondskuñar Hindrunum, sem þvi orkudu ad eige, upplauk eg Dyrunum, ædur, þa inn ried kalla, Elskugenn Nætur Stund, Felmturs

Svitiñ

Svitiñ nam falla, uñ Fijngur og Læsing alla, þvi mier var þwngt i Lund.

Allskioott uppliwka nœde, illa mier vid þad brœa, eg þa uñhverfis gœde, Unnustann hverge sœa, hann var burt horfeñ frœgur, hlautst þad af Synda Dwr, sem opt þannst Hollde hœgur, Hiartanu nœrsta þœgur, vard þo Sœluñi swr.

Oll mijn Urrœde þrutu, Angrid beit Hiartad œa, Augunn i Floode flutu, fañst enginn Huggun þa, eg hiellt mig yfergiefna, af Astvin mijnum hreint, sem hugsa munde ad hefna, og Hormungum til nijn stefna, fyrst eg upplauk of-seint.

Sœlenn var sem wtgenginn, af Salnum Lijkamans, megn Daudans Mœda feinginn, af Misser Brwdgumans, hanns Ord mig œngra giordu, er hann fyrr talade, vid Dyr i Vedre hordu, votur wti œ Jordu, enn eg sijst agtade.

Hreste eg Hug minn sijdann, harmþrwnged bar þo Gied, hlioop wt uñ Vollinn vijdann, Vinar mijns leita ried, eckert Omak sparade, ei gat þo funded hann, af

Orku upphroopade, eingvu DRottiñ svarade, ormagnast Voninn vann.

Vaktarar vijst mig fundu, sem voru Stadnum i, og vijda geingu uñ Grundu, giætande ad þvi og þvi, lomdu mig sært og særdu, Sorgena juku frekt, Yferhofn wr mig færdu, Avijtum þwngum tærdu, var mier þad vel maklegt.

Uñflotenn Angurs Tærum, eg hlioop sijfelldt uñ krijng, kvalenn af Synda-Særum, og Samvitskuñar Stijng, miñ Vinur villde dyliast, var hañs Stund kominn ei, og fyrer Augum hyliast, af þvi vid giordum skiliast, þa hañ fieck hiea mier Ney.

Guds Born og dijrar Dætur, Drottins bornar uñ Heim, sieed! mijn Sæla grætur, sorgande af Skada þeim, i hvern eg hlaut ad rata, þa Herrann missa vañ; Mig giorer Heimur hata, hver vill fyrer mier bata? Eg veit nu engvañ þann.

Ydur þvi sært eg sære, Systur Utvalldar hier, og bid, ef ad so bære, Unnustann findud þier, honum þa Harma mijna, her-

med

med sem fliotast maa, Kiærleikans kreinker Pijna, Kraptarner Odum dvijna, best veit hann Boot þar aa. Amen.

Lof-Kvædisins 5. Capitule.

Vers. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16.

Hvad er þiñ Vinur framar eñ adrer Viner? O! þu hin fegursta aa medal Kveñaña. Hvad er þiñ Vinur framar øðrum, ad þu hefur so sært oss?

Miñ Vinur er hvijtur og rauður, utvalinn aa medal margra Þusunda.

Hans Høfud er sem besta Gull, hans Lockar hrøckva svarter sem Hrafn.

Hans Augu eru sem Dwfu Augu hia Vatns-Lækium, þvegin i Mioolk, og standa i Fyllingu.

Hans Kinar eru sem dijrdlegra Jurta-Bloomstur; Hans Varer eru sem Roos, sem drijpur af reñande Myrra.

Hans Hender eru lijka sem Gull-Hrijngar hladner med Turkose; Hans Lijkame er sem hreint Fijla-Bein, þrijdt

med Sapphir.

Hans Bein eru sem Marmara Stoolpar, grundvallader a Gull-Footum, hans Mind er sem Libanons, wtvaleñ sem Cedrus-Tre.

Hañs Barke er sætur og allur elskulegur. Slijkur er miñ Vinur, miñ Vinur er slijkur, þier Dætur Jerusalem.

16. Psalmur.

Ton, O Gud miñ HErra aumka mig, etc.

HVor er hann sem so þocknast þier, þu Guds Brwdur a Jordu hier, seig oss fegurste Svanne, satt og riett af þeim Manne, er hann fremre eñ allt Mannkyn? Edur mætare hverium Vin, sem finnst i Verolld vijdre, valiñ med Asynd frijdre? Ber hann af ollum odrum þa, Elskugum vorum Jordu a? Ad þu so stoorum þreyer hann, þijdast villt ecke neiñ ann ann, enn særder oss til Sagna.

Vilied þier heyra hver hann er, hlijded uñ lijteñ Tijma mier, giefed Rwm Rædu

miñe

miñe, i riett-trwudu Siñe: Minn Vinur ollum Vinum hiœa, hiñ veglegaſte kallaſt mœa, hvor ſem þad hugſa nœde, hvijtur og raudur bœde, ſkijnande i Guddooms Glanſamum, og gieteñ hreiñ af Fodurmunn, Roos litad er hanns bleſſad Blood, ſem blœdde wt fyrer alla Þiood, þvi Manna Mynd ſig klœdde.

Þoott i bland Tiju Þuſunda, þier vilied eiñ mier wtvelia, ſem eins ſie Æruprijddur, og ollum Heidre ſkrijddur; fyrer vijſt eingañ ſiñed þann, ſem Frelſaranum jafnaſt kañ, frijduſtum medal Mańa, meiga þad aller'ſańa; Er hańs Hofud ſem Egta Gull, eilijf Hœtigneñ Dijrdarfull, Corona fogur kallaſt mœa, krwſudum ſvortum Lockum œa, Glanſa þvi goodañ hefur.

Hańs Augu ſkijna ſkiœr og hrein, Skiepnañ fyrer þeim dylſt ei nein, ſier Dwfann ſo vel ecke, er ſitur vid Vatna-Becke; Þvilijkt ſem liooſaſt Lijned ſie, laugad i hreinne Mioolkiñe, ſo er Siœalldred hvijta, ſoomalegt œa ad lijta, Tungle fegre i Fyllingu, ſiñaſt þau Liooſeñ bleſſudu, allt ſiœande

ande um̃ Lopt og Lad, lijka Mañana Pa̅nka og Nad, hulenn i Hiarta Mañe.

Hañs Kyñar dauel sooma sier, sem fagrer Jurta Pwngarner, giefande Ylm augiætañ, og Nadar Smeckeñ sætañ, Fridur Andans og Fognudur, i Fiarhyrdslu peirre innlæstur, Guds Bornum vijst skal veitast, eñ vantrwudum neitast; Varernar Roosum rioodare, med rauda Myrru driwpande, bera fram̃ Sañleiks Orded oss, andlegañ biooda Nadar Koss, ollum Elskendum sijnum.

Eins og Gullhrijngar glansande, af Gimsteinum og Turkose, hañs eru Hendur baadar, i Hlutum ollum sialfradar; peirra Furduverk frabæru, fær eingeñ mælt i Verolldu, mannlegre Hugsum hærre, og Hugvits Paunkum stærre, lijka sem faugad Fijla-Bein, fyllt med dijrmætañ Sapphyr-Stein, Elskugans Lijf er allt um̃ krijng, iñe bigger par Guds Fylling, og Myskunar Ydrenn mætu.

Standa hañs Fætur sterklega, sem Stoolpar af hvijtum Marmara, a Grundvelle

ndvelle Gull-logdum, giorder med Hagleiks Brogdum; Helvijta Port ei megna maa, moot ad rijsa, nie fella þa, Von og Traust vel þeir stidia, nær veiktrwader bidia; Lijkamans Skickun lofleg sieſt, Libanons Prijde samlijkeſt, og Cedrus-Vid, sem Bloomed ber, Blettur engeñ aa honum er, fraa Hvyrfle allt til Ylia.

Verdur andlega Saleñ sodd, nær siaalfs Brwdgumans heyrer Rodd, hanns Barke segeſt sætur, Saungureñ fagurt lætur; ytra bloomlegur, iñra skijr, aastwdlegur og furdu hijr, trwr, liwfur, Lyndes goodur, lyknsamur, þoleñmoodur; Salems Dætur, (o) nu siaed þier, soddañ Vin hef eg kosed mier, þvilijkañ eiñ eg alldrei leit,

(o) Salems Dætur,) er sama og Jerusalems Dætur, item, Jorsala Dætur, vid. sup. Pſ. 2. og Pſ. 6. Þvi Borgeñ nefneſt þessum þremur Nofnum, 1. Salem, kallaſt hun Gen. 14. v. 18. þar gieted verdur uñ Melchisedech Kong, sem bleſſade Abram, aa hvern Poſt. Paall eiñeñ miñeſt, Ebr. 7. v. 1. hefur þo jafnadarlegaſt Jebus kollud vered, af Jebusi Synr Canaans, hvers

leit, ædur um̃ breidañ Jardar-Reit, sagt hef

hvers Afkomendur þar biuggu, sem liooſt er af Joſ. 15. v. 8. og 18. v. 28. Itm̃ Dom. B. 19. v. 10. allt fraũ æa Daga Davids, sem sloo Jebusita og vañ Borgena, 2. Sam. 5. v. 5. 1. Chron. 11. v. 5. Sijdañ hefur hun, æa hañs og Salomonis Dogum feinged fyrſt þad Nafn Jerusalem, sem Ucleggſt Fridar Stadur; Hun hefur og ſo æa Nija Teſtamentesins Dogum, nefnd vered Borgeñ Helga, jafnvel fraũ æa fyrſtu Tijma Chriſtneñar, hier i Nordur-Alfunne, þa Nordmenn tooku til ad kalla hana Jorſale edur Jorſala Borg; An efa epter Griſkum, hverium þeir kynntuſt, er geingu æa Mæla i Mykla-Garde, og heyrdu þar Borgena nefnda Hieroſolymas, eñ sueru æa ſijna Twngu Jorſaie, og þar fyrer hvert-tveggia Nafned dreged af þvi Ebreſka Jeruſchalajim, ſo vel hiæa Grikkium sem Norrænum, eñ ecke af þvi Griſka-Orde Hieros, er þijder Heilagur, ſo hun kall adeſt optlega Borgen Helga, hvad og ſtyrkte Trw þeirra sem fyrrum giordu ſier torvelldar og hættuſamar Pilagrijms Ferder Sudur yfir Midjardar-Hafid, til ad ſiæa þæa H. Groſ og adra Helga-Dooma, jafnvel Rwſter hiñar fornu Borgar, ef añars hafa nockrar ſiedſt. A ſijdare Tijmum lietu ſier marger nægia med Rom-

Ferd-

hef eg Sannleik ydur, Amen.

Lof-Kvædesins Siotte Capitule.

Vers. 1. 2. 3.

HVørt er þa þiñ Vinur geingenn? O! þu hin fegursta a medal Kveñaña, hvert hefur þiñ Vinur viked sier? So vilium vier leita med þier ad hørrum.

Miñ Vinur er ofañgeingeñ i sinn Alldingard, i Jurtagardeñ, ad hann fædde sig i Gardenum, og briootc Rooserner.

Miñ Vinur er miñ, og eg em hañs, hañ sem mig fæder medal Roosanna.

17. Psalmur.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggest þu,

IORsala Dætur mættu mier, mælande vid mig, hvad er þier, Guds andleg Brwdur blijd? þu so

ferder, epter þad Pafiñ i Rom hafde feinged ædstu Yfirrad, og styttu þeir fyrer sier Leidena þar med; Hveriar Ferder þo i raun riettre vorru eingu Heilagre eñ hinar til Jorsala.

so reikar þessa Tijd, Þaankañ mæder Sorganna Strijd.

Þvi fer þu so ann Fylgiara? hin frijdasta medal Kveñaña, einsomul wt og inn? ecke er hiæa þier Elskugiñ, sem eiñ er Leidarvijsereñ þinn.

Hvert er hañ geingeñ? herm oss þad, hefur þiñ Vinur burt skwfad, fræa Selskap sijnum þier? fyrst hañ setur Fiærvister, Frw, sem hafde trwlofad sier.

Seig oss i hverre Att hañ er? ef þu veirst nockud til þess hier, hvert fiñst fiær eda nær, so med þier leita meigum vær, miog er oss þinn Uuuusteñ kiær.

Þegar eg hiellt i Þaankanum, þeim være Hugarhallded uñ, Frelsara ad fiña sinn, gladdest hrelldur Huguriñ, ad hofdu kiærann Brwdguma minn.

Þvi villde eg hugga þær og mig, þeim gaf Andsvoreñ hoogværlig, byggd Orottens Ordum æa: alldrei laungt er oss i fræa, Elsku Trigda Vinureñ sæa.

Eñ þvott hañ sijnest Sioonum Manns, so sem vikenn til añars Lands, Brwdenne

burt

burt i fraa, þar til Verolld endast aa, er hañ sinne Christnenne hiaa.

Geingeñ er þvi i Gardeñ inn, Guds Kyrkiu, Hiartans Vinur miñ, Sofnud ad siaa yfer, hvern hañ tilbioo siaalfum sier, Samneyte þad heilagra er.

So foostraſt meige Flockur saa, Fædu andlegre næraſt aa, þad er Guds eilijfst Ord, og hañs Naadar blessad Bord, sem burtu drijfur Saalnanna Mord.

Sijnum Roosum hañ safnar hier, sem eru Trwar Avexter, Guds Bornum geymder hiaa, efler vel og eykur þaa, so alldrei verde Misbrestur aa.

Andlegar Systur, segied þa, hvert slijkur nockur siñaſt maa, uñ Veralldar Vijdlendiñ, er giore so vel vid Gardeñ siñ, sem Giædsku-rijkur Astvinur minn.

Er hañ vijst miñ eñ eg em hañs, i Ast og Trigdum Kiærleikans, samteingd og trwlofud, fooſtrar milldur siñ Sofnud, siaalfur Himna DRottenn og Gud.

Þu sem Christniñar Foolks-Fiollda, fæder aa medal Roosaña, Brwdgumenn

blessſſ

blessade, þijn verdug Brwdur veit eg sie, þo velkest opt i Hiervistenne.

Himna Roosenn, þitt heilagt Mæal, hwngrada fæde mijna Sæal, allt sefe Angurs Strijd, nære mig þiin Naadeñ blijd, nu og sijdañ eilijfa Tijd, Amen.

Los-Kvædesins Siøtte Capitule.

Vers. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

Þu ert føgur mijn Unnusta, sem Thirza, lysteleg sem Jerusalem, Ogurleg sem Brioost-Fylkingar.

Snw þu þijnum Augum frae mier þvi þau giøra mig breñande, þitt Hær er lijka sem Geitsauda Hiørd, sem klippt er æ Fialle Gilead.

Þijnar Teñur eru lijka sem Sauda-Hiørd, sem kiemur af Sunde, verande allar tvij-lembdar, og þar er engeñ Ofrioosøm æ medal þeirra.

Þijn Kiñ-Bein eru lijka sem Rispur æ Granata Eple, æ medal þinna Locka.

Ser-

Sextiju eru Drottningarnar, og Attatyu Fryllurnar, eu ai Ungum Meyum er engen Tala.

Eii ein er mijn Dwfa, mijn iñelega, ein er ſiñar Moodur hin kiæraſta, og ſiñar Moodur hin Utvallda Og þa Dæturnar ſau hana, ſøgdu þær hana ſæla, og Drottningarnar med Fryllunum lofudu hana.

Hver er hun ſem fraṁkemur, ſem Morgun-Stiarna? Føgur ſem Tungl? Utvaleñ ſem Sool? Ognarleg ſem Brioost-Fylkingar?

18. Pſalmur.

Ton, I Babylon vid Vøtneñ ſtraung,

Lſkuleg Brwdur heyr og hlijd, hversu þiñ Aſtvin ſæte, Dijrdar Jmynd ſijns Fodurs frijd, fraṁtelur þitt Agiæte; ſem Borgeñ Thirza (p) þu

(p) Thirza) Hier ſamlijker Brwdgumeñ ſiñe Brwde vid Borgena Thirza, ſem Utleggſt Pægeleg; Peſſe Stadur var Adſetur Iſraels Konga, allt þangad til Amri uppbygde Samariam

Þu ert Þæg, Þijnum Uñusta liwfog hæg, med Tignar Staatzed stærsta, Jerusalem i Judæa, var jardneskt Sæte Konunga, eñ Þu ert Holl hins hærsta.

Þijnum Ovinum ertu vijst, Ogurleg miog ad lijta, Þegar fraiñ i Bardagañ brijtst, med Brwdguma Merked hvijta, sem andleg Skialldmær allstadar, otul i Briooste Filkingar, stoorum Guds Her ad stijra, so hann meige Þier samhlioda, sijdann i Tiolldum Riettlaatra, sijngia af Sigrinum dijra.

Er sem eg Þurfe Elskan kiær, undann bidia Þig lijta, so er Þijn Augna Sioonen skiær, med Swipenn Andlits hvijta, ad Geislar Þeir sem glansa 'uñ Þig, giora nær Þdi brennande mig, og Astar-Elldeñ heita, tendra i mijnu Hiarta hier, hverneñ skylde eg faa af mier, Þier uñ Nædena ad neita?

Nijklippt Gileads Geita-Hiord, glæseleg hvorre fremur, ad Sioonar Fegurd sijst

riam a Semers Fialle, hvar af hun took Nafn. cð. 1. Reg. 16. v. 24.

sijst ca Jord, i Samjofnud nockurn kiem-ur, vid Locka þijna, lwfust Mær, Liturenn þeirra furdu skiær, allt trwe eg yfirgnæfe, Krossburdur, Elle, Kraankleike, kañ þiñe Hofud-Prijdeñe, alldrei burt svipta uñ Æfe.

Sem herleg Sauda Hiordin ein, i Hoop uñ Grundu reñur, komeñ af sijnu Sunde hrein, so eru þijnar Tennur, med Reglu nidur radadar, riett sem Tvijlembdu Mædurnar, Grooda-Frioofgun færande, hreinferdug Ord og Skickun skijr skartar ca þier, mijn Brwdur hijr, nær Muñureñ er mælande.

Þijn Kinn-Bein giefa Glansa af sier, glæseleg beggia vega, eins og Granata Epleñ hier, utañ mælud bloomlega, hafande iñra sæta Saft, sege eg þad Andans Nadar Krapt, sem bijr i Briooste og Hiarta, millum þijns Hofuds Hær-Locka, heilog iñvortis gnooglega, Skynsemdeñ giorer skarta.

Þoott Drottningarnar sieu señ, Sextyu i Rañe taldar, med Hustrurnar ad auke

eñ, Attatyu samvalldar, og Meya Skareñ mikell vijst, so Madur telia kuñe sijst, (*) hveriar skrautlega skarta, engeñ af þessum þocknast mier, þeirra Blijdskapur Hræsneñ er, Glis þad hatar mitt Hiarta.

Eñ hun mijn Dwfa ein er sw, sem Elskuna vid eg feste, riettsiñud hrein og heilog Frw, hatar Veralldar Leste, einka Doottir mijns Fodurs frijd, fædd i Nadeñe hveria Tijd, so muñ Samarfe heite, Jerusalem ca Hædum hca, heñar Mooder vijst nefnast mca, alltijd ad ollu Leite.

Brwd-

* Pad vissa Tal Merker hier mikeñ Fiolda: So kuña þær Sextyu Drottningar þijda þa stoorn Safnade i Christneñe; Þær Attatyu Fridlur þa miñe Safnade, sem ad sønnu vidurkieña Christum, eñ med Maña Setningum Meinga þañ hreina Evangelii Lærdoom; Og fyrer Meyarnar ca hverium engeñ Tala er, kuña skiliast þeir af allrahanda Stande, Ettum og Twngumcalum, sem ei hafa nœd fullkomnum Alldurs Maata i Christo: Sw kiemur Tijd, ad aller þesser munu Guds Brwdur, þa O sijnelegu Kyrkiu, sæla kalla. v. 9. Sia framar Ps. 45. v. 15. Es. 6. v. 4.

Brwdgumans þegar sier hun Sal, sijd ar i Eilijfdeñe og vel forklæarud verda skal, vikeñ fraa Hiervisteñe; O! hversu sæla sijnum hiæa, segia Dæturnar hana þa, verduga Vegsemd prijsa, Kongs Frwr og Vildar Kviñurnar, kveda Saung-Digtenn, Hroosunar, heñar Lofstijr auglijsa.

Hvor er sw Kviña segia þær, soomalega framlijdur, riett eins og Morgun-Rodeñ skiær, þareñur Dagur frijdur, hun ed fyrre var dauf og dock, ad Doome Heimsins sol og block, sem Maane i Mynkuneñe, ver upphafeñ til Virdingar, med Velldis-Giædum Hætignar, fogur i Fylling siñe.

Þær spyria framar, hver er hun, hijr sem Sooleñ upp kiemur, skijnande frijd med biarta Brwn, bweñ vel ollum fremur, eñ þo skorugleg Asyndar, Oddvita lijkust Fylkingar, þegar sterklega strijder? Mijn Brwdur þessu Skarte skal, skrijdd vera i ædstum Dijrdar-Sal, allar eilijfar Tijder, Amen.

* * *

Lof-Kvædesins Siotte Capitule.

Vers. 11. 12. 13.

EG em ofañ geingeñ i Nyta-Gardiñ ad skoda Greinernar hiaa Lækinum; Ad skoda hvert ad Vijn-Trien bloomgaſt, hvert ad Granata Epleñ græṅka.

Mijn Saal visse ecke, ad hañ hafde sett mig til Vagna Aminadabs †

Snw aptur, snw aptur, O! Sulamith, snw þu aptur, snw þu aptur, so ad vier meigum skoda þig, hvad siaid þier aa Sulamith, nema Dans i Mahanaim?

19. Psalmur.

Ton, Hiartans Laungun hef eg til þijn.

Son-

† Þetta Vers kañ eiñig þañig Utleggiast: Eg vissa ecke fyrr eñ mijn Saal sette mig aa mijns Frijviliuga Foolks Vagn. Þetta Frijviliuga Foolk (Ami-nadab) eru Riett-Trwader, aa hvern andlegañ Strijds Vagn 2. Koug. 2. v. 12. sig fetur þeirra Frelsare og Drottin, til Verndar og Forsvars.

SOnur Guds sem ædstur er, Eilijfd fraa, Jordu aa, sijna Christne siña fer, Fridar giarn, so Frioofgun Styrk og Frelse veita kuñe, sogur talar soddañ Ord af Muñe.

I Nyta-Gardeñ nu eg er, nijkomenn, sialf-bodeñ, ad skoda hvilijkt Bloom hañ ber, betst i Trw, hveriar Liliur lifande eg siñe, liooma vel i Hwse og Kyrkiu miñe.

Hvert ad Vijn-Trien færa frijd, full-vaxna Knappana, sem Andans nære Nadeñ blijd, nærsta vel, og Granata Epleñ bloomgud stande, ædstu Vegsemd Drottne framberande.

Fyrr eñ varde fann eg þar, Foolke hiaa, Neysta þa, sem Elldur Trwar upptendrar, i Elskuñe, frijviliugañ fwsann Hug til Æru, Frelsaranum og hanns Nafne skiæru.

Saal mijn eins og sett aa Vagn, sann-lega, hradfara, reyste uñ krijng og giorde Gagn, Guds Bornum, peirra skal eg Hlijfdar Vagn-Borg vera, sem viliugt Trwar Offred fyrer mig bera.

Snw þu aptur, Ferdum flijt, finna mig,

jeg bid þig, O! mijn Syster Sulamith (q) sein ertu! Lœt ei Hollded hallda þier til baka, helldur O Rottens Andañ i þier vaka.

Heyrdu, Brwdur, hvers eg bid, hrada þier, leingest mier, Hœnu-Kvaked vakna vid, vil eg nu, under Vænge Sonum þijnum safna, so þeir meige af Nœdar Straumum dafna.

Feila þier ei, fagra Roos, þo fœer sijst (sem mier lijtst,) af Glœpfullum Heime Hroos, hvad umñ þad? hañs er Lof og Lasted eins gylldt bœde, leikur Jardar Skrauted allt œa Prœde.

Vekia Spurning vil eg hier, Veralldar Oflœatar, segied frœa hvad siœed þier œa Sul-

(q) Sulamith) Hier fœr Christneñ þañ Virdingar Titil, ad kallast Sulamith, þad er, Fullkomeñ: Ecke af siœlfre sier, þar hun er morgum Breiskleika underorpeñ hier i Heime, helldur i tilite til Brwdgumans, hvers Nœdar Kraptur ad fullkomnast i heñar Breiskleika, so hun megnar øllu fyrer hañ, sem hana maettuga giorer Kongeñ Christum, reiknast þvi, fyrer Trwna œa hañ, Riettlœat og fullkomeñ i Guds Auglite.

Sulamith? heñar Glanse, (gloggt eg soddann þecke,) giediast ydar blindu Hiortum ecke.

Skynsemd Hollds ei skiled fær, Skart heñar, Asyndar, kañ þvi engenn komast nær, enn kveda so, þad er Guds, af Gude veitt, og Gude, giedfelldast hiá Christneunar Sofnude.

Herbwdanna helgur Krans, (r) hun er vijst, uñ þa bijst, hvar fagur heyrest Drottens Dans, daglega; samankomnar Fooliks-Fylkingar tvennar, fullt askipa Glede Saleñ hennar.

(r) Mahanaim: Petta Ord merker Herbwder. Þesse Stadur var tileinkadur Levitunum af Gads Ættkvijsl, Jos. 21. v. 38. i Gileads-Lande, hinumegeñ Jordanar, þar sem Lækureñ Jaboc fellur i hana. Þessum Stad gaf Forfadereñ Jacob Nafned, þegar Englarner mættu hønum, uñ hveria hañ sagde: Þeir eru Guds Herlid. Þar skipte hañ siaalfur Forunneyte sijnu og Fienade i tvær Filkingar, fyrer Ottasaker vid Esau Broodur sinn, Gen. 32. v. 7. Þaungad flijde David, og hiellt sig þar, medañ Bardageñ stood, og hañs Sonur Absalon var Vegeñ, 2. Sam. 17. v. 24.

Mahanaims hraustur Her, Heidingiar, Gydingar, fordum Tveir, enn Einn nu er, olle þvi, DRotteñ sem med Orde og ærnu Verde, eitt af bæadum Fylkingunum gierde.

Mijn er Lysting (segier sa, sem ei þver, var og er), Flocknum þeim ad hvijlast hiaa, heilsugum, heyra Glede-Saung i Samkundunne, swngenn mier af Hiartans innsta Grunne.

Sulamith, sem hliodt og hætt, hier a Jord, Packargiord, DRottne kvedur Dag og Nætt, Dijrdlega, sijdañ skal i hædstum Himna Kranse, heidra Gud med sætum Glede Danse, Amen.

Lof-Kvædesins 7. Capitule.

Vers. 1. 2. 3. 4. 5.

HVersu fagur er þinn Gangur i Skoonum, þu Høfdingians Dotter! þijnar Lendar standa jafnt hver hiaa aññare, lijka sem Tvær Spengur, þær eins Meistara Hønd hefur giørt.

Þiñ

Þiñ Nafle er sem kringlottur Bikar, hvern ad alldrei vantar Dryck; þinn Kvidur er sem Hveite-Hrwga, i krijng settur med Lilium.

Þijn Tvø Briooſt eru sem Tveir Unger Raadyrs Tvijburar.

Þiñ Hals er sem eiñ Turn af Fijlabeine, þijn Augu erú sem Fiske-Vøtn i Hesbon, hiaa Bathrabbim Porte; þijnar Naser eru sem Turneñ aa Libanon, sem horfer moot Damaſco.

Þitt Høfud stendur aa þier, so sem Carmelus; Hared aa þijnu Høfde, er sem Kongsins Purpure bundein i Ferder.

20. Psalmur.

Lon, JEsu Christe þig kalla eg aa.

NAdraſt skylder þu aumur Mann, Elskú JEsu fraa bæra, uñ þeinkiande vel hverſu hañ, hefur Saal þijna kiæra, i Erfda Synd þo aleñ siert, eiñeñ hneigdur daglega, til vondra Vega, þier hroosar DRotteñ þannig bert, þijdur

med Aſt Otrega.

Hofdingians Dootter, (hañ ſo tier, heilaga Chriſtne vidur), þiña Foota Framgaangur er, fallega ſettur nidur, Skos-Fotenn andleg ſkarta hreint, ſkiliaſt aa þar med Trweñ, þvi betſt utbweñ, Fridarens Bodſkap færer beint, fæckar Ovina Grweñ.

Eins og Spengur med allre Art, undañ Hondum Meiſtara, Lenda-Belted og Linda Skart, laglega þitt mun fara, heilagur Ande hefur þad, haglega giort ad ſmijda, greipt Gulle vijda, Hreinlijfes Dygda Samſafnad, ſeige eg þañ Dijrgrip þijda.

Til Nija Mañſins Nafle þiñ, Næring Guds Orda dregur, i Endurfæding umbundenn, umhverfes prijdelegur, ſlijkur krijngloottum Bord-Bikar, ſem beſta Vijned giefur, nooga Nægt hefur, af Andans Fylling uthlutar, ollum nær Þorfeñ krefur.

Þu ert ſañlega frioofſom Frw, fæder i Kvide þijnum, Averte þa ſem Andeñ nu, af ædſtum Krapte ſijnum, gieted hefur og Groodurſet:, Gude til Lofs þar iñe, epter

Vilde

Willd miñe, Fooſtur Syndaña þwng og þiett, þadañ ſo drijfaſt kinne.

Lijtſt mier þvi Moodur Lijfed þad, lijkeſt vid Hveite Hrwgu, Endurgietningar bleſſad Bad, Bloomgunar Vatne driwgu, yfirdreifer, ſo aavarteſt, innra nijfæddur Madur, af mier myndadur, med Skijrleiks Lilium ſkrijddur beſt, ſkal hann til Lijfs ætladur.

Þijn eru fogur Brwdar Brioſt, berande Nædar Salla, Nadijrs Tvijburum lijkiaſt lioſt, leifeſt þvi Nafne ad kalla, tvo Guds nafnfrægu Teſtament, temprud til andlegs Foodurs, og Giæda Groodurs, heilager Guds Meñ hafa kieñt, Hiordenne þeirra Broodurs.

Þiñ Hæals er bæde hær og beinn, hreinlegur aa ad lijta, telſt ſem Fijlabeins Turneñ eiñ, med Tignar-Liteñ hvijta, þad er Voneñ og trauſtuſt Trw, til Himens upplijtande, wr Eymda Stande, uñ Æfe bifaſt alldrei ſw, þo allſkyns mæte Grande.

Augun ſkijnande eru þijn, engeñ blindar þau Sorte, ſem Heſbons Veide-Votneñ

fijn, hiá vijdu Bathrabbims Porte (s) Skynsemdar Lioos upplijser þig, Lasta-Diñu burt greider, og allre eyder, Guds Ords Lampe þiñ Gotu-Stig, wr Glæpa Poku leider.

Næmustu Lugtan Nasernar, nakvæmar jafnañ hafa, til Goods og Ills Adgreiningar, Grunsemdar eyda Vasa; Libanons Turn af Griootegisr, gagn vart Damasco sliettur, til Sioonar settur, Ovina Sveit ef slioott ad fer, finnst þeirra Lijke riettur (*).

Hof-

(s) Hesbons Veide-Vøtn hiá Bathrabbim Porte; Hesbon var eiñ Stadur Prestaña, hinumegenn Jordanar, millum Lækiarens Arnon, og Lækiarens Jaboc, nælægt Gads og Rubens Landamerkium, hvern Israels Folk vañ af Amoritum, þegar þad fellde Sihon Kong, hverium Stadurenn tilheyrde, Num. 21. v. 25. Og hefur þad Port Bathrabbim, edur Port Mañsiøldans heyrt Gads Ættkvijsl til, og verid þar nælægt sem þesse Vøtu wtdreifdu sier i Kvijslunr, og vøkvudu Hagana.

* Þar Syrlendskir, hverra Høfud-Borg Dam-

Hofuded Carmels (t) Hædum lijkt, heilum ſtioornar Lijkama, ſañlega vel Avaxtar rijkt, af Vijsdooms ædſtum Frama, Purpura Lit þitt hefur Hær, heiter riett Konga Prijde, ſæa Farſeñ frijde, mijna

Damaſkus var, ſijndu Guds Folke optlega Ofrid, þa er ei olijklegt, ad David eda Salomon hafi læted byggia eiñ Turn edur Feſting æa Fiallenu Libanon, andſpænes vid Damaſkum, hvadañ merkiaſt kiñu Ovinaña Fyrertekter. 2. Sam. 8. v. 5. 6. 1. Kong. 9. v. 19. Guds Brwdur hefur ſkiæra Sioon og Lyktan, hun hefur nækvæmar Giætur æa Fyrertektum ſinna Fiandmaña og proofar Andana, 1. Joh. 4. v. 1.

(t) Carmel var eitt Fiall iSamaria, vid Midjardar-Siooeñ, nælægt Læknum Kiſon, hiæ Iſaſcars og Sabulons Landamerkium, mioog lyſielegt og Avaxtarſamt, og þeſs vegna fræanar ſodrum Nafnfrægt, ſem ſiæ mæa Eſ. 35. v. 2. Am. 1. v. 2. Par dvallde Elias nñ Stund, 2. Reg. 2. v. 25. Par hofdu Nabal og Abigael ſitt Adſetur, 1. Sam. 27. v. 3. og 30. v. 5. Seger þvi Brwdgumeñ ſinnar Brwdar Hofud eins Yfirburde hafa i hærrt Von og andlegum Vijsdoome, lijka ſem þad hæa Fiall Carmel ber af ſodrum Fiollum.

Blood-Læke og Unda-Ar, eg vil þad Skrauted þijde.

Siæa nu mijn Brwdur so hef eg, Sæl þijna giort ad prijda, ægiæta vel æ allann Veg, med Andans Skarted dijra, Elskuñar Bond mier hallda hardt, hvers sem þu villder beidast, læt epter leidast, obedenn tijdum añad margt, einneñ fyrer þier greidast. Amen.

Lof-Kvædisins 7. Capitule.

Vers. 6. 7. 8. 9.

Hversu føgur og elskuleg ertu mijn Kiærasta i Sællijfinu.

Þijn Leingd er lijk Pælma-Tre, og þijn Brioost Vijnþrwgum.

Eg sagde: Eg hlijt ad uppstijga æ Pælma-Tred, og taka þess Kvistu; Lat þijn Brioost vera sem Vijnþrwgur æ Vijn-Vidar Triæm, og þiña Nasa Lugt, sem Eplaña.

Og þiñ Barka lijka sem gott Vijn, hvert ed gladlega nidur-reñur mijnum

um Vin, og kiemur sofande Vørum til ad tala.

21. Psalmur.

Ton, Hallt oss Gud vid pitt hreina Ord,

Añur Brwdgume Saalnaña, Zebaoth DRotteñ Hædaña, Brwdina enn med Elsku-Sid, andlega panninn talar vid.

Hversu elskuleg ertu mier, af ollu vijst pijn Fegurd ber, i Vellystinne virde eg pig, sem Vijned sætt er gledur mig.

Ununar-Lyst eg hef pier hiæa, Hiartad jafnann pig minnist æa, pvi Trw og Elskañ er so heit, inngrooiñ pier i Siñis-Reit.

Skapnadur pinn og Skickun fijn, skartar so vel i Augum mijn, ad eingvann met eg meir eñ pig, miog er pijn Hegdun prijdilig.

I allann Mæta vaxinn vel, vegna pess eg pig lijka tel, Pælma-Tre pvi med Prijde hæa, plantad er grænum Skooge æa.

Bloomstur og Knappa ber pad hætt, bognar ecke po reyne Mætt, eins lijka Voninn

ninn vel hiæa þier, ver i Hædirnar hvar sem er.

Fiollde Berianna finnst æa því, fullre Bloomgan nær stendur i, sijfelldt uppvaxa so hiæa þier, sanner Gudræknis Avexter.

Af bædum þijnum Brioostunum, sem best smackande Vijn-Þrwgum, flijtur wt Nædar sætust Saft, sañañ Trwudum eykur Kraft.

Eg sagdist vilia uppstijga, æa Þalma-Tresins Kvistina, bergia af Trwar sætum Smeck, sem mier fiñst liwf og Hiarta þeck.

Að vaxa hveria Vidar Grein, so verdi i Anda klæar og hrein, betri Avexti ber hun þa, bloomlega vaxenn Jordu æa.

So munu Brioostenn bæde þijn, Brwdur æstkiæra Syster mijn, þeim veglegustu Vijn-Þrwgum, verda samlijk að Avextum.

Og þinna Nasa Ylmaninn, ollu þægre enn nockurt Sinn, af Paradijsar Eplum stood, Andans verkar það Nædinn good.

Lijka þijns Barka sætur Soon, med Sæluhiælpar Lærdooms Toon, vera sem

besta

besta Vijn i Skœl, vel nidur-renna Pyr-stre Sœl.

Pad Giœda Vijn œ Vorunum, vel smackast ollum Trwudum, sem Hiartans Laungun hellst til mijn, hafa geymda i Br-iooste sijn.

Varer sem œdur þogdu þar, i þwœngum Dofa sofnadar, vakna skulu og sijngia sætt, sijnum Frelsara Lofœgiætt.

Kuningsrande þann Krapt og Nœd, Christninne Son Guds hefur tiœd, um Verolld alla vijdfrœgia, veglega DRott-iins Giserninga.

Lof-Kvœdisins 7. Capitule.

Vers. 10. 11. 12. 13.

Miñ Vin er miñ, og hañ helldur sier til mijn.

Kom miñ Vin! Vid vilium gœnga wt œ Mørkina, og vera i Þorpunum.

So ad vid meigum œrla uppstanda til Vijn-Gardaña, so vid mœttum sko-da hvørt Vijn-Trien bloomgast, og

hafa feinged Auguñ, og hvert Granata-Epla Trien hafa wtsleged sier, par vil eg giefa þier mijn Briooſt.

Dudaim giefur þar Ylm, og þar er allra Handa gøfugur Avøxtur fyrer ockar Dyrum bæde nijr og gamall; O! miñ Vin, eg hefi geimt þier hañ.

22. Psalmur.

Ton, Ad ydka gott til Eru.

O! Þa Glede sem giefur, Grædarenn JEsus Himnum a, trwlofaſt hañ mier hefur, hvad ſkal mig framar vanta þa, honum med, maa eg vera, Mootkaſted, hliode eg bera, Hiælpræded, hanns mun ſætt þad giora.

Ber hann med Brwde sinne, Byrde þa sem ſkomtud er, heilagri Hugguninne, heller i Saalar Dryckiu Kier, þegar daar, Þorſtenn særer, þeſse klar, Svolun nærer, Sijd og Ar, sanna Glede færer.

Þvi munu Etter allar, ætijd sæla kalla mig, uñ Grunder Heims giorvallar, Glede-Bwning taka a sig, þegar siaa, þær og

trwa

trwa, þad eg mœa, vid hann bwa, Augna-Bræa, ad honum jafnann snwa.

Vinur minn vijst hann heiter, vil eg aptur segia minn, Vinur, sem allt gott veiter, vegsamlegaste Brwdguminn. Hondinn hanns, helg mig leider, Hrygda-Dans, burtu sneider; giefur Ans, þa Gyrnd mijns Hiarta beider.

Kom minn Vinur kiæraste, kvedia vil eg Heim um̃ Stund, kom Brwdguminn blijdaste, breidañ gaungum wt i Lund, Akuriñ, so vid siœaum, Sofnud þinn, ad þvi gœaum, Avoxtinn, hvert af honum nockurn fœaum.

Lœatum oss Landsins skoda, Leingd og Breidd, sem verda mœa, nijtt mun þad nockud boda, nu er Tijd ad planta og sœa, œa Nœturnar, Bygda beidumst, bœde þar, iñ so leidumst, ei skartar, ad wti liggia neydumst.

Arla vid Blunde bregdum, þa burtu dregur Noottina, Hœttum ockar vel hegdum, helga skodum Vijngardana, hvert ecki þar, auder standa, ellegar, Verk Guds

Auda,

Anda, forsoomar, Fooſk, sem aatti ad vanda.

Lijtum i krijng og konnum, Kvistina jafnt sem Prwgurnar, hvert i Heilagleik sonnum, horfa til goodrar Frioofgunar, og ounur Trie, Avoxt bera, med Affspreinge, sigwt skiera, i peirra Hlie, par er oss gott ad vera.

Par vil eg aan alls Efa, offra pier Foornum Kiærleikans, viliug aa Vallds pitt giefa, Voxt og Framfor mijns iñra Mañs, hvad eg er, hef og heite, helgest pier, ad ollu Leite, Andenn mier, Adstod par til veite.

Hier fær pu Bloomstrid blijda, blessad Christniñar Dudaim, sem Elskuna aa ad pijda, hiaa einum sierhverium JEsu Lim; Agiætañ, Ylm hun hefur, Unnustann, fast uñvefur, Siaalfskylldann, soddañ Foorn wtkrefur.

Averter Otal fleyre, af Elskuñar Rootum framkomnir, uppspretta æ meire og meire, vid mætrar pinnar Kyrkiu Dyr, Far pvi inn, Fædu ad neyta, Frelsariñ, eg skal veita, velkominn, vertu Giædskann heita,

heita.

Þetta allt þier til Eru, þijde Brwdguminn hef eg geymt, af Astar Edle kiæru, alldrei wr mijnu Hiarta gleymt, þijnum hica, þar eg kunne, Þioonum a, Heims-Krijnglunne, laated fa, Lof af Hug og Munne. Amen.

Lof-Kvædisins 8. Capitule.

Vers. 1. 2. 3. 4.

O! Ad eg mætte fina þig þar wte, min Brooder, sem ad sijgur minar Moodur Brioost, og eg mætti kyssa þig, so eingen hædde mig.

Eg villde taka þig, og leida þig i minar Moodur-Hws, þar þu skylldir kiena mier; Þar villde eg giefa þier ad drecka af giordu Vijne, og af Mustin mina Granata-Epla.

Hans vinstre Hønd ligge under mijnu Høfde, og hans hægre Hønd umfadme mig.

Eg sære ydur, þier Dætur Jerusalem

lem! Ad þier hverke uppveked, nie hræred vid mijna Uñustu, þar til hana sialfa lyster.

23. Psalmur.

Ton, Mikillre Farsælld mæter sæ,

NAdur eñ Tijmans Uppfylling, epter Guds Lofunum, og JEsu Mañdooms Auglijsing, audsien vard Heiminum, epter honum sig længa liet, Lucku-sæl Brwdurinn, beid i Voniñe bad og griet, Brooder æstkiære minn; O! Ad þu villder æsamt mier, alast æ Moodur-Brioostum hier, hluttakande mijns Hollds og Bloods, hafande somu Kior, Heiminum ollum eiñ til Goods, sem annar Madur hvor, næra æ Straumum Nadar-Floods, nij-skapad Andans Fior.

O! Ad þu sæll Guds Sonuriñ, sonn Jmynd Fodursins, Ettinge villder verda minn, og vitia Mannkynsins, so frijdann mætti eg finna þig, froonum Guds Bornum hiæ, ad allre Hegdan eins og mig, auglijstañ Jordu æ, enn i Guddoome Obreittum, ollum heilagre Monnunum, þa skylde

eg

eg kyssa þig med Lyst, þijdann Fadm bioodande, þa munde rætast Raunenn fyrst, Raad þijn Ofinnande, þa feinge Svolun Sælinn fyrst, Sælunnar væntande.

Heims Born sem ædur hæddu nig, hielldu þad Dæra Spil, ad eg vonadi uppa þig, ædur enn komstu til; Skylldu af Blygdan skamast sijn, skoda þreifande a, hversu su vissa Vonenn mijn, verdur fullkomnud þa; Af þvi forgiefins ecki hef, ætlad uppa þitt Nadar-Bref, helldur fagnande hloted þann, sem Hiartad æsker sier, þig minn Grædara Gud og Mann, giordann til Frelsis nier, Heiminum fyrerhugadan; Heill mijn er oll i þier.

Þijna Nadar-Nalægdina, nær sem hreppte mijn Ond, skylde eg Lanib Guds liwfasta, leida þig mier vid Hond, in i san-helgra Samkundu, Sofnud wtvalldan þin, minar andlegrar mætustu, Modur Svefn-Herberginn, þar ad vijdfrægia Vegsemd þijn, er vijda um allan Heiminn skijn, Evangelium best sem ber, bodande Rijkisins, Bornum Jacobs og heidnum

H

Her, i Hwſum Fridarins, þegar til Gruña geingenn er, Gyrding Midveggiarins.

Þá muntu beſte Brwdguminn, blind Hugſkots Augu mijn, upplijſa vel, ſo And-inn þinn, wtrietti Verkan ſijn; Oke Moſis ſem ca mier læa, aflietta ſnarlega, enn Lauſn og Frijheit laata fæa, læangþiæada Sælina, uppfræda Skilning innra Manns, opna Ritningar Sannleikans, uñ Hijngad-Komu, Hier-Veru, herſilegaſtann Deyd, og þijna Dijrdar Uppriſu, eptir Hormunga-Skeid, hier med eiñiñ hæleituſtu, Himna Vegferdar Leid.

Eg munde taka ca moote þier, med Hiartans Fognude, eins og væri mogulegt mier, mitt allt frambioodande, Dreggiauſt Trwar-Vijned vijſt, veita Brwdguma mijn, Goodverka ſkyllde gleymaſt ſijſt, Granata Muſtinn ſijn, ofgott þætte mier ecki neitt, ſem Elſkañ giæte þa tilreidt, helldur velkomid hvad uñ ſig, himneſkum Gieſtinum, hugſa eg jafnañ þvi uñ þig, i Þanka-Rootunum, Sælinn andvarpar audmiuklig, eptir Samfundinum.

Vere

Vere Brwdgumans vinstre Hond, minn Værdar Svæfillinn, so hafa mege Holld og Ond, Hvijldar Umbwninginn, Loofann hægre mig legge a, Læknereñ nækvæme, Synda Kræankdæmum svipte fræa, Sælena fadmande, Augunn hañs vake yfer mier, afstijre þvi sem skadlegt er, reyse mig fallna, fære i Lag, forna Misbrestina, lijka vel Noott sem liosann Dag, læte allt vel fara, Sælar og Lijfsins Heilla Hag, halldast æfinnlega.

Komast mun þa so Ordum ad, Israels Vaktarenn, vid Systurnar i Salems Stad, sem geima Herberginn; Ydur særi eg eins og fyrr(*), ei veked Brwdina, leifed helldur hun hvijle kyrr, med hæga Værdina, sialfkrafa epter siñe Villd, sijdañ vakne af Nætur-Hvijld, hvert arla Morguns er eda sijd, eins um Midnætte riett, bijdande epter Brwdkaups Tijd, bwinn og vel tilsett, sijnum fær hun, þo sofe um Hrijd, Svefne af Augum liett. Amen.

E Lof-

(*) Cap. 2. v. 7. Cap. 3. v. 5.

Lof-Kvædisins 8. Capitule.

Vers. 5. 6. 7.

Hvør er hun sem uppfer af Eidemørku, og stidst vid sín Vin? Under Epla-Trenu uppvakte eg þig, þar gat þijn Mooder þig, þar fædde hun, sem Olþig.

Settu mig a þitt Hiarta, sem eitt Jnnsigle, og uppa þín Arm, sem annad Jnnsigle. Þijn Elskañ er so sterk sem Daudeñ, og Vandlætid so fast sem Helvijte. Þess Glædur eru breñande, og eiñ Ellds-Loge DRotteñs.

So ad mørg Vøtn kuña ecke ad sløckva Elskuna, nie Straumar ad kefia hana; Þo ad Madur villde giefa øll Audæfe sijns Hwss fyrer Elskuna, þa væri þad allt einkis verdt.

24. Psalmur.

Ton, Øldungar Juda añars Dags,

Nær

NÆr Christi Brwdur blijd og hijr,
Breitne Veralldar fræa sier snijr,
enn elskar JEsum alleina, af Alhuga, undrast marger og adspyria:

Hvor er hun sm̃ so hreifer sier, til Himins upp, enn forsmæer, skrautlegann Heim og Skarted hañs, er skijn til Sañs, fagurt i Augum Almwgans.

Af Eydemorku uppfer þvi, ei vill þar leingur dveliast i, hugsar eitt annad hærra sier, þad hulid er, hinum sem Jardar-Krijnglann ber.

Hvor er hun sem ei hylleſt neinn, i Heiminum, enn velur einn, sier til Medhiælpar hellagañ, og himneskann, sæa smurde DRottinns heiter hann?

Avarpar þvi med Elsku Sid, Uñusta sinn og mælir vid, sem kiærann hefur yfer allt, annad fallvallt, hennar Ord Madur heyra skallt.

Uppvaked JEsu eg hef þig, med Astar-Bæn, enn tilreidt mig, under Guds Nadar Epla-Tre, og i þess Hlie, sem Lijfsins

Avsyrt liet i Tie.

Hvar mætuſt Chriſtne uñ Morgun-Tijd, ſem Mooder kraunk af Burdar-Hrijd, gat þig i Jurtagardinum, hiæa Guds Bornum, hefur ſo fædt med Harm-kvælum.

Evangelii Orded ſætt, inn i Hiartad med Trwnne rætt, giorde andlegañ Gietnad þann, ſo Gud og Mann, voor hiæa Sæluñe ſmæamſamann.

Þar til upplijſtur Ande Manns, og oſlug Jætun Sannleikans, fæddi þig lokſins fullhuga, þo færlega, wtſtædi Hrelling Oſſookna.

Diarflega jæta jeg vil enn, JEſu þitt Nafn og Sannleikenn, i mier ad niju myndaſt nu, ſo meiger þu; Veittu Styrk miñi veikri Trw.

Set mig ſem annad Innſigle, æa þijnu Hiarta i Ræadinne, og Signetz-Hrijng æa Hende þier, ſo hvar eg er, þa ſiertu lijka þar hiæa mier.

Eg ſkal uñ Arinn æfinnlig, æa Aflaats hallda faſt vid þig, medann Lijfs Blood i

Ædum,

Edum er, hid innra mier, Hiartad mitt geyma handa þier.

Vegna þess Elskann æ hiæ þier, ollu sterkare enn Daudenn er, þo harda lijder Heiptar-Pijn, æ Hollde þijn, hugsar þu jafnann samt til mijn.

Þo Hollð þitt kañe Heliar Grof, Hiervistar þegar endast Tof, fasthelldiñ Elskañ alvarlig, uppvekur þig, lijdur eingvum ad eignast mig,

Utann þier siælfum, so eg mæ, segia maklega uñ Elsku þæ, hun er sem Glæður glóoande, Guds Ellds-Loge, slocknar alldrei sij-brennande.

Fiollde Vatna þo falle i Eitt, fær ei þann Loga slockt nie deydt, Straumur Mootgaangs sem strijder æ, med stoorre Þræ, Elskuna kann ei kefia þæ.

Hana vijst einginn kaupa kañ, þo kosta vilie þar til hann, sijns Hvss Audæfum ollum senn, og odru enn, ei selst hun fyrer Varningenn.

Guds Nad fæst ei med Giallde keypt, galenn er sæ sem fær þvi hreift, Herrann

Okeypis allt og eitt, fyrer ecki neitt, heilagre Christne hefur veitt. Amen.

Lof-Kvædisins 8. Capitule.

Vers. 8. 9. 10.

Vor Syster er lijtel og hefur eingeñ Briooſt, hvad ſkulum vier giøra vorri Syſtur, a þeim Dege, nær Meñ ſkulu tala uñ hana?

Er hun eiñ Mwr, þa vilium vier byggia Vijgſkørd af Silfre þar uppa; Er hun einar Dyr, þa vilium vier giøra hana faſta med Cedrus-Tre.

Eg em eiñ Mwr, og mijn Briooſt eru ſem Turn; Þar er eg ordin fyrer hañs Augum, ſem sw er Frideñ finnur.

25. Pſalmur.

Ton, Hiartad, Þaankar, Hugur, Siñe.

Vm Fyrſta Kyrkia fordum Daga, a Fyrerheitum grundvollud, maatte tijdum kvarta og klaga, Kveinſtaf bera fram fyrer Gud, margt ſig vanta þookte þa, er Þioonkun D Rottiñs

ſkorte

skorte æa, til Fullkomnunar feigiñ villde, frekare hun komast skylde.

Hellst var uñ þad helgre Brwde, Hugar-hallded fyrr og sijd, Hoopur Christs sem honum trwde, helldur smaar æa þeirre Tijd, aukenn yrdi meir og meir, so mættu koma Dagar þeir, ad Lambsins Brwdkaups bodner Giester, bætast kynnu vid sem flester.

Hun sem D Rottenn hafde taled, Heitmey sijna og Eiginndoom, af Sæde Jacobs samannvaled, so hanns yrdi Christninn froom, visse af Rokum Ritninga, rædtuñ Kollun Heidingia, enn teingiast skylldu Hoopnum hennar, og heita ei leingur Þiooder tvennar.

Sijna þvi ei Systur smæade, þo sijndist vera af lægri Stig, helldur epter Herrañs Ræde, vid hennar Kollun gladde sig, efla villde hana hier, og heita læta jafna sier, Brwdgumann þvi bad, til fære, ad bæta þad sem æfætt være.

Vor er Syster, Son Guds mæte, segier Christnen wtvallda, lijtil miog og læg

i Sæte, lijtst oss ecki Giafvaxta, lijka Barn ad Alldre enn, ei so styrk nie fullkomenn, sem vera byriar Brwde þinne, er bwa skal i Tialldbwdinne.

Briosstenn feinged hun ei hefur, hverki riett vel skickar sier, eda Trwar Avoxt giefur, epter þvi sem giediast þier, illa bwinn, O-umvendt, eingen henne fær þad kiendt, fyrr enn þu vor Christe kiemur, og Krapta-Verkid ca henni fremur

Hvad skal Systur goodre gisra, so gieti fyllt vorn Selskapinn? Hier um læt þier hugad vera, nær heñar tokum Mælstadinn, ca þeim Dege hun skal hrein, frca heidnum Londum safnast ein, heim til vorrar Hiardariñar, og Hoopen auka Christne þinnar.

Sætast Nædar Svared giefur, Sañordaste Vottur trwr, ef hun Guds Ords goodann hefur, Grundvoll eins og fastur Mwr, byggt ca Rædum blessadra, Brædra minna og Postula, um Eilijfd skal hun stodug standa, Styrkenn fa af DRottiins Anda.

Vier

Vier ad henni vilium byggia, veglegt Slot og Lyste-Sal, þo Satan giore ad Svikum liggia, samt hana alldrei fella skal, sem skiæra Sylfur skarta þar, skijrer Guds Ords Lærdoomar, prijder Brwdar hreinsad Hiarta, heilagt Naadar Liooseð biarta.

Ef hun er ad odru Leite, epter D Rottiins Naadstofun, opnar Dyr, sem Inngaang veite, Orde Guds og Predikun; Cedrus vænum Vide med, vier skulum þad For-Dyred, prijda vel, so Brwdar Bloome, best i hvers Manns Augum sooma.

Hversu mun hun siælf þa svara, sannfagnande i riettri Trw, eg em Mwr, sem vid skal vara, vaxinn allt til Himins nu, eins og mijn er Orka til, ætijd hærra komast vil, i Kyñing Guds sem Krapteñ giefur, og kallad hiig til Liooss eins hefur.

Turne lijkust Brioost mijn bæde, bera Vxtenn Frioossendar, hver sier ad þeim hallda næde, hreppir Indis-Nægtirnar, i Kienning Ords sins andlegre, sem wt þad

ann er fliootande, og Sælu Manns til Hiinna hefur, henni Dijrdar-Vist þar giefur.

Jeg Ætt-Kvijslum Jacobs miñe, jeg sem ædur heidinn var, Samlijk ordinn Systurinni, sett er nu til Virdingar; Brwdgumans þad Giædsku Gied, giordi sinni Komu med, þegar Myrkrum mier frœa svipte, og Molldar upp wr Saürnum lypte.

Sicæ! Eg nooga nu hef funded, Nœd fyrer hanns Auglite, Sorgum burt wr Hyggiu hrunded, hloted Frid og Roosemе; O! Þann gooda Gledi-Dag, þa greiddist uñ minn Sælar Hag, so ad Barna-Born Heidingia, Brwdgumanum Lofed sijngia. Amen.

Lof-Kvædisins 8. Capitule.

Vers. 11. 12. 13. 14.

SAlomon hefur eiñ Vijn-Gard i Baalhamon, hañ gaf Vardhallds Mønnunum Vijn-Gardeñ, ad hver af þeim

þeim skylde færa hønum fyrer hanns Avøxtu, þusund Sylfur-Peninga.

Min-Vijn-Gardur er fyrer mier; þier Salomon heyrer til þusund, eñ Vardhallds-Mønnunum, sem vakta hañs Avøxt, Tvø Hundrud.

Þu, sem bijr i Alldingardinum! Lat mig heyra þijna Raust; Stall-Brædurner athuga hana.

Flij, þu min Vin, og vert sem eitt Raa-Dyr, eda sem eiñ ungur Hiørtur au. Jurta-Fiøllunum.

26. Psalmur.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum,

Brwdguminn Salar sætur, Salomon Himnaña, sem Gudspialls-Liosed lætur, lijsa Hoop Trwadra, eiñ valinn Vijngardinn, i Baalhamon (u) hefur, hønum Friòofseme giefur,

(u) Baalhamon, utleggst, Herrá Margstøllduns, þad Plattz hefur verid naalægt Jerusalem, og er ei añarstadar um þad gietid. Brwdguminn, sa himneske Salomon, hefur plan

rad.

Ar wt og Ared inn.

Vardhallds-Mønnum wtvolldum, Vijngardenn byggdi hann, med Avoxtum margfolldum, mæta vel skipadann, so goodre Geymslu i, Gerseme Herranns hafe, hentuglega raadstafe, Umbods-Fe þorfu þvi.

Vilier þu vita hid rietta, um Vardmen DRottins þa, hans eru Pioonar þetta, þeir sem Veg Lijfsins a, vijsa heilagre Hiord, Spamenn, Postular, Prestar, prijdder med Gafur bestar, fræda Guds Folk a Jord.

Hver einn skal Verk sitt vanda, sem veit og gietur best, Raadsmensku Reikning standa, riett þegar wtheimtest, asett er ollum hier, af Leans-Fe lijka giallda, Leiguna þusundfallda, annars vel ecki fer.

Med riettu ma Gud segia, minn er Vijngarduri, hvern eg ried lia og leigia, þeim læra Sofnudinn, enn gaf ei Giofum burt,

tad sin Vijngard i Baalhamon medal allra Mana, vijdsvegar um Verolldina, Matth. 13. v. 38.

burt, vier sem hann vakta eigum, vita sañlega meigum, oss verdur epter spurt.

Vor sem hann væri eiginn, ad vijsu framar enn, afrækium eingannveginn, þann Edla Vijngardenn, helldur med Dug og Dæd, plontum, vøktum og vætum, vel ad hanns Kvistum gætum, epter wtdeildre Næd.

Enn þo vier eckert sporum, sem Orkan megnad fær, og riett hann rækta giorum, reiknast þad litlu nær, nema, Gud, Nadenn þijn, Avoxtenn efle og nære, andlegum Krapte tære, mier og Sam-Brædrum mijn.

Vier þvi jardnesker jætum, JEsu vor Salomon, og hreint i Lioose lætum, liwse Guds einka Son, þier heyra hveria Tijd, Þusund, jæa, Þusund sleyre, Þusundum øllum meire, Þacker af þijnum Lijd.

Þo villtu vijst ad eige, Verkameñ trwlynder, sijns Verdkaups sakna mege, sem fyrerhugad er, Tvs Hundrud telur þeim, Peninga goodra Gialida, Guds Næd um Tijmañ allda, og Dijrd i odrum Heim.

Er sem eg ætijd heyre, Ordiñ þijn gledi-

lig, Uñustinn ollum meire, œvarpa þanniñ mig: Brwdurinn blessada, sem bijr i Blo-omstur-Gordum, Bœnda-Þorpum og Jordum, vijda uñ Verolldina.

Utdreifd til allra Landa, œ Jardar-Krijnglumne, sem ert þo ein i Anda, einn Gud sanndijrkande, eitt Hofud þecker þitt, Limerner aller eina, auglijsa Trwna hrei-na, halldá Samneited sitt.

Brædur og Borniñ kiæru, sem Brio-ostum nærast œ, hafa þijn Ord i Æru, athuga Rædu þœa, nær vallder Vskumeñ, Hyrdersins Raust framfœra, Jafrooder þar af lœra, Rœd holl og Riettindenn.

Æ! Lœt mig Hlioom þinn heyra, og heilagt Twngumœal, so Trwar opid Eyra, uppfylle hver ein Sœl, sem lœngar Lijfs œ Stig, med hœrstann Himna Forda, hr-eppi Sadning Guds Orda, þijn good Raust gledur mig.

Jœa, minn JEsu œskiœre, jeg vil koma til þijn, Muñurinn og Mœlfœre, mitt þar til Lijfed dvijn, Ord þitt skal wtbreida, uñ Heimsins allar Alfur, œ! kom þu til mijn

sialf-

sialfur, bænheyrdu Brwdina.

Optlega i Heimi hœalum, helldur frekt verdur mier, Mootlætis skeinkt af Skœalum, Skerfur sœa beiskur er, kom og snw Vatne i Vijn, hradt eins og Hiortur ungur, hleipur um Fialla Klwngur, (*) flijt þu Ferdum til mijn.

Kom og ber Brwde þijna, burt wr Tœaranna Dal; Kom ad innleida mijna, Önd i Fagnadar Sal; Kom mier alldrei Ovart, Christnenn bidur og bijdur, Vidlundar Tijminn lijdur: Kom JEsu, kom þu snart.

Lofe þig Etter allar, Ung-Born og Gamler senn, Konur bœde sem Kallar, Christninnar Heimamenn, œsamt himneskum Her, allt hvad Andardrœtt hefur, af sier Raustena giefur, Amen sege med mier. AMEN.

(*) Flij min Brwdgume, þad er, Flijt þier med mig, fœr mig skyndilega wr þessum mœdusama Heime til Himneskrar Fullsœlu.

* * *
* *

And-

Andlegt Christens Manns Wiku-Werk,

Jñefaled i Psalmvijssum, sem sijngiast meiga Kvølld og Morgna Vikuna vt, med tveimur Ydrunar Psalmum hvern Dag;

Utlagder vr þeirre Dønsku Bænabook D. J. Lassenii, Prentadri i Kaupenhafn, 1696.

Sunnudags Morgun Psalmur.

Ton, Himen Loft Hafed Jord.

MOtteñ umlideñ er, eilijse DRottenñ þier, mitt Hiarta og Munnur segie, mætt Lof ad þessum Deige, med Mad so milldelega, mijn giætter alla vega.

Soolar Ljoos Sæla mijn, sia nu hvad fagurt skijn, Deigenum Byrte bijdur, bwe sig allur Lijdur, Gude Lossaung ad giefa, med

med glooande Bæn can Efa.

Lof, Heidur, Þock sie þier, þu Gud sem hlijfder mier, i Nott so Naadarlega, Neyd, Swt og ollum Trega, laangt frea mier burtu bægder, Boled Samvitsku lægder.

Dags Liooseð laattu i Hag, luckast mier nu i Dag, Vernd þinna Vængia hlijfe, Virdingum, Gotze og Lijfe, Styrk þinn laattu mig stoda, og stijra frea hverskins Voda.

Fader, þier fel eg i Hond, fallvallt Lijf mitt og Önd, Verk mijn og Athofn alla, ætijd laattu vel falla, ad life eg so þier lijke, Lastafull Gyrni burt vijke.

Forlaat mier Synda-Sekt, er saurgad hefur mig frekt, Arnadar Ord þijns Sonar, afle mier Hiealpar Vonar, er Straffe saklaus sætte, so ad eg lifa mætte.

Hañs uthellt bleſſad Blood, Boot sie mijn hardla good, hanns Lausnar-Giallð mig græde, so gleyme Synda Æde, er Saalena svijkur tijdum, med saurugum Lasta Hrijdum.

I Dag og alla Tijd, efle mig Naad þijn

blijd,

blijd, Sæl minne Ord þitt eina, æ veite Sadning hreina, eg so alldrei i Heime, Otta þijns Logmæls gleyme.

Gud minn eg gyrnest þig, eñ gief þier til Eignar mig, JEsu miñ Sælar Soome, Soolar Byrte og Lioome, Lijf, Sæl, Eign, allt sem stendur, eg befel þier i Hendur.

Og þegar Æfenn dvijn, wtrennur Lijfstund mijn, læt mig þæa feigeñ fara, i Flock med Engla-Skara, so eg þitt Lof auglijse, og lifande Gud minn prijse. Amen.

Ydrunar Psalmur.

æa Suñudags Morgun.

Ton, Hver sem ad reiser hæga Bigd.

EG ligg hier flatur aumur Þræll, Angre vafenn og Trega, ræanglæatur mæa ei segiast sæll, sanut bid eg iñelega, audsijndu Dotteñ Myskun mier, medañ ad Nædar Tijmeñ er, aumka mig alla vega.

Ecke neitt gott eg gisra kann, i Glæpafullu Lijfe, hroopa eg þvi miñ Hiælpar-

Mañ

Mann, hørdu wr Rauna-Kijse, gief mier ad Nædar-Nægdeñ þijn, nære orþiæda Sælu mijn, og Bol allt burtu drijse.

Vid-mig ef gænga villtu i Riett, Verdskulldan epter minne, og eydeleggia wt af sliett, Adstod sviptande þinne, vonda munde eg Vijtis Neyd, verda kaña og Sælar Deyd, med Grimd i Glstuniñe.

Broteñ sem framde eg Bernsku i, med Blygdun hlijt eg græta, þvi Elsku þa sem ætte frij, ædstum Gude ad jæta, afrækte vijst, eñ Ogudlegt, Athæfed ried ad stunda frekt, Hiartad i margañ Mæta.

Mootprooanlega mier hefeg, fræa Myskun þiñe snwid, og þitt Mustere æa ymsann Veg, allskyns Vanæru bwid, mitt Hiarta sem þitt Sæte er, sett hef eg opt i Eyde þier, og þverbroteñ fræa þier slwid.

Hvad er til Boota HErra miñ, hvar skal eg Ræda leita? eg vil snwast so Andskoteñ, ei kunne Mein ad veita, take vid mier þijn Milldeñ good, mitt allt afperre Tæra-Flood, þijn eilijf Alstenn heita.

Himneske Fader horfdu æa, þiñ Hiart-

ans

ans Sonenn kiæra, sem hiingad fæddest Himnum frœa, hrelldar Sœler ad nœra, forlœt mier Verknad vondslegañ, vidreis mig aumañ Glœpa-Mañ, Christs fyrer Kvol frœbœra.

Eilijfe DRotteñ veit mier Vœgd, virdstu mig Barn þitt kalla, lœttu ei Satans Limsku Slœgd, med Lostum yfirfalla, hier epter gief eg hallde mier, HErra miñ JEsu fast œ þier, Lijfsins uñ Æfe alla.

So mun eg skiled segia vid, Synd og Heims Epterlœte, og uñ Lijfs Stunda litla Bid, lofa þig DRotteñ sœte, þegar þu dauda dœma fer, Dijrdlegañ tak mig heim med þier, i Fognud og Fridar Kœte.

Þijdaste JEsu þœngad til, þiñ gief mier Andañ skiœra, so audnest mier þad vijst eg vil, Verked Ydrunar lœra, allt virde eg lijtils utann þig, Andskotañ lœt ei svijkia mig, sie þier Dijrd sogd og Æra.

Allt til mijns Dauda eg vil mier, i Elskunne vid þig hallda, eñ þegar Krosseñ hitte hier, honum lœttu mig vallda, gief mier þitt Astar-Auglit siœ, eilijfe DRottenn

Himn-

Himnum á, med Dijrd uñ Alder Allda. Amen.

Suñudags Kvolld Psalmur.

Ton, Loffaung Gude Mey Maria.

Fyrer þig DRotteñ framkiem eg, Foorn Packlætis ad sijna, ad þijn Naadar Vernd astwdleg, uñsadmar Sœlu mijna, þijn Hialpar Hond; Hollde og Dnd, hlijfde fra Rauna-Kijfe, uñlidenn Dag, med Elsku Hag, adgiætter Sœlu og Lijfe.

So Giædskufullur Gud minn ert, giore mig Sorgeñ mœda, ollu afvender Bole bert, med Blessun hverskyns Giæda, sem þig þo mest, moodgad hef verst, med Synd a Glæpa-Veige; gief mier þad kvitt, Gud Hiælpræd mitt, so glader uppvakna meige.

A Jordu veit eg eingann þann, er eg so tijdum þreige, sem þig minn gooda Gud og Mañ, gledur mig Verolld eige, eg æske mier, i einum þier, Yndes Roosemd eg fiñe, þar til i Mollb, mitt veika Hollb, myrkt hul-

hylur Grafar Inne.

Hallt mier vid þig, so hafe eg, Huggun i Neyd margfalldre, bitrañ þo gænge eg Bana Veg, bregdast þijn Loford alldrei, mitt Hiarta sie, mætt Herberge, so meiger þu i þvi bwa, Veralldar Flærd, og Vondsku Stærd, virdstu fra mier að snwa.

Vevara Lijf mitt Eign og Önd, allt hvad medferdis hefe, i þijna fel eg Hiælpar Hönd, hun allañ Mootgænng sefe, ad eingenn Neyd, nie Oviss Deyd, i Noott mig skada meige, geym heilañ mig, so giete eg þig, gofgad a Morgun-Deige. Amen.

Ydrunar Psalmur a Sunnudags Kvølld.

Ton, Eiñ Herra eg best ætte.

Fader Astar heite, ofann lijt þu til mijn, opt þo eg illa breite, audsyn mier Giædsku þijn, medkienne eg mijnar Synder, Misverk og Glæpa stig, ef þu mier a burt hrinder, Oluckann hitter mig.

Eg

Eg hef ſveimad i Syndum, Satans Lim giort mig ad, hatad gott, hlijdt Raangindum, Hiarta mitt æangrar þad, leattu mig Nædar niøota, naudſtaddur vijſt eg er, og æſtrijka Huggun hliøota, hiælpa þu Ó Rotteñ mier.

Leideſt mier Glæpe ad giøra, gremſt eg þvi ſiælfum mier, naadugur virdſtu ad vera, vijs ſie Myſkun hiæ þier, þad illt ſem æadur giorde, er mier af Hiarta leidt, eg bid afplæanad verde, Illverked hvert og eitt.

Fyrer þa Forſmæan ſtrijda, Fætækt og Mañrauner, ſem þu hlautſt liwfur lijda, Lauſnareñ giefdu mier, ad eg aumur Syndare, alldrei Vonarlaus ſie, Hiælpeñ þijn hiæ mier vare, Huggarenn æſtkiære.

Þu ſem ert Lauſneñ Lijda, Lyknar Ord bid eg mier, mæler Myſkuneñ blijda, margſyndugur eg er, Hiælpenn finnſt hiæ þier einum, hreinſa ſaurugann mig, af ollum Andar Meinum, Ó Gud, eg treyſte æa þig.

Eg bid ad Under þijnar, og oll þijn Pijſlar Sær, græde Meinſemder mijnar, mijkiande Daudans Fair, eg ſe æa Efſta

Doeme

Doome, edlest þa Dijrd uñ sijd, sem þu Frelsareñ froome, fyrerhietst þijnum Lijd.

Þiñ Kraptur sæla sende, Sælar Heill mier ad Jord, gief eg Æfena ende, sem einn af þiñe Hiord, og Dijrdarfullañ siñe, Fognud i Paradijs, Grædareñ, Giædsku þiñe, giefest Heidur og Prijs. Amen.

Mannudags Morgun Psalmur.

Ton, Fader ad Himna-Hæd.

Upp upp, mitt Sinne og Sæl, samsteme Hiarta og Mæl, Giafara alls hins gooda, giedþeckt Offur ad biooda.

Noottunne burtu dræg, Byrtuna liet mig sia, og mijn so allvel gæde, upp heill eg rijsa næde.

Hann var mitt Hliifdar Skiool, Huggun Styrkur og Sool, mig vakte hanns Myskun sæta, mijns Embættis ad giæta.

Allt hvad uñ Myrkra Mund, mest hamlar Værdar Blund, mier kuñe ei Felmtur færa, fyrer Guds Myskun skiæra.

Mitt

Mitt Lijf, Goots, Æru og Önd, anneſt þijn volldug Hönd, Fader lœt Forſioon þijna, farſæla Næring mijna.

Heyr mijna Bœn eg bid, og bliwgt Hiartans Andvarpid, lœt mig þad eina efna, er þier til Lofs kañ ſtefna.

Lœttu ei Synda Sid, ſaurga mitt Lijfernid, ad þvi ollu frœa ſneide, er egna kann þig til Reide.

Þinn Andewt og inn, athuge Framgaang minn, ſo lijfs og lideñ bœde, liwſt Barn þitt finnaſt nœde.

Guddoomlig Giœdſkañ þijn, giœte ad Vegum mijn, Lijf vande vel i Heime, ſo Vegſemd þinne ei gleyme.

Olucka engeñ mier, i ſtofne Vanda hier, leid mig ſo Lijfs a Vege, ad Limur þinn heita meige.

Ebl i Elſkunne mig, alleina ad heidra þig, Trw virdſt mier ſœla ſenda, ſo hlioote goodann Enda.

Foolk, Vine og Frœnda-Safn, fyrer þitt bleſſad Nafn, i Dag frœa Eymd og Kvijda, añeſt þijn Giœdſkañ blijda.

Embættis Pyngsle þiett, þau gief mier falle liett, Storf mijn oll vel ad vanda, veit mier þinn Nadar Anda.

Ef ædfalla Angist skal, i þessum Tæra-Dal, mier giefdu Pol ad þreya, Piæning læt einga beigia.

Hiælpa þu harmþrwngnum, Hressing vert krossþiædum, efdu auma af Hædum, allskonar Nægta Giædum.

Bænheyr bidiande Lijd, burt tak Mootlætis Strijd, Blessun þa audga alla, er þitt Nafn sætt ækalla.

Og þa Lijfs styttest Stund, styrk vora mædda Lund, so frelster af Daudans Dijke, þig dijrkum i Himnarijke. Amen.

Ydrunar Psalmur.
a Mænadags Morgun.

Ton, Nu bid eg Gud þu nader mig.

Urtu Verolld med Brogdeñ þijn, burtu far þu i Heliar Pijn, Dag og Nott klaga hlijt eg hier, hversu þu sokkul reinest mier, þegar eg gior þad g. [illegible], Glotum hef eg forjkuldad, fullt

af Bligdun falla maa, flatur grautande Jordu aa.

Pad sem eg atte ad hata hier, hardlega preinger nu ad mier, hef eg mier tijdum safnad Sekt, Syndena ydkad helldur frekt, Myrkurenn Lag eg lagde vid, Liosed hatande og Guds Ordid, eg hlioop sem galeñ Gyrndum i, giordest mijn Saala blind af thvi.

Sem Born þa hafast eitthvad ad, ætla þau Skuggeñ hylie þad, eñ eg þvi midur er heim jafn, sem Alldurs hef þo meira Safn, þverbrotenn Sonur opt hef eg, Ord Guds hatad og Sannleiks Veg, kastad aa Bak mier aptur ort, ollu goodu eñ fannijtt giort.

Nær leiddur verd eg Liossins til, og Lifnad minn þar skoda vil, ottast eg Vondsku Verknad minn, sem villtur Saudur taul-dreigiñ, er eg af Heime i allañ stad; athugad hef ei neitt uñ þad, Illverk sñ fyrre æfa vann, auka vilia mier Saalar Bañ.

Þu hefur Verolld vondskulig, vielad saarlega tijdum mig, Snorur lagder i Leine þu, ligg eg þvi fastur i heim nu, sijdann ad

feck þu framkvæmt það, færdu mig aumañ hædt og spiad, maa eg nu þar umm siaalfur siaa, Svikunum hvernenn kiemst eg fræa.

O Hreckia Verolld hættulig, hvorsu vannst þier ad blinda mig, þegar þu baudst mier Blijdlætinn, Briost-Mylkingur eg giordest þiñ, eg neitte þinnar Fædu frij, feck eg daudlegañ Skada af því, agtade Liosed ecke par, eñ elskade Gyrnder banvænar.

Saal mijna villter Sannleik fræa, saup eg það af sem skeinkter aa: Hrigdeñ særer nu Hiarta mitt, hrædist eg Vondsku-Gabbed þitt, Ungdooms hefe eg Areñ þier, offrad i Synd, því midur og verr, það sem mier Gude giallda bar, gaf eg þier allt til Brwkunar.

So foorstu med ad Syndernar, sijndust mier nærsta liettvægar, holla i Raadum hiellt eg þig, himneskre Arfleifd svipte mig, æfde eg framar illt eñ gott, Athofn froomre til lagde Spott, Digdeñ lofsverd ei leitst mier good, eñ Kesterner so smm Gull i Siood.

Hiarta mitt er því Hrigdum speñt, hef eg aa Glæpa Svikum kieñt, hlioop eg flasande

ande Hreckia Stig, hver er nu sca ad frelse mig, þu Vondskufulle Heimur hier, hversu brigdlyndur ertu mier, mig villtu ecke muna nu, Medaumkun einga sijner þu.

Jllt hef eg giort mijn auma Sœl, athuga þetta nu er mœl, hver muntu Launenn hliota þa, er hardur sœker Daudenn ca? umbuna skal hann ollum þad, er þeir i Lijfe hofdust ad, sie þad gott, eda Synden ein, sijst mun þa finnast Vorneñ nein.

Hver munu Raadeñ hiœlpa þa, hvar skal eg aumur Lœkning fœ? Huggunen oll er horfeñ mier; hvar villtu Sœl mijn forda þier, hver mun fœrœdum leggia Lid, og lausañ giora Synder vid? engeñ veit nœr eñ allsheriar, upp mune Doomur sagdr þar.

Formœle eg Glede þeirre þvi, þu hefur Verolld, tœlt mig i, sijngia hlijt eg nu Sorgar Vers, seint og illa eg giœtte þess, vijktu i burt med Vondsku þijn, vertu alldrei fyrer Sioonum mijn, þijn glœpafulla Lysting leid, liota hefur mier bruggad Neyd.

Augna Gaman og allskonar, Athafner fullar Metnadar, sem œdur þotte vœnt

um vijst, vil eg nu þetta heyra fijst, Hiarta mitt þeinker anad a, allu vondu eg snij mier fra, Sala mijn lifa vill nu vid, Vonena a DRottens Hialprædid.

Eg vil skiliast vid Hreckia Hatt, Heimenum bijd eg gooda Natt, vil eg ei leingur vera hanns, nie Veigen ganga Salar Banns, velkomen JEsu vertu mier, vil eg nu feigen hlijda þier, Droparner þinnar Nadar nu, nære veikstadda mijna Trw.

Þier til Eru eg allt skal hier, einkis virda sem stundlegt er, dijrmætast Sala helld eg Hnoss, Hadung þijna og Deyd a Kross, og þitt Roos-rauda blessad Blood, sem Boot er Synda nærsta good, wr þijnu Hollde wtrunned, þa endurleyster þu Mannkyned.

Þad sem mier hefur Verolld veitt, virde eg allt sem Sorped eitt, i þine Sijdu eg vil nu, inefela mig sæll JEsu, Dreira, Pijnu og Dauda þin, dijrstan reikna eg Heidur min, eckert gyrnest eg utan þig, yfirgiesdu ei DRottenn mig.

Medan a Lijfe hiare eg hier, hiartans

feig-

feigeñ vil giediast þier, hlijdeñ reynast, enn hiælpa þu, heilagañ Anda gief mier nu, hallda mun eg þa Heimsins Glis, Hundradfallt miña verdt eñ Fis, hef eg þig einn fyrer Augum mijn, alldrei mun eg þa hlioota Pijn.

Tak þetta Offur miwkt af mier, minn JEsu sem eg frambijd þier, betur skartande bid eg sie, eñ Breñe-Foorn og Reykelse; bregdstu þeim ei sem bidia þig, bænheyra muntu lijka mig, eñ eg skal til þess Æfenndvijn, utbreida jafnañ Vegsemd þijn. Amñ.

Mannadags Kvøld Psalmur.

Ton, Dagur i Austre allum.

DAgs Lioos er hradt wr Heime, horfid eñ komeñ Nætt, Myskun þijn good mig geyme, Gud miñ ar allañ Hætt, vertu mitt Lioos og Loge, Lijf mitt og Sælu ver; so engeñ Ogn sier voge, i Noott ad granda mier.

Afvend þu Myrkra Meinum, mig so ei skielfe i Noott, giefdu mier i þier einum, wt

sofa vært og roott, mun ecke Myrkra Reſ-
ur, mig kunna ſkada þa, eingañ þu yfirgief-
ur, er þitt Nafn treyſter ca.

Þiñ Hiartans Elſku Ylur, æ tendraſt
meir og meir, Aſt þijn alldrei vid ſkilur, au-
na ſo hiælpeſt þeir, þu ert þrœvallt til rei-
du, þijna ad geyma Hiord, hver Mann af
Hiarta greidu, heidre þitt Nafn ca Jord.

Fader, þier bid eg þeſſe, þockneſt Kvolld
Vijſa mijn, med Værdar Hvijlld mig hre-
ſse, hugliwfuſt Giædſkañ þijn, ſkijl mier yf-
er og under, añaſt og vernda mig, eg ſo ca
allar Lunder, ca Morgun gofge þig.

Fyrer þiñ Soneñ ſæta, ſettu i Noott hia
mier, Engla Skialldborg cagiæta, ad eg
vært ſofne I þier, Sœal mijna og Lijfed lijka,
legg eg ca Valldid þitt, Hondiñ þijn Hiæl-
par rijka, Hlijfd ſie og Athvarf mitt.

Lœt mig frœa Syndum ſofna, Sœal og
Lijkama geyma, þa eg med Þrotteñ dofna,
Þeñañ ſkal kvedia Heim, gieſdu mier Heim-
for hæga, hvijleſt Sœaleñ i þier, ſijdañ
Fagnadar fræga, Farſœlld uñ
Eilijfder. Añ.

Ydr-

Ydrunar Psalmur
a Manudags Kvølld.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg a.

SYnduge Madur sia þu þitt, saurugt Framferded leida, þeink uñ Doomeñ, og hugsa hitt, hañ mun þier Launeñ greida, villtu ei leata HErrans Hond, hirta i Poleñmæde, þitt Priosku Æde, Ohlijdeñ Saal a Illsku vond, ottast ei DRottens Bræde.

Villtu ei Madur miñast a, Myrkrana Pijnu straanga, er alla fordæmda þvngt mun þia, med Praut uñ Eilijfd laanga, Elldurin Kvala upptendrast, Illgiord þijn slijku velldur, þu Glæpa gielldur, þeim sem Raanglæte filgde fast, Fængelsed Myrkra helldur.

Yfir þier sialfum aumkast þu, Ond þiñe glatad hefur, añars mun hana i Eymdum nu, uñkrijngia Svika-Refur: hugsa til þess, O syndug Saal, sialfur vill DRotteñ hegna, þeim upp hañ egna, vid Diofuls Grind og Glæpa Taal, gior þig lausañ

þess vegna.

Heimsins aflegg þu Hreckia Sid, og Holldsins Lysting alla, halltu ei leingur Vondsku vid, Verkeñ lioot aptur kalla, Yfirboot gior og ecke tef, Athofn rœnga ad graata, i mesta Mœta. Ydrunar Tœr skallt utann Ef, af Augum reña lœta.

Þess hiœ Gude munt nioota nu, Nœdar-Dyr opnar standa, iñ þœngad loksins leidest þu, ef lifer hier i Anda, vertu til reidu, vak og bid, vird O Rottens Giœdsku hreina, og Elsku eina, hañ mun þier siœlst leggia Lid, og Lœkning veita beina.

Til þiña Synda seig þu hier, er sœrt þig villa giordu: Armœdu skulud ecke mier, auka framar œ Jordu, Hlutskipte betra hef eg vijst, hiœ þier Gud Nœdar-rijkur, er sijdst nig svijkur, Saal miñe œdre Blessan bijdst, burtu ei frœ mier vijkur.

Miñ JEsu sœtust Sœlar Nœgd, sakadañ nig uñvefur, O JEsu, þu sem Hugar-Hœgd, hverium syndugum giefur, til þijn kiem eg, þu tak œ moot, trwadre Barn Kyud þiñe, so Frelsun siñe, hiœlpadu mier

so

so hlotnest flioot, Hugguneñ Sœlu miñe.
Haf þiñar Gœdsku, HErra miñ, Hiartad mitt yfir fliioote, afmœe Synd og Illverkiñ, eg so Myskunar niioote; hœlfdaudañ reikna mœa eg mig, mier leattu nœrre standa, Adstod þijns Anda, eg skal miñ Jesu elska þig, og œdstu Lofgiord vanda. Aṁ.

Pridiadags Morgun Psalmur.

Ton, Himneske Gud vor HErra.

Nusund, jœa Pusund fleyre, Packer Gud sieu þier, hvers Asteñ ollum meire, i Noott mig geymde hier, Liooseð so lijta fieck, fyrer hañs Forsioon blijda, frœsneiddur Bole og Kvijda, allt mier ad Oskum gieck.
Svefn Daudans diarfur Brooder, driwgum mier rañ i Brioost, eñ Gud sem miwklynd Mooder, mijn giœtte leynt og lioost, hañs Vernd mier vakte hiœa, eg þvi œa Eymda Gruñe, ei rata Skip-Brot kunne, Lijfe nie Yndu œa.
Oll Myrkra Ogneñ strijda, afstadenn

virdest mier, eñ Soolar Byrtañ blijda, blessud i Hendur fer, mig DRottens Millde hijr, Hondeñ med Hlijsdar-Skylde, heilañ uppreisa villde, honum sie Heidur dijr.

O Gud eilijse Fader, Ast þijn er forn og nij, mig i Fyrstu myndader, mier kannt ei gleyma þvi, æ lœt þiñ Engla Her, bera mig Bols wr Stigum, burthrinda Vondskuligum, Satans Svikum frœa mier.

Lœttu mitt Hiarta heita, heilagt Mustere þitt, ein Regla epter ad breita, æ sie Lijferned mitt, þijns Anda þijdust Rœd, Sœl miñe Vijsdoom veite, so vel þiñar Dijrdar leite, eñ fordest falskleg Rœd.

Aform og Athofn bœde, eins nu og hveria Stund, bid eg ad blessast nœde, best epter þiñe Lund, Lijf, Sœl, og allt hvad er, under Verndar Vœngia þiña, vijsa Hiœstod lœt siña, Lioos þitt leidseige mier.

Geym mig frœa Glœpa Æde, og golldum Vondsku Stig, so Disfuls falskt Flœrœde, fare ei svikid mig, nie fœngeñ fœrt i Bañ, þijn Verndar Hond mier hlijse, Hœsk-

Hafka sierhvern burt drijse, og allt þad mig angra kañ.

Mætaste miñ Lausnare, mig fel eg þier a Hond, þiñ ædstur Engla Skare, adgiæte Lijf og Önd, þar til eg sviptur Sorg, med Fognude fæ ad skoda, frelstur af ollum Voda, himneska Hofud-Borg. Amen.

Ydrunar Psalmur.
Þridiadags Morgun.

Ton, Sæler eru þeim sialfur Gud,

Iartad, Sælenn og Sinned med, sorgande Guds skal leita, þvi mitt Lijferne þverbroted, þrævallt ried illa breita, Glotunar-Veg, gænga nam eg, Glæpa-full var mijn Ydia, grætande þvi, og Audmykt i, eg vil uñ Myskun bidia.

Riukur af Giædsku Gud minn ert, giordu til mijn ad lijta, vafeñ er eg i Vanda bert, virdstu mier Huggun bijta; mijn fyrir þier, medkienne eg hier, Mis-Verk og Glæpa Æde, veittu mier Rad, og Vijsdo-

oms Raad, vertu Gud mitt Hiælpræde.

Eg hef þvi Gooda umsnwid, med illre Breitne minne, og broteſt fram um þad breida Hlid, burtu af Gotu þinne, villteſt eg þvi, Vondſkunne i, Verolld mig ſvijkia næde, hatade Gott, og hlaut þvi Spott, Heilræde þijn forſmæde.

Samt vil eg hverfa Syndum fræa, ſundurkramenn i Anda, lattu mig ſæte Fadir fra, Forſvar og Hiælp wr Vanda, klappa eg æa, med Angre og Præa, uppliuktu Naadar-Ranne, treyſte eg þier, taktu vid mier, trwudum Glæpa Manne.

JEſus i giegnum genginn er, þitt Grimdar Bæled heita, og afrekade Myſkun mier, med ſijnum Kvala Sveita, Borgunar Mann, bijd eg þier hann, Betaling noogu frekann, lagde hann wt, leiſte fræa Swt, læt mig þeſs niopta ſekann.

Ef þu villt Korne einu mier, wtbijta wr Naadar-Sioode, oll þa Meinſemdiñ Andar þver, O minn Frelſarenn goodi! Siæa du mig hier, ſorgande eg er, Sælar Heill lat þvi finna, bidiande i Trw, bænheyr

mig

mig nu, Boot skal ad Glæpum vinna.

Molana þinnar Myskunar, mier leifdu upp ad tijna, er hrioota af Borde Hœatignar, hoolpna gior Sailu mijna, Frelsarans Blood, og Benia Flood, Bol allt og Meininn græde, Lijf medaun hier, lœnar þu mier, lofad sie þitt Hiœlpræde.

Pridiadags Kvolld-Psalmur.

Ton, Vor Herra JEsus visse þad.

MEROmra Guds Barna Fader trwr, Forsioon Adstod og Verndar Mwr, sem Dagenn dvijna lœtur, þijner Englar ad allann Hœatt, yfer mier vake þessa Nœatt, hræddum Saud hafi ad Giœtur; ef ad þijn Nœadin annast mig, ei snerta Meininn skadsamlig, nie Fiandans Fœlur hrekia, þijn Hond sie minnar Hvijlu Vorn, hana lœat mig, sem oll þijn Born, med Glede ad Morgun vekia.

O Gud! þinn Vœngia Skugge skijr, skyle sem Moodur-Fadmur hijr, Hwse og Heimkynne mijnu, blijde Fader hvers Bl-

esS.

essunenn, Biorg Lijfs giefur og Klædnad-enn, ollu af Orlæti þijnu, veit mier Upphelld-e og Visternar, vel blesseſt mijner Naa-ungar, med þinne Hiælpar Hende, af-stijr brædlegum Haaska hier, hreinsa og taktu burt fraa mier, Sekt og Glæpa Sa-urende.

Haaska og Olucku Ognauer, allar rek burtu laangt fraa mier, minn JEsu milldi-lega, Saalar-Hyrdirinn sætaste, Sigur-vegare og Leidtoge, veittu mier Værd roo-lega, kroptugann gior so kunne eg, kindug-um Satans Hreckia Veg, med Hreiste mooti standa, og hans elldlegu Orvarnar, aa mig ei vinna mege par, þvnar til begg-ia Handa.

Lattu ei Fiandans Viela Villd, villa oss medur Naadenn trilld, i Noott so afle Nauda, gief ad ei fæle Myrkurin mig, Myskunar-Hond þijn fodurlig, brædum burtstijri Dauda, Christenna Maña laat þu Lijd, sem Lof þitt eikur fyrr og sijd, lifa eptir Leidsogn þinne, Saal mijna geymdu nu i Noott, so naae eg sofna vært og roott,

hoolp-

Hoolpenn i Hvijlu minne.

Ydrunar Psalmur.
a Þridiadags Kvølld.

Ton, Gled þig Guds Sonar Brwd.

1. Hvad græt eg Glæpe hier, giefst einginn Hvijldinn mier, hætt eda lægt þo leite, linast ei Tæra Sveite, hver vill mier Hendur rietta, og Hormunum burtu lietta.

2. Doom leggur DRottenn a, ad deya skule sa, sem Kvittun Glæpa Greina, hia Gude feck ei neina, i Vondskunne sa er sefur, Sælar-Tvoon forþient hefur.

3. Fordæming fell eg i, finst eingin Boot vid þvi, ef Gud vill Hefndum hordum, hoota minum Illgiordum, Kvalaña Elldur eyder, og Þudiñe Launenn greider.

4. Nedd Guds þo heyre hier, hroopa Straff yfer mier, ydrast eg ecki ad helldur, Ohlijdneñ þessu velldur, þverbroteñ Gudi gleyme, eñ Gyrndernar elska i Heime.

5. Syndugur Munnur minn, mælir ei

Sañ-

Sannleikinn, Dygdena ad Hatre hefur, Heimskann Ungdooms mig vefur, Odum þoott Lijfed linne, lijted gott trwe eg viñe.

Sael mijn þeink uñ þad eitt, illa hefur þu breitt, hvar villtu upp Læknir leita, sem Lidsemd kunne ad veita, og uñ þijnar Beniar binda, Bsled græda Rænginda.

Grætande gaktu þa, Golgatha Fiallid a, i JEsu Undum raudum, ertu hoolpinn frꝛa Naudum, Lamb Guds sem leid hier Pijnu, lietter Mootlæte þijnu.

Hañs rauda Hiarta Blood, Heilsu-Boot er þier good, Fodurinn fridþægt hefur, Fognudenn Sælum giefur, Mootlæti og Eymdum eyder, eilijfa Hvijlld tilreider.

Giallded kvitt giefur hann, græder syndugann Mann, Reide Guds lætur linna, Lækning er Glæpa miña, Blood hañs vr Benium runned, Boot fær a Meinum unned.

Minn JEsu Mann og Gud, Myskuneñ hæbleſſud, Nædar-Gied þitt eg þecke, þier D Rottinn sleppi eg ecki, fyrr enn eg fæ ad sanna, Frelſun og Lauſn Syndanna.

For-

Forlæattu mijnar mier, Misgiorder allar hier, hroopande Hefnder straangar, Hiarta mitt fræa þeim læangar, Fiotureñ Glæpa greide, Gud minn og Sorgum eyde.

O JEsu! eg bid þig, innleid i Sælu mig, þu frelsar auma alla, alldrei lattu mig falla, audsyn mier Elsku þijna, endurnær Sælu mijna.

Glæpunum gleymdu mijn, giefdu mier Adstod þijn, so Vilia þinn verka kyñe, vakande i Audsveipninne, lattu mig Huggun hliota, og himneskrar Gledi niota.

Midvikudags Morgun-Psalmur.

Med sama Lag.

Burt Myrkra Skugge skioott, skunda, lidenn er Noott, mier bijdur Sooliinn sæta, settrar Skylldu ad giæta, Gude Lof so eg sege, sijfelldt a þessum Dege.

Gud var mijn betsta Borg, burtsvipte Neyd og Sorg, er i Noott ymsa Vega, umkrijngde mig þwnglega, Sorte Myrk-

raña

ranna Meina, mier veitte ei Skadsemd neina.

Minn Gud og Sælar Sool, sætasta Lyknar Skiool, þier vil eg þijdar greida, Packer og Lof tilreida, so þad i Hædum hlioome, med hvellum Gledi-Roomi.

Allt frœa Eskudooms Tijd, añast hefur mig blijd, þijn Nadinn þusundfallda, því vil eg feiginn giallda, med Hiarta og Muñi sætann, Morgun-Lofsaung œgiætann.

Verdskulldan mijn ei mœa, hid miñsta þier gillda hiœa, Velferd og hvad sem heitir, hugliwfast þu mier veiter, Gud miñ Fotum og Fæde, fyrersier þitt Hiælpræde.

Medtak af minne Hond, mitt Hiarta Lijf og Ønd, þijdlega þier lœt falla, þijna Eign mig ad kalla, Mergdenn so minna Synda, mier kunne ei frœa þier hrinda.

Sie so mitt skridne Skeid, og skunde eg rœnga Leid, þinn Brædi-Blossañ megna, bid eg ei lœter hegna, mier helldur Myskun veita, so meige eg aptur leita.

Til alls þess eg ecke mœa, orka, mig lœt þu fœa, himneskann Krapt so kunne, kiært

Lof

Lof af Hiarta og Munne, þier segia og Sannleiks giæta, saurugt Lijferne bæta.

Laat Hiartad ydra alls, Illskuñar Syndafalls, Augunn i Floode flioote, so fagra Myskun hlioote, JEsu Bloods-Þvottur beste, burthreinse mijna Leste.

Dag so eg þennann þier, þioone sem skylldugt er, allt mitt i ollum Greinum, Athæfid Gudi einum, giediest so Frid eg fæe, og Fognude ad Lyktum næe.

Og þa mitt Æfe-Hlaup, endast, enn Daudans Staup, ætt er, af eg drecke, O! Gud mier slepptu ecke, þar til med Gleede-Giædum, mier giefst ad lifa æ Hædum.

Ydrunar Psalmur.
æ Midvikudags Morgun.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug og Saal.

Var fyrer Saal mijn hrygg ertu, hvad velldur þijnum Sorgum nu? Syndeñ hefur þig hertekid, hiellstu þier ecki DRottinn vid, enn fyrst þu

græt-

grætur þetta þa, þu skallt Reanglæte hverfa frea, so muntu Huggun sæla fea.

Hafer þu Glæpa geinged Leid, Glotun forþient og Vijtis Neyd, Illgiordernar þig eangre þvi, Augunn flioote Tearunum i, ea himneska Zion horfa skallt, Heimsins forsmaadu Glised vallt, sem Mootkast hefur þier auked allt.

Leattu þijn Ord og Andvarpid, er þu villt tala D Rottinn vid, audmiwk framflutt i Ast og Trw, Ydrunar Tearum blandast nu, Sorgbitenn þitt ea Briosted ber, bid so mælande fyrer þier: JEsu goode myskuna mier.

Nær Syndenn giorer þreyngia ad þier, og þijngre enn Blij ea Herdum er, lijttu ea JEsum Lausnarann, er lækna þijna Meinsemd kann, hanns mun Bloods-Kraptur hroopa þa, hærra enn Syndeñ Jordu ea, eilijfann skalltu Fognud fea.

O! JEsu minn, i riettri Raun, Rijkdoomur ertu og mikil Laun, þar uñ er eg i vissre Von, verndar þu mig, Guds kiære Son, i þinni Sijdu eg vil mier, Athvarfs

leita og treysta þier, siandu hversu eg særdur er.

Heillt er eckert á Holldi minu, hefur mier Syndenn auked Pijn, miñe Sálu er Græddslann good, Guds mijns wtrunned Sijdu-Blood, minn sæte Hyrder leggdu Lid, leinge máttu ei tefia vid, leid mig i himneskt Haglendid.

Athæfid vondt mig aumann Mann, andlega giorde lijkþráann, Medsleñ fliot eg fæ vid því, Frelsarans Náadar Skaute i, sem Reik og Þoku Meininu minu, máer i burtu JEsu Pijn, Myskuneñ alldrei DRotteñs dvijn.

Haf þu mier JEsu Auga á, alldrei laat mig þier villast frá, Sama-Stad eingvañ hef eg hier, Hinninum liuk þu upp fyrer mier, so gladur megi eg gánga inn, Guds fyrer Dijrdar Háastoolinn, Hugurinn þángad þenker minn.

Midvikudags Kvolld Psalmur.

Ton, Eirn Herra eg best ætte.

Dags

DAgs Lioos vill driwgum þverra, dregst þvi ad Nattar-Tijd, gistu hiia mier, O Herra, mijns Hiartans Unun blijd, hiia þeim sem hreinn vill heita, herberglar giarnañ þu, mættu þvi mier ei neita, mitt Bod ad þyggia nu.

Von mijna JEsu veika, vil eg þvi setia a þig, lat ei reafande reika nie rasa villtañ mig, Asiaan þijn yfer mier skijne, miñ einka Skiolldur trwr, Onæder engvar syne, Otta Kvijd-bogeñ swr.

Allt hvad eg afgiort hefe, i Dag og synd gad miog, Myskun þijn good tilgiefe, og gleyme þess bid eg, lattu mig heyra hrelldañ, þa Huggunar-fullu Raust, Haf Glæpa hylur Fiolldamm, hoolpinn skallt efalaust.

Hwse, Sæmd, Heilsu, Lijfe, halltu under þinne Nad, Valldstiett Verndinn þijn hlijfe, veit henni Styrk og Ræd, mitt Synda-Giallð wtsliettu, send mier þijns Anda Lid, Himens so Hnosse uppsettu, hlotnest ad taka vid.

Lat mig i Noott med Nædum, niota Hvijldar i þier, halltu uñ mig Hondum bæd-

bædum, hoolpinn þa vijst eg er, frꝛa Daudans doprum Skeytum, Diofle og Naudum Kijfs, fæll vakne af Svæfle heitum, sijdann til eilijfs Lijfs.

Mijn Augu sofne sijdann, Sꝛaleun þo vaki frij, Frelsarans Forsioon blijda, formyrkvad Nætur-Sky, med Glede lꝛate liña, liosann so siꝛe eg Dag, og audnest Eilijfdar finna, ununarsamann Hag.

Ydrunar Psalmur
a Midvikudags Kvølld.
Ton, Til þijn heilage HErra Gud.

Þu hreckvijsa Hollð og Sꝛal, hverniñ mun þad til gꝛanga, Gud þegar dæmir mitt uñ Mꝛal, mijn skal Samvitskann vꝛanga, Vitne bera a moote mier, medfylgiande eiñinn þa er, lijda hlijt Straffed stꝛanga.

Otoluleg mijn Illgiord er, Ægis-Sandinum fleire, Lids-Yrde einginn mælir mier, Medaumkan litla heyre, Elldeñ Guds Reide æsa vann, Afellis hlijt eg Doomeñ

þann, ad fœst skule ei Myskun meire.

Eg er, þvi midur, eirn af þeim, wrskurdadur til Pijnu, sem Illverkenn stunda og elska Heim, epter Rœuglœte sijnu, forsoomad hef eg Fridar-Tijd, fœ eg þvi Hefnd og Giolldenn strijd, Hrigd er þad Hiarta mijnu.

Lijfid mitt nær þvi lidid er, liootlega nam þvi spilla, Ottast eg Vijtis Ognaner, Illskann ried Hiartad villa, er nu komid i Oetijma, afrœkte eg DRottinns Setninga; hver mun Guds Hefnder stilla?

O hversu hef eg aumur Mann, anad i Gyrndum Synda, Hreckianna Gotu hlaupa vann, Holld og Samvitskañ blinda, Guds Nœdar-Ged og Myskun mest, misbrwkade, sem giegnde vest, og Glœpina liet mier lynda.

Andvaralauft eg lifde þvi, Lestena ei vilde grœta, þad sem mier færdist Pœnka i, þookte allt gott wr Mœta, Vilia DRottins eg visse þo, Vondskuñe Hiartad yferbioo, vilde eg so vera laata.

Glotuniarinnar heitur Hver, Hiartanu

Ogn-

Ognar mijnu, opnar sitt Gin a mooti mier, mig vill draga i Pijnu, Kvala hrædist eg Elld og Eymd, er mier rænglaatum Hefndinn geymd, med strijdu Straffe sijnu.

O mig spilltan i Heime hier! hvar mun eg Vægdar niota? Prældooms Oked sem a mier er, einginn vill sundurbriodta, Ottast eg vonda Vijtis Neyd, verdskulldad Straff og Saalar Deyd, æ! mitt Lijfernid liota.

Samt vil eg hverfa Syndum fraa, og sorgande ad Gude leita, harmþrwngenn JEsum horfa a, Hiartad i Tarum bleita, og a Guds Naadar Altare, offra Bænum og Reikelse, med Ast og Elsku heita.

Ef ad mier væri Ydran kiær, eins og Synder ad giora, Guds munde Naad og Giædskann skiær, goodfws yfir mier vera; eilijse ODottenn audga mig, af þvi sem maa eg fyrer þig, i audmiwkre Bæn frambera.

Tak i Sætt aptur Saudenn þinn, sem burtu villast naade, þeink a frægan Frel-

sara minn, er fyrer mig Strijded hade, og ad hanns dreirugt Benia Bad, sem Blessan hefur afrekad, og Synda-Gialld mitt afmœde.

O JEsu! JEsu Giædskann good, Gialld mitt hefur afþveigid, Handskrift sem mier vid Hofud stood, hefur þu yferdreigid, Fodursins Reide þreyngde ad þier, þar fyrer kom, og auk i mier, allt gott sem eg hef þeiged.

Fell eg nidur ad Footum þier, flatur og bid med Trega, audsyn þu Vœgd og Myskun mier, mœddum ad alla Vega, lœt þu mig heyra Lijknar Svar, leita eg þiñar Hœtignar, gief mier Von gledilega.

HErra JEsu, þad Hrygd er mier, hef eg ei so sem skyllde, hallded Loford sem hiet eg þier, þoott Hiartans-feigiñ villde, miñstu ad þijna Myskun þvi, medann eg life Hollde i, Guds skal eg gofga Millde.

Heimnn, Diofull og Hollded med, hatà skal eg i Anda, HErra minn Gud þitt Hialpræded, hiad mier virdest ad standa, yfergiefe mig alldrei þinn, ástrijke Nad-

a

ar Fadmurinn, illt lœt mier eckert granda.

So munu kvittaſt Synder mijn, og Sœlenn Glede finna, elſka eg af Hiarta Ordenn þijn, Illgiorda hefn ei miña; kom þu, O JEſu! kom þy þvi, kom þu ſo meige eg Glœpa frij, ſignadann Sigur viña.

Fiñtudags Morgun Pſalmur.

Ton, Hvad ſkal oſs angra i Heime hier.

VOfadur ſiertu goode Gud, og gofgad Nafn þitt ſœta, hvers af Himninum hœbleſſud, Hiœlp ſender Nœdenn mœta, Andvarp Guds Barnœ og Ord trwudœ, fœa Bœnheyrſlu œgiœta, ſem milldur Fader marghœttud, Mann-Rauna Jel villt bœta.

Lietſtu mig þeſsa lidna Noott, þo Lioos-ed Diñann hyllde, ſofa frœa ollum Raunum roott, reikna eg þad ſtœrſtu Millde, ſo Satans Brodda Eitred Ott, œ mier ei hrijna ſkyllde, varſtu mitt Forſvar hœtt og hliott, hvers eg nu minnaſt villde.

Enginn ca Jordu maatti mig, Madur i nockru stoda, utann minn Gud hvers milldelig, Myskun burt stijrde Voda, vañst þvi ei Diosle ca Vondsku Stig, mier vijsa Flærdar Boda, nie Hæred eitt, þvi hræddist þig, mijns Hofuds Footum troda.

Israels Hyrdis Voktun vijs, vel geymde Saalu mijna, fyrer þvi Gud niim feginn kijs, Forsioon og Hiastod þijna, eñi Dag so ad Eymda Hrijs, eckert mig kuñi pijna, helldur ad meige eg Heidur og Prijs, þier hærste DRottenn sijna.

Er þad i nockru æ, Gud minn, ad eg ei feginn villde, verka sem framast Viliann þinn, og virda i mesta Gyllde, Oska eg þvi þijn Adstodinn, Astsemd og trwfost Millde, optlega i Heimi Eymd-orpinn, alldreie vid mig skillde.

Angrar mig þad sñ eg hef giort, illt mooti Bodum þijnum, og ydrast nu, sem vel er verdt, Verknade epter mijnum, þar til þu Gud, sem ædstur ert, aflietter Hiarta-Pijnum, so Hugskot mitt þig heidre bert, hoolpid fra Raunum sijnum.

Allt

Allt mitt Vinnulag æ laat þu, i þier vel blessaſt einum, þijn heilog Bod ſo hlijdeſt nu, hallde i ollum Greinum, gief mier þijns Logmaals, Gud, i Trw, gaanga a Vege beinum; mitt þar til linner Lijf, er ſw, liwſ Oſk af Þanka hreinum.

God þacknæmt, Hlijfd og Hiælpar-Aud, þijn Hondenn beſt mier veite, Andiñ vijſe mier villtum Saud, Veg þiñ, ſo af ei breite; Lijfs Upphelldis mier bleſſeſt Braud, Biargar afle minn Sveite, Sæla mijn ecki i neinni Naud, Nægta med Buk-Sorg leite.

Verdi miñ Gud ſem villtu mier, Vernd þinne eg allt afhende, til alls þeſs goods ſem hefſt ad hier, Hiælp i Dag Nad þijn ſendi, hvert ſem mitt leingiſt Lijf eda þver, lijka þo Kroſſenn bende, velkomid ſie, þvi viſs eg er, i Vegſemd Sælenn lende.

Ydrunar Pſalmur

a Fimtudags Morgun.

Ton, Ef Gud er oſs ei fiælfur hiar.

HVort skal eg flija hrelldur Mann/
hvar finnst Boot mæddu Sinne/
Illgiordir þær sem vijst eg vañ, vill
Gud festa i Minne, so ad eg straffest hellð-
ur hart, hefi eg aumur broted margt, Von
er þo Vægd ei finne.

Eg hefi elskad vondann Veg, vijst er þvi
Dauda sekur, Hiartans Tilteiging hrædi-
leg, Helvijtis Giolld uppvekur, sem mijna
Sælu ængra Ott, af þvi tærast eg Dag
og Noott; Hrygd mijna hvor burt tekur?

Styggt hef eg Gud, þad sturlar mig,
strængann hlijt Doom ad lijda, Elskann
hanns var so æstwdlig, wtgaf sinn Soniñ
þijda, i Daudann fyrer Synda Sekt, þo
saurgad hafe eg nærsta frekt, Sættmæl-
ans Bloqded blijda.

Hiarta mitt þo ad Hrygdum i, Hvar-
mana giore væta, i mijns Lausnara Und-
um frij, eg finn Lækning ægiæta, gæfust ei
Smirsl i Gilead, sem giætu Blessan af-
rekad, utann Guds Astenn sæta.

Sekur i minne Sorg eg er, samt kann ei
Boot ævinna, nema Guds blessud Mildi
mier,

mier, i Myskun vilie sinna, añars hlite eg med illum Her, Ogudlegra sem giegndi verr, þwnga Fordæming finna.

O! Fader lattu ecki þinn, yfer mig Riettinn gaanga, Illgiorda Fiollda merke eg miñ, og medkieñi Glæpi raanga. Skal eg þo aumur Adams Son, wtskwfadur fraa Lijffins Von, graatlega Glotun faanga?

O! ney, minn DRottiñ! ei laat mier, Afellis Doominn mæta, miñstu a þann sem mijnar hier, Misgiorder riedi bæta, og allann vondañ Verknad minn, var þad eingietinn Sonur þinn, þess muntu Gud minn giæta.

Hann vil eg feiginn fyrir þig, frambera i Hiarta mijnu, eg bid þu vilier yfer mig, Auglite snwa þijnu, Siaa þad Guds Lamb er Synder mijn, saattar giorde, þa Daudans Pijn, hann leid a Hollde sijnu.

Fyrer Blood JEsu forlaat mier, Framferdid Holldsins blinda, laat hanns Betaling þocknast þier; og þijnu Giede lynda, Hialpræded mier ei hverfe fraa, hata vil eg sem frekast maa, Athæfed illra Synda.

Þinn Kiærleiks Hite kveiki i mier, krostugann nijann Anda, i Endurnijung eg so hier, allt mitt Lijf kunni vanda, og Peturs Dæme elske eitt, ydrest grætande og bidie heitt, Herrann Himins og Landa.

Gior mig lausann vid Glæpa-Bond, Gud minn eg til þijn leita, lættu mier þijna Lyknar-Hond, Lucku og Blessan veita, so eg viliugur vijst sem ber, vareſt æ medann life hier, D Rotteñ til Reidi reita.

Fiñtudags Kvolld Psalmur.

Ton, Himin, Lopt, Hafed, Jord.

MIt Hiarta hrædst ei þu, þo hafe Dags Byrtu nu, Kvollded med Hwmi hulid, og hrodum Myrkrum dulid, Nad Guds þier nægiast lættu, noog væra Hvijld þa ættu.

Hann hefur hveria Nætt, hlijft þier æ allann Hætt, sem Fader Fridar-sætur, frelsad og haft æ Sætur, þvi mun hañ fwo Forsorgun, fyrer þig leggia æ Morgun.

Hugsa þu helst uñ þad, ad hrepper ei

Vij t-

Vijtis Bad, lætu af Lasta Greinum, so lifer Gudi einum, þa muntu hañs Nædar niota, og Nægd af Myskun hlioota.

Upp, upp minn Ande nu, og bid af hreinne Trw, Vernd Guds yfer þier vaka, og Vara æ þier jafnañ taka, so enginn Eymd nie Trege, yfer þig falla mege.

Liwfe Gud Lijf og Önd, legg eg i þijna Hond, æ þig, Elskan trwfasta, Uñsorgun miñi kasta, læt mig lausann af Voda, Lioos Morgundagsins skoda.

Ef þad ei audnast skal, og endi mitt Daga Tal, vil eg mier lynda læta, Læn Heims ei þarf ad graata, Hinna Dijrd hellst eg þreyge, hennar gief niota meige.

Vidbwinn veit eg sie, vid mijnu Burtkalle, vel fws i Vsku og Blunde, Vilia þinn Gud æstunde, so Arseñ, eins þo deye, eignast Guds Barna meige.

Ydrunar Psalmur æ Fiñtudags Kvølld.

Lon, Sæll er sæ Mañ sem hafna kañ.

JEsu Saalar Yndid mitt, Endurlausnarinn sæti, hugse æ til mijn Hiarta þitt, Hvarmana þo eg væte, eg þo forþieni ecki neitt, af þier gott helldur Straffed eitt, nema eg Myskun mæte.

Ef þu lætur þinn Logmaals Riett, Lijferne vondt betala, veit eg DRottenn þier verdur liett, ad vijsa mier burt til Kvala, eg sem i Syndum saade hier, og saurugann jafnann fyrer þier, giorde minn Alldur ala.

Sie eg ad Vitne moote mier, muni Samvitskan bera, af þvi, minn DRottinn, illt fyrer þier, eg riede jafnann giora, æ eg þvi Launa illra Von, utañ Fødursins kiære Son, Frelsun mijn vilie vera.

Saalu, Hiarta og Siñed med, samt mijna Lime alla, Vellysting Holldsins villa ried, Von er þo hliote ad falla, giorde eg þad sem æatte ei, enn hinu gooda sagde ney, þetta mæa Priootsku kalla.

Hreinlijfi mitt var Hræsninn toom, sem herleg Nyt ann Kiarna, hlijt eg þvi lijda hardann Doom, hver kann vid slijku varna, af þvi Gud hefur allann Riett, yfer mig

fell

fella Straffed þiett, med Hoopnum Heimsins Barna.

Vilie eg mijna Vondsku hier, veria og yfer þeigia, urskurdast Doomur yfer mier, eg skuli i Syndum deya, hun er sem Sandur Hafe hia, hvar kann eg snaudur Borgun fa? allt vill mig sekann segia.

O JEsu! Hiartans Heillinn mijn, Hyggun og Gledi alleina, ertu i hvorre Angurs Pijn, Adstod skorter ei neina, sa mig Ohreinann hreinsa kann, Hollde iklæddur Gud og Mann, Boot veri minna Meina.

Eg hef ad vijsu opt þig hriggt, med Iþrootrum Glæpa minna, elskad lijted enn stoorum stiggt, stofnad til Kvala þiña, og þig til Reide ysa vañ, Athæfe slijkt ei dylia kañ, virdstu mier samt ad sinna.

Þo ad Syndeñ sie megtug mijn, mootstrijdande Niettlæte, meir yfirgnæfer Myskun þijn, Maña Hiælpareñ sæte, hugga i Sorgum mijnum mig, mæne eg Trwar Sioon a þig, Elskañ þijn ad mier glæte.

Blood Dropeñ JEsu sierhver sa, er

Saarum þijnum wr floode, Saalu hrelldre mun Lækning lica, liwk upp Myskunar Sioode, og tak i Naad ca moote mier, mitt Reanglæte sie gleynut af þier, uñ Eilijfd Gud minn goode.

A mier laat Þijnu Avext þiñ, ei til forgiefens vera, Ord þitt sie Lioos og Lampe miñ, laat mig þier Packer giora, Vilia þiñ ræckia, enn vondann Sid, varast, alltijd so Himna Frid, loks meige wr Bijtum bera. Amen.

Fostudags Morgun Psalmur.

Ton, Hvar munde vera Hiartad mitt.

VAkned þig mijn Saal og gior þier kaatt, gled þig mitt Hiarta frij, sæt-ast Lof D Rottne sijng þu haatt, er Svefn Værdum þijnum i, geymde þig heila nu i Naatt, neitt ei orkade þvi, Vondsku Svikræded Fiandans flaatt, fyrer þad ugglaus bij.

Hverneñ skal eg þvi packa þier, miñ þijde Gud og Mañ, hvers Astar Hond sem eilijf er,

er, i Noott mig fœavijsañ, umfadmade so Engla Her, adgiœtte Hvijlu-Rañ, og liet mig Dags Byrtu Leiptraner, lijta fœa heilbrigdañ.

Þess vegna, Gud, eg grœteñ bid, giœt mijn i Dag, so ad, Armœdu-Boda Andstreimed, ei fœe kollkastad, Krapt veite mier þitt Lyknar-Lid, lœt Heims Born vita þad, ad hver sem Dottenn helldur vid, a Hellu nam sier Stad.

Hafe eg þig ei so elskad heitt, sem ætte og Skylldann baud, helldur med Synd til Reide reitt, eñ rœnt mig Sœlar Aud; sœa, eg framkiem med Angred eitt, Athvarfs leitande i Naud, lœt ei þitt Bræde Baleld heitt, breña mig vestañ Sand.

Leidriettu Dotteñ Lifnad miñ, lœt heilags Anda Rœad, Athofnum mijn i sierhvert siñ, senda Vijsdoom og Rœad, Velferd mijna, sem Vilie er þiñ, verke med sañre Dœad, so til Vegsemdar velkomeñ, vid skiljest Jardar Lœad.

Erfide mitt og Athafner, Ord Hugsun Framferded, gief eg fremie sem þocknast

þier,

þier, og þiñe Villd er vid Gied, liifs og framfornum lykne mier, þitt liwfast Hiartalæded, so Hiarta mitt alldrei hrade sier, Heime topnduum med.

Audsyn Polgiædes-Pel og Nad, þijnum dijrkeyptum Lijd, þa sem Hwngrader bidia um Brad, blesse þijn Milldeñ þijd, naudstaddra laat þitt Lyknar-Rad, lina Mootlætis Strijd, afmaa i oss vort Synda-Sard so kvittumst Dooms a Tijd.

Eckiur, volada og alla þa, Adstod vantar uñ Heim, til Lands og Vatns efliggur a, liwfaste JEsu geym, ydrande Hiortu ei forsmaa, Angurvosdum ei gleym, helldur laat Myskun siña og saa, sem Fader vertu þeim.

Gooda Samvitsku og glada Lund, giefdu mier, þess eg bid, so hafa meige a hverre Stund, Hiarta mitt Rod og Frid, þar til eg Daudans fer a Fund; og feigeñ skilst hier vid, sierhvert mijns JEsu Saar og Und, sie þa mitt Athvarfid. Amen.

Ydrunar Psalmur.

a

aa Føstudags Morgun.

Ton, Være nu Gud oss ecke hiæ.

O Synd, O Synd, med Svika Nægd, sakadañ mig uñvefur, so einga fæ Roo, nie Hugar Hægd, HErrañ ei Andsvar giefur, þvi eg til Reide reitte hañ, Rænglæted tijdum æfa vann, Sæla mijn saurgast hefur.

Eg hefe allskyns Illsku drijgt, er mier i Hug nam detta, virdte eg Myrkred Lioose lijkt, Ligd Satans mig ried pretta, gleymde eg rædlaus Gude þvi, Glæpena framde hañs Augsijn i, sem allt sier og eiñeñ þetta.

Sæa eg ad DRotteñ villde vijst, Vond skuna eg skyllde hata, aktade eg þetta allra sijdst, eingañ siñte uñ Bata, auked hef eg mier Andar Bañ, uppæa Nædena syndga vañ, og ollu goodu glata.

Broddur Samvirsku særer mig, sakadañ æklagande, hrigger mig Pijnañ hrædelig, Hiarta mitter skialfande, þvi eg formerke ad engeñ er, af Moñum sæ ed hiælpe mier, og illu eyde Grande.

Ottast eg vondur Vijtis-Bad, Verkiñ

mig

mig raung ad saka, af þvi Guds Logmæl yfirtrad, og ried mier Hefnder baka, þu mijn vesæla auma Önd, ætijd margfalldast Sorgar-Bönd, Hrigdeñ vill þwngt ad þiaka.

Eg þore ei miñe Augna Brá, upp til Himens ad venda, enn sijdur Hiartans Edum frá, audmiwka Bæn ad senda, afrækte eg Gud og Ord hañs med, yfir mig fella Straffed ried, hlijtur þvi Böled benda.

Gud sem ad eilijst Astar Gied, audsynt mier jafnañ hefur, stiggde eg vondum Verkum med, vid þo ei leinge tefur, mier ad frañrietta Hiálpar Hönd, hellst þegar mijn er sturlud Önd, Hugsvölun gooda giefur.

Veit eg hañs mune Verndeñ fliost, vægdarsamlega breita, á Veikindum mijnum viña Boot, vil eg hañs feigeñ leita, ydrande hrekur alldrei sá, er wthellte Bloode Krosse á, helldur vill Huggun veita.

Syndugum til sijn bijdur brátt, Blessunar Fadereñ millde, þeim i hañs Undum

sæla

sæla Saatt, sækia graatande villde; komed til mijn sem Þyngsle þiett, þoled og skal þad verda liett: hver Saal þvi hlijda skyllde.

Eg þar vid hugga alltijd mig, og treyste aa Giædsku þijna, laattu aa Himnum hitta þig, Hiartans Andvarpan mijna; þeink til ad eg þiñ Saudur sie, sem þu med Naadar Þolgiæde, ætijd villt Elsku sijna.

O JEsu leita epter mier, afvega geingnum Þræle, Fadereñ lynda lætur sier, liwfuust þijn Fyrermæle, af þvi hañ hefur einañ þig, wtvaled til ad frelsa mig, vertu mijn Hlijfd og Hæle.

Eg veit þu mig i miñe Neyd, muner ei yfirgiefa, Purpura Mottul mig aa breid, miñe Synd gleym aan efa, i fogrum Skrwda skijn eg þaa, Skaparans virdstu Himnum aa, Riettlætis Reide sefa.

Þijdaste JEsu þeink til mijn, þitt fyrer Blood og Sveita, Misgiordir hylie Myskun þijn, mier virdstu Naad ad veita, Jo hallde þijn Bod i hreinne Trw, og hvad sem mier villt skipa þu, þijns Anda laat mig leita.

So mun eg gioraſt Glæpa frij, giæddur ſoñu Riettlæte, ſtodugur blijſa Strijde i, ſterkur þo Daudeñ mæte, þar til eg ſkoda Lijfſins Land, laus vid Angiſt og Sorga Band, hiælpa mier HErrañ ſæte. Amen.

Foſtudags Kvolld Pſalmur.

Ton, Kiært Lof Guds Chriſtne alltijd.

Til Hæda Hroop mitt leite, og Hiartans Andvarped, Limunum Værd eg veite, Verk Dags er afſtaded, þo hvijleſt Holld ad Vanda, Hiartad vake i þier, eingar leat Ogner granda, eilijfe DRotteñ mier.

Gofga eg nu Giædſku þijna, Gud miñ, ſem var hiæa mier, þijda Packargiord mijna, þeſs vegna bijd eg þier, i Dag mig lifa lietſtu, lauſañ vid Sorg og Kijf, fræa Myrkra Vallde veſtu, vardveitter Sael og Lijf.

Mig geymde milldelega, mætuſt þijn Engla Vakt, afſtijrde alla vega, Andſkotans griñu Makt, mier kuñe ei Mein ad veita, margfalldt hañs Vielræded, þitt

Aug-

Augad Astarheita, athuga jafnañ ried.

O Gud eg yfir klaga, Illsku minns Lifnadar, mig sem vlll driwgum draga, daudañ til Glotunar, opt hefur Edled Syndar, upp egnt þiñ Reide Þioost, Millde Giafer miwklyndar, misbrwkad leint og lioost.

Ydrar mig illra Verka, eñ kiem og leita ad þier, med Trega og Trwna sterka, tef ei ad hiælpa mier, læt megna Reide riena, riettu mier þijna Nad, gief kvitta Glæpe skiena, goodgiarnast Hiælpar Rad.

Þijn Nad og Elsku Ynde, uñvefie mig i Noott, Olucku ad burt hrinde, eg mun þa hvijlast rootr, Sael og Lijf giorvallt geyme, Guddoomsins Engla Her, Ast þijn alldrei mier gleyme, eg so Lof sijnge þier.

So mun eg sæll ad Kvijda, til Svefns mig leggia nu, Olucku einga lijda, aptur mig vekur þu, þa sem þig bliwger bidia, bænheyr þu: fiær og nær, lættu þiñ Styrk þa stridia, stadfastañ D Rotteñ kiær.

Añest þijn Asteñ rijka, allt mitt, Sael, Lijkamañ, þar til þier lætur lijka, ad leida mig burt hiedañ, gief mier i skiærstum skij-

ng,

na, Skrwda hiia þiñe Hlid, Lijfs þar til Dagar dvijna, O Rotteñ send þu mier Lid. Amen.

Ydrunar Psalmur, a Føstudags Kvølld.

Ton, Allt mitt Raad til Guds eg set.

Hversu fast eg fæingeñ er, finnst engeñ sea er hiælpe mier, O mig i Synd sofande! hier ligg eg þrwteñ Hrigdum i, Hiartanu stendur Ogn af þvi, ad mier er ills medvitande.

Allann Guds Vilia visse eg, var mijn Gleymskañ so þriostskuleg, ad þessu eingu giætte, enn sea sem brijtur Bodord hanns, bundeñ færest til Kvalarans, med illum Eymdar Hætte.

Vilie Gud reikna Verkeñ liost, vondt hef eg framed hønum a moot, illgiarn i allañ Maata, hønum ecke mitt Hiarta gaf, helldur fyllte þad Gyrndum af; hver vill mier Hiæstod jaata?

Guds millda Nafn hef misbrwkad,

Muñ-

Munnsofnud liotañ uppdiktad, Svardaga Svikum blandad, Hvijlldardageñ lijtt hirdte um̃, hlijdde ei goodum Lærdoomum, illa hef Verk mijn vandad.

Afrækte eg Drotteñar, þvi ver, ei helldur so sem skylldugt er, Naungans Naudsyn bætte, Hiartanu rijkte Hatred i, hollum Rædum eigegnde þvi, mie Verka goodra giætte.

Heyre eg aumur Hefndeñ straung, hlioote ad giallda Verkeñ raung, hver eru holl Urrœde? skule Nœngindum Rietta skie Rœd munu dragast flest i Hlie, eñ Drottens brenna Brœde.

Saurgad hefur mig Synda Lyst, sookte epter mitt Gieded þyrst, Nœungans Eign ad eyda, Samvitskañ neita sijdst þvi kañ, sœrheit Dfundeñ i mier brañ, ef sœ eg haños Giœfu greida.

Ef eg skal Þœnka og Ordeñ med, uppreikna so sem hefur skied, i mijnum Synda-Svefne, hver mun mier auminm hiælpa þa? hardañ Doom Gud mig leggur a, þad er noog Angurs Efne.

Af

Ad vijsu skañast maa eg mijn, mun saa nockur er liette Pijn, og Synda Hoopeñ hylie? Gud vill aakiæra moote mier, Maalefneñ dæma riett sem ber: hver er saa veria vilie?

Doomareñ skickar Daudañ mier, duga lijted Afbaranet, hverge maa Hæle fiña, O ad eg være alldrei til, og ecke visse Daga Skil, so kyñe ei vondt ad viña.

Eckert ad vijsu megna maa, mig ef Doomureñ fellur aa, Laun hlijt eg mijn medtaka, vilier þu Saal mijn verda frij, og Vægd odlast aa Straffe þvi, Ast JEsu uppaa kvaka.

I Orde DRottens er mier kieñt, ollum fæe hañ Myskun lient, hoogvær med Bidlund blijda, trwdu mijn Saal og tef ei vid, til JEsu hneig þitt Andvarpi d, so þarftu ei Sok ad kvijda.

Sorgande græt þijn Glæpa Foll, gior Ydran fyrer Brotenn oll, harmþrwnged Hiartad stande, þa mun hañ blidañ fijna sig, Sokeñe gleyma, eñ frelsa þig, i Elsku uñfadmande.

HErra

HErra minn JEsu horfdu a, hversu mig græter Synda Þraa, angrandañ alla vega, af Þvi eg villtest Vondsku Stig, varadest ecke ad stiggia Þig, alijt mijn Tar- og Trega.

Andvana Sijdu-Sared Þitt, sie jafnañ Vorn og Hæled mitt, Satans Mord-Pijlum moote, eg bid Þig fyrer Under Þijn, alijt ei Þriootsku Verkeñ mijn, helldur gief Nafns Þijns nioote....

Misgiordenn Þwng og margfølld er, miklu stærre Þo Nad hia Þier, hroopa eg af Hiarta gladur, snw Þijnum Fadme miwkt til mijn, mænande Saaleñ er til Þijn, O Rotteñ Gud Hialpar hradur.

Liwfur Guds Ande leide mig, Liossins Barna so gaange Stig, medañ i Heime hiare, enn Þa mitt Glas er wtruñid, Ondenne a Himnum take vid, ædstur Englanna Skare.

Laugardags Morgun Psalmur.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum.

OF, Dijrd, sie hærstum HErra,
Hroop mitt bænheyra vañ, Myrkreñ liet loksins þverra, Liosed gaf aptur hañ, hvar uñ Gud best eg bad, hañs Nad mier, can alls Efa, oforskulldad nam giefa, Gied mitt nu gledst vid þad.

O! Fader Ast þijn sæta, alltijd vidhelldur mier, mitt virdest best ad bæta, Bol allt og Mañrauner, hvad skal eg hier a moot, lata til? Lijf mitt eiged, liwst bid eg verde þeiged, offrad af Elsku-Root.

A miñe veit eg vera, Vegferdar Reysu ei neitt, sem fricalslega fram ma bera, fyrir þig vel til reidt, þo ef þinn Ande hier, vill mig, sem vijst er, leida, og Veg miñ sierhvern greida, allt mitt þa þoocknast þier.

Gief þu mier, Gud, eg kunne, goodfwslega sem ber, Ord þitt af innsta Grunne astunda hvar eg fer, vertu med mier i Dag, Lifnad so vel eg vande, sem vill þiñ Guddooms Ande, æ falle allt i Hag.

Þijn blessud Lykn mig leide, Lijfs medañ geing eg Stig, Sal mijna so til reide, sier hallde fast vid þig, Heimsins eg hate

Þrial

Þrioal, Hollds Gyrndum hlijde ecke, Hiartą mitt so ei blecke, heidre þig Hugur og Mąal.

Verk mijn þier Ó Rotteñ dijre, til Dijrdar framkvæmest, þijns Anda Stiorn mier stijre, og styrke i Trwñe best, Ord þitt sie Adstod mijn, frą liootum Lostum snwe, eñ Lifnad miñ tilbwe, vel epter Vilia þijn.

Frą Eymd, Olucku og Voda, Andskotans Flærd og Þijn, virdstu mig vel ad stoda, vardveittu Sąlu mijn, mig sąt medteked Þund, þier med Abata af henda, Ó Ó Rottenn, sijdann lenda, i Dijrd epter Dauda Stund. Amen.

Ydrunar Psalmur
ą Laugardags Morgun.
Ton, Dagur i Austre sllum.

Eg em i Syndum sekur, sąrre full-ur af Neyd, Ondeñ mijn Ottast tekur, eilijsañ Sąlar Deyd, Gieded veikt, Hugur hrelldur, hvar mun eg Adstod fą, Oluckañ ill þvi velldur, Ang-

red mig bijtur æa.

Goodverka Neyste neitur, nockur ei finst hiæa mier, Ohreiñ Rænginda Reitur, riett miñ Lijkame er, mitt Hiarta mier Akiæru, moot reyser Dag og Nætt, af þvi Gude til Æru, eg giørde nærsta fætt.

Hvert skal eg hrelldur snwa, hver muñ æa Rauna Tijd, Huggun og Hiælp mier bwa, hrædest eg Glæpa Strijd, Athæfed illt mier veiter, Eymda Mootstodu tijdt, Doomareñ Hefndum heiter, hvar skal mier verda frijdt?.

Heilage Hiartans Fader, hier er þinn Ephraim, ælijt mig Eymdum hladeñ, wtlægañ Pijlagrim, sem hrædest Hefnder straangar, hugsa til Giædsku þijn, og gief þad epter læangar, æumstaddre Sælu mijn.

Hroopa eg hætt og beide, med Hiartans Trega saung, uppgief þu alla Reide, ei straffa Broteñ raung, sem Madkur mæa eg teliast, Mædu kvijdande og Præa, læat mig ei fekañ seliast, Sæluhiælpeñe fræa.

Siædu þijns Sonar Pijnu, Sijdu og Hiarta Stijng, er i Andlæte sijnu, utlagde

Be-

Betaling, þo bad hañ Eymdum under, Uppgiafar vondum Lijd, sem illt ca allar Lunder, adhafdest fyrr og sijd.

Mier bid eg mætte ca hrijna, mijns JEsu Riettlæte, og afmca Illgiord mijna, wtruñeñ Blood-Dreyre, Sala mijn Fognud siñe, Frelsun og Vægdar Svar, laat þier, Gud, lijda wr Miñe, Laun fyrer Syndernar.

Þa mun eg þier can Esa, Þackargiord jafnañ tica, og mig til Offurs giefa, i Trw sem framast mca, Þioonustu þijna vanda, þolugur fyrr og sijd, þangad til eg minn Anda, uppgief ca Dauda Tijd.

Laugardags Kvolld Psalmur.

Ton, Christs er Koma fyrer Hendum.

SVN hefur Enda fenged, ca giætust Dags Byrtan, og Soolenn undergeinged, epter Guds Velþoocknan, Stiornu Liooss blijdur Bloome bwenn er oss i Hag, Tungls-Byrtu lijka Lioome, leyptrar þo hverfe uñ Dag.

Saala mijn nu er nærsta, Naudsyn ad gieta þess, þa DRotteñs Hætign hærsta, helldur Doomara Sess, Reikningskap heinter hradañ, hvers eins sem framder þu; ydrast, og Andar Skadañ, afbid sem flioot-ast nu.

Þock sie þier þijde Fader, þu sem hell-brigdañ mig, tidna Viku verndader, vil eg þvi prijsa þig, Milldeñ þijn mig ried næra, med Lucku og Velgeingne, þvi sie þier eilijf Æra; uñ Allder komande.

Afbrot mijn upp ad teikna, og Jllverk kañ eg sijdst, nie saurug samañ reikna, Sandenum fleyre vijst, til JEsu Lyknar leita, lofadu DRotteñ mier, hann mun Hiaalp holla veita, hvar sem eg staddur er.

J Noott mier Værder veite, Verndeñ þijn Fodurlig, so Disfuls skadvæn Skeiæ, skielkad ei giete mig, Flockur Vard-Engla vake, vid miñar Hvijlu-Gafl, ad mig alldreie sake, Ovina Grimdar Afl.

Noot þeirra Jllsku Æde, O DRotteñ hlijfdu mier, so Heimsins voudt Vielræde, verde til Skañar sier, Veralldar snvnum

Snyr-

Snorum, ſneida laattu mig hiaa, hennar þoi Hræſnes Vorum, Hoggorms Gall liggur aa.

Mitt Hiarta veglegt veite, Værdar-Herberge þier, þiñe Naaviſt ei neite, nær veika Trw i mier, eckert laat illt mier granda, ēg til þeſs Dageñ ſie, aa Morgun ſo meige uppſtanda, med ſkylldugt Packlæte.

Dijrd, Heidur, Velldis Vegur, Virding, Lofgiord og Prijs, af ollum æfeñlegur, æ ſie þier, DRotteñ, vijs, allt ſo ſem ytſtu hallda, Endemork Veralldar, þijns Naſns uñ Allder Allda, aukeſt Tign Vegſemdar. Amen.

Ydrunar Pſalmur
aa Laugardags Kvølld.

Ton, Lifande Gud þu lijt þar aa.

SO ſañarlega (ſegier Gud), ſem eg life, ſkal ecke, ſyndugur Hinna ſoiptaſt Aud, (ſoddañ Giædſku og þecke) helldur ef ydraſt hlioota Frid, hoolpeñ ſo meige ſkiliaſt vid, glæpuga Holldſins

Hrecke.

Þo Syndeñ reikneſt riett ſem Blood, raudaſt þa kañ ad vera, og ſem Purpura Rooſeñ riood, Neſſingu ſkal ei bera, af þvi eg vil i Elſku hier, ydrande Saalna Misgiorder,, Sniod hvijtar giarnañ giora.

I þeſſu Trauſte eg vil nu, audmiwkur Knie mijn beigia, fyrer þier, Gud, med fullre Trw, froa mijnum Brotum segia, afſtijrdu ſærum Saalar Deyd, ſviptu mig allre Glæpa Neyd, eg ſkal ydrande þreygia.

Opt hef eg þig til Reide reitt, rækte lijtt Skylldu mijna, Hiarta mitt er af Hrigdum þreitt, Hormungu klagar ſijna, œngrar mig Glæpa Ydiañ ſw, af þvi kaſta eg nier ſiotum nu; Fader oa Footſkor þijna.

Hroopa eg mijnum Eymdum wr, uppa þig, O Rotteñ ſæle, Hvarmana væter Hrigdar Skwr, hialpa mier veikum Þræle, bœnheyr mig fyrer Blooded hañs, ſem Brot afmœde Syndarans, þa hef eg þiœdur Hæle.

Alijt ei mijna Hrecke hier, helldur þijns Sonar Dreyra, ſem afrekad hefur Myſ-

un mier, mijna Bæn virdstu heyra, næger mier hañs ad niota þa, Nædar-Dyrnar eg klappa æ, liwktu upp Lyknar Eyra.

Hier epter gief ad Vondsku-Verk, verde ei af mier frameñ, Sæl mijn i Gude stande sterk, stodug æ Digder tameñ, þar til mijn Utlegd endast skal, eñ eg flytiast wr Tæra-Dal, upp til þijn JEsu. Amen.

Ydrunar Psalmur
og Synda Jætning fyrer Medtekningu Alltarisins Sacramentis.

Ton, Nu bid eg Gud þu næder mig.

Vert er, minn Gud, i Naudum nu, nockur Von til ad hiælper þu, vill æ Hormunga Hrooped mitt, hlijda Myskunar Eyrad þitt? Mun eg Veralldar Vondsku fræa, verda skilenn og Kvittun fæa? Skal eg slijkt þora þverbrotiñ, þier fyrer klaga JEsu miñ?

Ellegar villtu ecke mig, ælijta mein sem stiggde þig, þiñ ad vijsu eg heckte Riett, þo var mier Syndeñ nærsta liett, Satans

Fortolum fangeñ i, fylgde eg raungum Lifnad þvi, heyrde ei Nadar Hrooped þitt, hvert er Von til þu agter mitt?

Gott hica mier finna eckert er, allra sijdst þad sem giediast þier, ecke ad sijdur Augun mijn, auglijsa skulu Hiartans Pijn, Tærnm þrwteñ og Trega fylld, trwud framberra mijna Vilid, Kynnurnar væte eg Eymd um i, angrudum Þanka til þijn snij.

Syndaña vegna særdur eg, sorgande græt og tærast misg, helldur vil eg þad, HErra miñ, eñ hlæa med þeim sem Bikar þinn, lijtils agta og lasta med, lættu mig hafa Peturs Gied, maskie DRottenn þu þyrmer þa, þegar Sæluñe liggur a.

Skule eg mijnum Muñe med, miwkast tilreida Andvarped, Avi! hann hefur opt og tijdt, illa vanbrwkad Nafned þitt, hversu morg Þusund Oþorf Ord, Onduñe hafa bruggad Mord; hver kañ ad telia holldlegur, hvad opt hañs Tunga misbrijtur?

Nær eg ætte ad þacka þier, og þijnar prijsa Dasemder, Hiartad, Tungann og Hugureñ, Heimsins lodde vid Selskapeñ,

Ver-

Veralldareñar versta Tæal, var sem Hunæang i Silfur-Skæl, enn þegar Gud mier Ord sitt gaf, eingañ fañ eg þar Smeckeñ af.

Þegar mijn Augu ættu hier, illar ad græta Misgiorder, Hvarma Drope ei hraut þeim neiñ, hord voru þau sem Milnu Steiñ, æ þad stordu sem eckert var, ei giættu Sælar Velferdar, ottast eg þeirra Angur nu, ei muner, O Rotteñ, lijta þu.

Vilie eg Hendum beria æ Briooſt, bvæd er mier þa Svared liooſt, Bloode fullar þær eru af, Ordſok til þeſſa Syndeñ gaf: hvert mun eg þeirra Hoggum med, hepta kuña mitt Vondſku Gied, sem i Glæpunum ſofnad er, ſaklauſt eckert þvi fiñſt a mier?

Opt hef eg ſyndgad aumur Mañ, engeñ Tunga þad reikna kann, miñſtu ei O Rotteñ þo æ þad, þijns Sonar Undum giættu ad, þolad hefur hañ þvnga Neyd, Þiæning ſtoora og Krosens Deyd, allt er þad ſkied fyrer aumann mig, ælijttu þgd, eg beide þig.

Kiære JEſu eg kalla æ þig, kom þu og ſkoda ſærdañ maig, ſiæ þa Hegningu sem þu

barst, synduguin þegar lijkur varst, Galled sem þier var giefed þa, Gud Fader lagde Doomeñ a, ad swpa skyllder settañ þier, Sorgar Kaleik er hæfde mier.

Hormung og Krosseñ þeink a þiñ, þegar þijn Sæla Mædt-dreigeñ, hroopade: Gud miñ, hvar fyrer, hefur þu viliad gleyma mier? hvert muntu ecke heyra þa, hvenær sem eg þig kalla a, og yfirgiefa ecke þann, sem angrud sturlar Samvitskañ?

Fyrr enn af Gudi giordur var, Grundvollur Jardar Byggingar, lietstu ad vijsu þocknast þier, þijda Myskun ad sijna mier, og lagder wt af liwfre Nad, Lijknar Urskurd og blessad Rad, i þier skylldi eg wtvalinn, erfa Guds Rijki og Fognudinn.

Vid þetta Loford helld eg hier, hvert alldrei kann ad bregdast mier, þijn Hiartans Elska astwdlig, yfirgnæfir i Nad vid mig, siertu komiñ ad sætta oss, seka fyrir þinn Deyd a Kross, aklagad gietur einginn þa, Afsokun mun eg gillda fa.

Forlijka mig þinn Fodur vid, fra mier tak ei þitt Hialprædid, legger þu til þess

Ord-

Ordid eitt, allt mun Syndugum giefins veitt, Illgiorda miña gleimist Giallð, gief eg mig allann þier a Vallð, Lijferne mijnu lysi þiñ, lioomande Dijrdar Krapturiñ.

Lattu mig kosta Kapps þar uñ, Coronu ad nia i Himninum, Leid-seig mier Drottiñ nu i Nad, so nijta giore eg þijn heilnæm Nad, og læri þad sem Lofsverdt er, Lausnare minn til Dijrdar þier, Ordinn, Þankar og Athofn mijn, elski Riettlætis Bodinn þijn.

Skuli ad vijsu skeinkiast hier, Skierfur af Krossins Bikar mier, auktu blessadur þijda þa, Poliñmædi og Von mier hia, þinna vegna eg þola vil, þo ad Mootlæte falle til, Hollds Breiskleikiñ ma þratta uñ þad, þier skal eg Drottiñ hænast ad.

Urslittu hveria Illgiord mijn, aukest mier Nadar Huggun þijn, Sæluhiælpinn þa verdur vijs, Veralldar Skraut eg ecki kijs, sierhvad sem giort er mier a moot, af Mønnum skal ei reiknast hoot, eg bid Riettlætis uppreñi, yfer mier Sool i Dijrdiski.

Huggast og gledst þu Hiarta mitt, horf-

id er Sorgar Efnid þitt, og Synda Gialdid allt afmæad, eñ þier i Christo gieſinn Nad, þig ſier trwlofad hefur hañ, hrædſtu ei leingur Daudans Bann, gladvær i Drottne ſiert mijn Sæal, Satans er uñid Hreckia Tæal.

Endurlauſnarenn O JEſu, eg minn Breiſkleika ſæata nu, enn mig læangar þo eptir þier, æangrædt er Hiartad nu i mier, eg bid ad mætti Elſkañ þijn, iñrætaſt vel i Briooſte mijn, i ſoñum Kiærleika, ſo eg þeim, ſijdaſt ſkilie vid þeñañ Heim.

Þegar ad Dauda Dagur miñ, diñaſt tekur og Lijkaminn, Sælina ſkilia verdur vid, vertu JEſu mitt Athvarſid, midt i Daudanum ſo eg ſie, ſaddur Uppriſu Fognude, og ødleſt þæa Dijrd ſem eingeñ Mañ, wt-tala mæa nie ſkinia kann.

Þacklætis Pſalmur

epter Sacramentis Medtekningu.

Med Hinna Lag.

O JE.

O JEsu Guddooms Glanseñ hijr, giefist þier Lof og Vegsemd dijr, O JEsu Saalar ædsta Skiool, inndælast Lioos og Gledi-Sool.

Er þinn Lijkami i allri Naud, Andar-Fæda og Himna Braud, og þitt wtruñid Unda-Blood, ydrande Hiarta Svolun góod.

Saala mijn JEsu þackar þier, þanniñ hana vel mettader, medañ þu lifa lætur mig, lofa skal eg og prijsa þig.

Eg var ad señu i Eymdum mijn, einkis verdur, enn Giædskann þijn, liet mig þo Nadar Naalægdar, nioota og þinnar Myskunar.

Hwngradur eg i Anda var, og beid vid Dyrnar Myskunar, Hiartad af Þorsta hroopa vañ: hiælpa mier JEsu Gud og Mann!

Hefur þu blijdur heyrt þad nu, huggad og kiennt mier O JEsu, ad Holld og blessad Blooded þitt, best nærir jafnañ Hiartad mitt.

Hversu gladvær er Hugur mijn, heita

mar

maa eg nu Limur þinn, fyrer þaa klaara Kvolldmaaltijd, kallast eg Guds Barn fyrr og sijd.

Barn þitt JEsu eg ordinn er, agta lijtt Diofuls Skadsemder, af þvi ad Blood wr Undum þijn, er sw tryggvasta Hlijfdiñ mijn.

Fyrer þad JEsu fæ eg hier, frijdann Riettlætis Skrwda i þier, Inngaang i Himna Hæsætid, hlijt eg fyrer þitt Bordhalldid.

Eg bijd þier JEsu Astar-Koss, ertu Saalunne stærsta Hnoss, velkominn jafnañ vertu mier, vijst hef eg Laungun epter þier.

Herra minn giordu Hiartad mitt, helgann Bwstad og Sæted þitt, so þu drottnir þar yfer eiñ, añañ vil eg ei kiosa neiñ.

Allt þad gott sem eg giora kann, giediast laat þier, minn Hialpar-Mañ, forsmaa ei þad sem frañ er reidt, fæ eg ei añars megnad neitt.

Enn þo ad sie þad ei sem ber, ecki laattu mislijka þier, Hiartans er Dreire helgur þinn, hærste Saalar Rijkdoomur minn.

Eign

Eign þijna forsmaa ecki þu, O JEsu kom og hiaa mier bw, af þvi ad Brwdkaups Gæfann good, giefst mier fyrer þitt Hiarta Blood.

Eg bid ad sie eg eirn af þeim, er þu fæder i þessum Heim, nu fyrer Astar Orded þitt, endurlijfgadu Hiarta mitt.

Þu hefur JEsu mettad mig, mier gafst til Eignar siaalfann þig, eg vil feiginn i Elsku þier, innrætast þar til Lijfid þver.

Aña stu mijnar Athafnir, opnar laat standa Himna Dyr, Lijkama þijns eg Limur sie, lifande i Von og Þolgiæde.

Eg vil miñ DRotteñ deya mier, dyggur og trwr so reynist þier, heilaga veit mier Hialp og Traust, so Hiartad elski þig svikalaust.

Verolld i burtu vijk fraa mier, vollt eru Giædenn oll hiaa þier, eg vil þig framar ecki siaa, og alldrei festa Þaankañ aa.

Saalar Vin minn, eg vona aa, veit eg mig brestur eckert þa, eg skal JEsum i Ast og Trw, elska medann eg life nu.

Bw þu Lausnare minn i mier, so megi

eg alltijd lifa þier, Holldid og Bloodid heilagt þitt, hresser Sœlu og Giedid mitt.

O Rottinn sialfur mijn Arfleifd er, Elsku margfallda sijner mier, vertu þvi JEsu Vœgdar-fws, velkominn i mitt Sœlar Hws.

Herbergiar gladvœrt Hiarta mitt, Holld og dijrmœtast Blooded þitt, þiñ er eg vijst og þu ert minn, þarf ei ad Ottast Skilnadinn.

Þegar eg mijna aumu Önd, uppgiefa skal i þijna Hönd, yfir mier lijsi Asiœn þijn, Augunum þo ad forle Syn.

Þesse blessada Fœdañ frij, fœri mig Himna Sœlu i, þad dijra Blood sem drack eg hier, daudvona sijdarst biarge mier.

Eg mun þa vijst med Engla Lijd, eilijfa smacka Kvolldmœltijd, þier miñ JEsu œ hœgri Hlid, Hœbordid Lijfsins settur vid.

Lof, Œra, þijdust Þackargiord, þier sie O Rottiñ œ Himni og Jord, sungiñ af ollum samhlioda, sie þad, Amen, Haleluja.

* * * *
* * *

Bœn

Bæn Manasſis.

Ton, Mer eg Olucku ei mooti ſtæ

Allsvalldande goode Gud, Giædſkañ bleſſud, Gud vorra Fedra Fader Abrahams og hañs Afkvæmis, andlegs Sædis, ſem Lopt og Lad ſkapadir, og allt ſem þar, iñi ſveimar, Hafid af þier, iñſiglader, Undirdiwp afmarkadir.

Til Dijrdar Nafni þijnu og þier, þad frañkvæmder, ſo af þier Otti ſtædi, og þiñar Magtar Mikilleik, Maañeſkiañ veik, ſkiælfande ſkoda nædi, Obærileg, æ allann Veg, Ognar Monnum, Ogudlegum, Akiefdinn þinnar Brædi.

Enn laangvarande Lykninn ſu, ſem lofar þu, wtſkijraſt alldrei kunne, þvi þu Drottenn ſæ ædſte ert, uppyfer bert, allre Jardar-Krijnglunni, ſtoor Nædd þijn vañ, ſtraffa ſialldann, helldur Ydrun, Aſt og Kvittun, lofar af Giædſku Grunne.

Eſi

Enn fyrſt Riettlœtra ertu Gud, Yd-
run ſkickud, Rietrlœttum reiknaſt ecki, þeir
ed ei ſyndgaſt hafa hier, hardt mooti þier,
enn eg œngrœdur þecke, ad Glœpa Veg,
geinged hef eg, mijna eg ſie, Sande fleire, ſa-
uruga Laſta Flecke.

Eg em beigdur af oflugum, i Jœrnvid-
ium, adþreingdur alla Vega, hef eg þvi ein-
gva hœga Roo, nie Hugar-Froo, flijt i
Tœrum og Trega, uppœſa ried, þitt Grim-
dar Gied, og giorde hier, illt fyrer þier,
med Hegdun hneixlannlega.

Þar fyrer beige eg Hiartans Hnie, heitt
bidiande, um Nœd og Adſtod þijna, O
DRottenn! Eg hefi opt ſyndgaſt, og brot-
id faſt, Illſku medkienni eg mijna, grœt-
bœne eg þig, gief kvittann mig, forlœttu
mier, þœr Misgiorder, virdſtu Gud Vœgd
ad ſijna.

Gef ad eg ecki glateſt þvi, Glœpunum i,
nie eilijſt Straff wtſtandi, audſyn mier
helldur aumſtoddum, Omaklegum, Aſt þij-
na Opriootande, ſo vil eg þier, ſijngia
Dijrder, allt ſo lenge, ſem lifande, i Holldi

hræriſt Andi.

Þviad þig loſa aller eiñ, O! Drottiñ hreiñ, Himins Herſkarar frijder, þad ſem bæriſt um Heims Bigd hier, og hvad til er, allt Foolk og aller Lijder, þinn ſkulu Menn, mikla Kraptenn, þier veiteſt vijs, Vegſemd og Þrijs, um Eilifd og allar Tijder, AMEN.

Þſalmur wr Þijdſku wtlagdur,

Ton, Fader vor ſem a Himnum ert.

LEG aumur Madur opt ſem brijt, i Augſijn Drotteñs ſtanda hlijt, æ! Gud miñ, Gud miñ, veit mier Vægd, verda lætta a Doome Hægd, myſkuna þig, myſkuna þig, Myſkunar Fadirinn yfir mig!

O! hverſu Sallum angrad er, af þvi eg braut a mooti þier, þar til eg Naad og Fognud finn, fraavilltur Hiardar Saudur þinn, myſkuna þig, myſkuna þig, Myſkunar Fadirinn yfir mig!

Heyr

Heyr og bænheyr minn Harma-Graat, Hiartkiærust Giædskann eptirlaat, afmaa-du Synder allar mijn, allri linadu Hiart-ans Pijn, myskuna þig, myskuna þig, Mys-kunar Fadirinn yfir mig!

Hvad leinge skal eg hroopa uñ Sinn, heyrer þu ecki DRottinn miñ? Hvad lein-ge kanntu ad lijda þad? Liwfur aalijttu hv-ers eg bad, myskuna þig, myskuna þig, Myskunar Fadirinn yfir mig!

Sannlega morg mijn Illgiord er, hiaa eingvum Lækning nema þier, æ! Naad, æ! Naad mier audsyn þu, ecki sleppi eg þier fyrri nn, myskuna þig, myskuna þig, Mysk-unar Fadirinn yfir mig!

Verdskulldad Straffed vijst uppgief, vid mig breit ei sem forþient hef, þirmdu nu DRottinn Giædsku-giarn, gief mier eg sie þitt Oska-Barn, myskuna þig, mysk-una þig, Myskunar Fadirinn yfir mig.

Segdu eitt Ord, Jaa segdu hier: Syn-dernar gief eg kvittar þier, synduge Mad-ur soddann heyr, syndga nu ecki framar me-ir, myskuna þig, myskuna þig, Myskungr

Fad-

Fadirinn yfir mig.

Bænheyrdur verd eg utann Ef, eflauſt Bænheyrſlu þeged hef, af þvi mijn Sœl er ordinn kœt, enda vil eg miñ Harma-Grœt, myſkuna þig, myſkuna þig, Myſkunar Fadirin yfir mig.

AMEN.